

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Grove, Johan.

Ved Limfjorden : Digte.

København : Gads Forlag, 1916

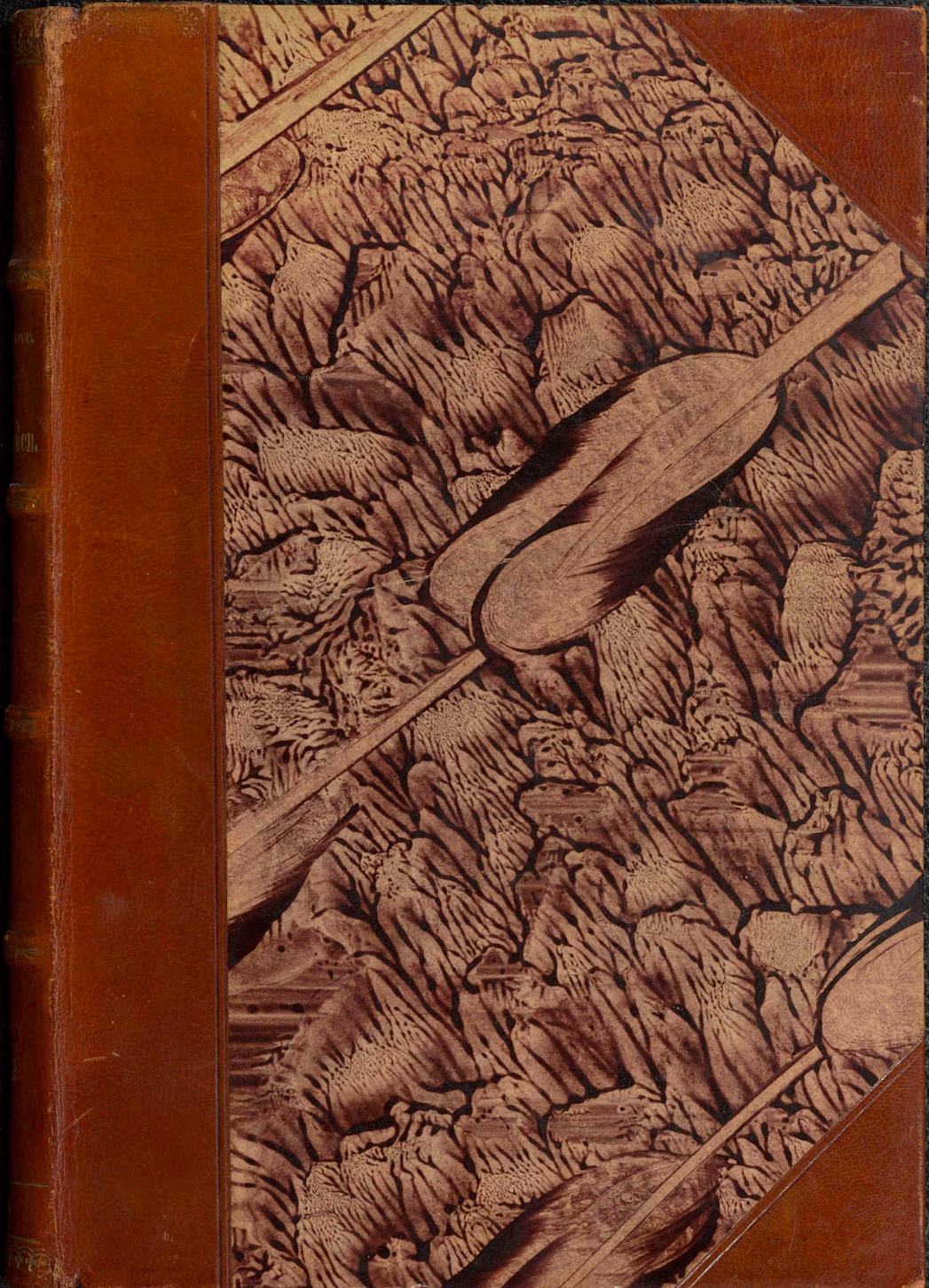
257 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

53, - 283, - 8°

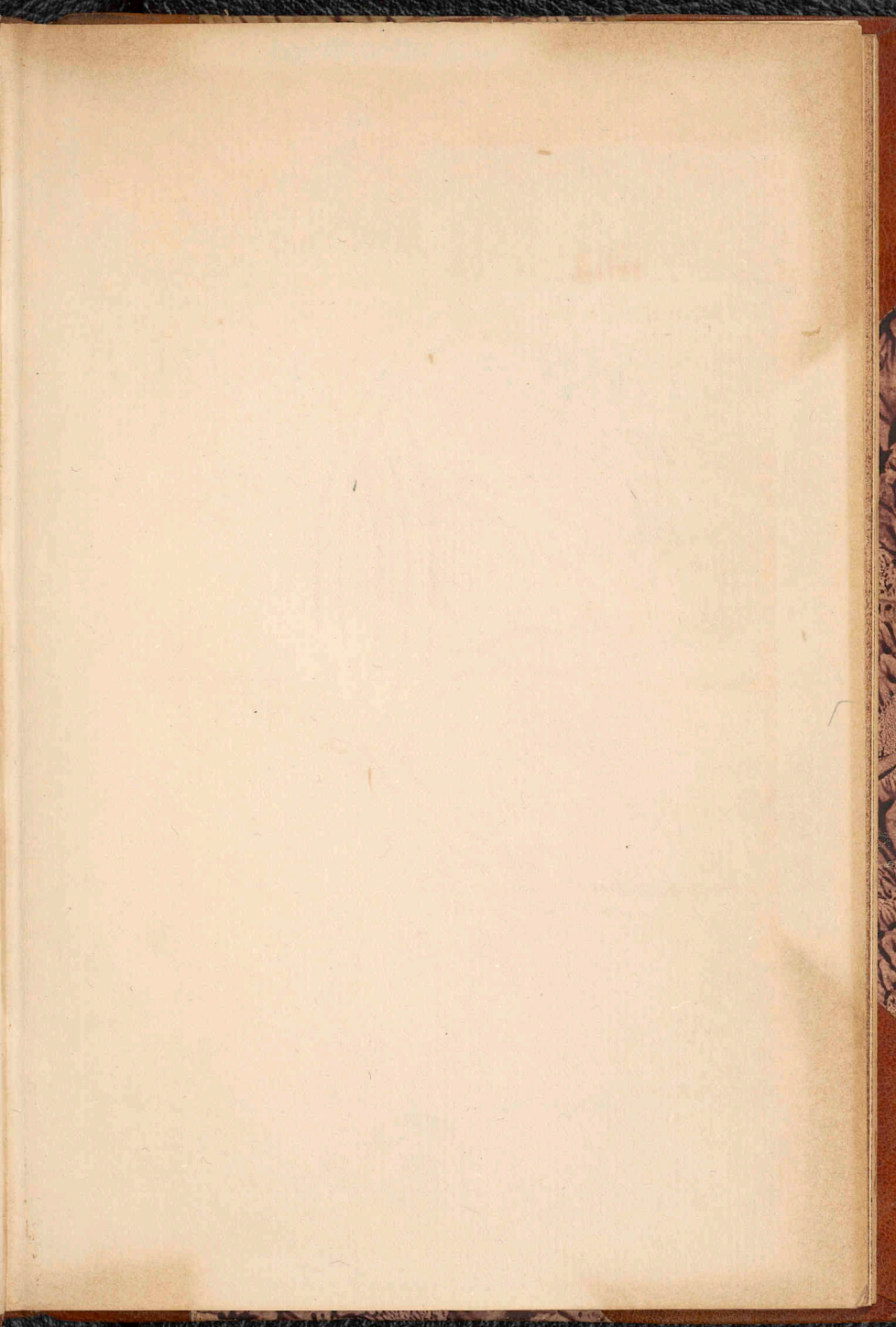
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 05724 1

+ Rex

JOHAN GROVE

VED LIMFJORDEN

DIGTE

G. E. C. GADS FORLAG — KØBENHAVN 1916

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

JOHAN GROVE:

VED LIMFJORDEN

DIGTE

1917. 2 1902

G. E. C. GADS FORLAG — KØBENHAVN 1916

• H. V. NIELSEN & LYDICHE (AXEL SIMMELKJÆR)

TIL
LENSBARONESSE
VIBEKE GYLDENKRONE-RYSENSTEEN
FØDT JUUL-RYSENSTEEN.

Kun sjeldent møder man i Livets Vrimmel
Harmonisk føjet sammen Adelshjertet
Og Kunstnersindet med den faste Villie,
Den lyse Kløgt. Dog, naar det Møde skeer,
Da aandes frit som under solklar Himmel
Ved aaben Strand; thi Alt er klart og aabent.
Jeg staaer i Gjæld for Gjæstfrihed og Venskab,
Jeg staaer i Gjæld for skjøne Sanges Rigdom,
Saa gavmildt uddelt til Enhver, som bad.
Og kunde jeg fra Nodeskabet hente
Som De et Væld af Klang, et Brus af Toner,
En Smule Gjengjæld yded jeg helt gjerne.
Nu maa De nøjes med en Samling Vers, —
Boghylden har jeg gjennemsøgt og fundet
En broget Blanding frem, som her jeg smykker
Med Deres Navn, til Minde om en Sangkunst,
Der fryded Øret og om Hjertet greb.
Lidt Hjemligt først, saa bøhmisk Broderi,
Kinesisk Jade, smaa japanske Broncer,
Finsk Folkevævning og parisisk Nips, —

Et Virvar, hentet fra Alverdens Egne,
Men som fortæller om, hvad jeg holdt af
Og vilde smelte om i danske Former.
Giv da min Samling Plads i Deres Hjem,
Og tag den frem, naar Høstens Vinde suser,
Naar Løv, saa broget just som disse Blade,
Breder sin Farvepragt i Park og Skove,
Og Læsning's Tid er inde.

JOHAN GROVE.

FORTALE.

MIT første originale Arbejde, Eventyrdigtet »Momo Taro«, udkom i Efteraaret 1891, og jeg har ønsket i den Anledning at udgive en ny Digtsamling, som skulde være et Udtryk for mit Livs væxlende Afsnit, som for mine skiftende Interesser. Ud fra dette Synspunkt maa Samlingen altsaa læses.

Faa og smaa var de ledige Timer, jeg kunde offre paa mit Debutarbejde. Regnskaberne i Finantsministeriet skulde passes, og min journalistiske Virksomhed med Boganmeldelser, Theaterkritik og Udenrigspolitik slugte Resten af Tiden, saa jeg i et helt Aar kun fik Ro til at skrive et lille bitte Afsnit paa godt og vel en Snes Verslinier. Der kom ikke bedre Kaar for original Produktion i de følgende Aar; thi da jeg forlod Finantsministeriet og Journalistiken, var den nye Virksomhed, jeg gik over til, Fængselsvirksomheden, af en saadan Art, at den en rum Tid maatte beslaglægge Sind og Tanker fuldstændig og lamslaa Lysten til at skrive Vers. Kun i Ny og Næ fik Pennen Lov til at lege med Rim og Rhythmer, og hvis ikke Reconvalescentstiden efter et alvorligt Sygeleje hos mig havde gjenfødt en gammel Tanke om at overføre de mest ejendommelige serbiske og bulgariske Folkesange paa Dansk, vilde jeg vel sagtens have ladet alle digteriske Tilbøjeligheder hvile for bestandig. I det lille Digt til Edm. Bügel Hartmann, sendt ham i Anledning af hans Digt »Ved det hellige Bjerg«, gjensklinger min Resignation i de Aar.

Der var dog et Omraade, hvor jeg gav de gamle Lyster frit Løb, naar Tilskyndelsen kom gjennem en Opfordring eller en passende Anledning. Lejlighedsviser og Smaavers har jeg skrevet i stort Antal, mest under Pseudonymer som »Mikkel Spunds« og lignende, og derfor har jeg ogsaa givet et lille Udvalg af disse Øjeblikkets Børn Plads i Samlingen. I Spidsen for dem har jeg sat Parodien »Et Sollysbillede«, ikke blot, fordi den er et af mine ældste Produkter, men ogsaa, fordi Bagatellen har sin egen, ret curios Historie. For 40 Aar siden, medens jeg endnu sad paa Skolebænken, blev den kradset ned i en Latin-time hos den gamle Digter Edvard Lembecke, hvor jeg formodentlig ikke har følt mig tilstrækkelig fængslet af den latinske Sølvalders Forfattere, som vi da repeterede. Aaret efter var jeg Student og ivrig Medvirkende ved den store Bazar for de russiske Saarede i 1877, hvor jeg optraadte som Parthaver i et Voxkabinet, og da jeg tillige skulde bistaa min Klassekammerat, nuværende Professor Karl Larsen med at fylde en Bazaravis, der laante Titelen »Ruski Mir«, lod jeg Parodien faae Plads der. Den gjorde Lykke blandt mine Jevnaldrende. Billedhugger Søren Madsen, som senere opnaede den lille Guldmedaille, men i Juni 1890 ved en Baads Kæntring kom ulykkelig af Dage i Kalvebodstrand, just som han havde faaet Rejsestipendium, modellerede et Relief til mig med Inskription til Forfatteren af »Gurkemeje«, og den nuværende Variétédirektor Lorry Feilberg betroede mig en Dag paa Vesterbrogade, at han havde komponeret Musik til Verset, en Komposition, jeg dog aldrig fik at høre. To Aar efter blev Parodien citeret i sin fulde Ordlyd i en saakaldet »Gemytlig Naturhistorie«, der udkom paa Stincks Forlag, men hvis Forfatter er mig ukjendt. Den største Overraskelse beredte dog min Ungdomsspøg mig, da jeg gjenfandt den i For-

fatteren Martin Andersen Nexø's Fortællinger »Mulds kud« 1900, hvor den fremførtes som digtet af Hovedpersonen i Fortællingen »Bigum Træben«. Jeg skrev, da jeg var bleven opmærksom derpaa, til Andersen Nexø, at Parodien var min literære Ejendom, og modtog i December 1903 et Brev fra ham, hvori han udtalte, at det var en Selvfølge, at han ved eventuelt nyt Oplag af »Mulds kud« strøg de nævnte Linier. Da tilmed en af vore Forfattere, som havde hørt om Controversen, i en lille Artikel i »Berlingske Tidende« 1907 med Overskrift »En Bazar for 30 Aar siden« omtalte Sagen og aftrykte Parodien med Tilføjelse af, at den var skrevet af mig, mente jeg, at jeg kunde være rolig. Men til min Forbauselse blev Versene paany optrykte i Martin Andersen Nexø's »Bornholmer Noveller« 1913, stadig som forfattede af Bigum Træben, og jeg protesterede atter. Første Gang var Hr. Andersen Nexø i god Tro, idet han efter sin Forklaring ved en bestemt Lejlighed havde hørt Versene tillagte et bornholmsk Subjekt og Visemager, som svagt foresvævede ham, da han skrev »Bigum Træben«, og som vel sagtens atter har laant dem fra den nævnte gemytlige Naturhistorie. Anden Gang, maa jeg antage, er Versene komne med ved en Forglemmelse eller Misforstaaelse. For at det ikke skal ske tredie Gang, vedkjender jeg mig imidlertid nu her publice et solenniter Faderværdigheden til »Et Sollysbillede«, ogsaa kaldet »Gurkemeje«, og lyser min literære Førstefødte i Kuld og Kjon med Indsigelse mod, at Nogen herefter berøver mig det lille Nor.

En betydelig Del af nærværende Samlings Indhold er Gjendigtninger, navnlig efter czechiske Digtere. Ogsaa til disse Digte knytter der sig en Forhistorie, som jeg benytter Lejligheden til at fortælle. Da »Dagbladet« i Begyndelsen af 1884 udvidedes med et Søndagsnummer, væsentlig med æsthetisk Indhold, skulde

jeg i en Rubrik med Titel »Pailletter« bringe Smaa-
 ting af udenlandske Forfattere, og senere i Løbet af
 samme Aar rettede Redaktør M. Galschiøt, som da
 havde overtaget Redaktionen af »Illustreret Tidende«,
 en Anmodning til mig om at sende ham lignende Bi-
 drag. Jeg ønskede særlig at gjøre den danske Læse-
 verden fortrolig med hidtil ukjendte eller lidet kjendte
 Forfattere, med Literaturer, der laa udenfor de eu-
 ropæiske Hovedsprogs for stærkt befærdede Lande-
 veje, og under Bestræbelserne herfor fik jeg Kig paa
 den czechiske Literatur. Da jeg sendte mine første
 Oversættelser af nogle czechiske Digte ned til Prag,
 blev de modtagne med Glæde over, at der blev slaaet
 Bro mellem czechisk og dansk Aandsliv, og en livlig
 Correspondance indleledes mellem mig og en Række
 czechiske Digtere, Novellister og Journalister. Jeg
 kom til at spille en dobbelt Rolle, idet jeg ikke alene
 overførte paa Dansk czechiske Digte og Smaafor-
 tællinger, men ogsaa vejledede de czechiske Skribenter,
 som havde lært sig Dansk, med Hensyn til, hvad der
 af dansk Literatur kunde egne sig til Oversættelse paa
 Czechisk. Allerede i Juni 1884 havde jeg saaledes
 den Glæde at kunne præsentere I. P. Jacobsen en
 czechisk Oversættelse af hans Novelle »Et Skud i Taa-
 gen«, og jeg bistod i de følgende Aar efter Evne Dig-
 teren Kučera under hans Arbejde for at overføre Hen-
 rik Ibsens Skuespil og Digte paa Czechisk, hvilket en
 Efterskrift til hans Oversættelse af Digtene, der ud-
 kom 1898, bringer mig Tak for. Czechiske Blade og
 Tidsskrifter omtalte ret jævnlig mine Bestræbelser,
 Digtere som Jaroslav Vrchlický og Karel Kučera til-
 egnede mig Digtninger, og skjøndt nu de fleste af de
 Mænd, jeg dengang knyttede Forbindelse med, er døde,
 har jeg endnu iaar ved Tilsendelse af Billeder og Bø-
 ger faaet at mærke, at jeg stadig har Venner i Bøhmen.
 Blandt mine Landsmænd var Statsraad Thor Lange

den, hos hvem jeg høstede mest Paaskjønnelse for mit Arbejde. Han betegnede i et Brev mine Gjendigtninger som virkelige Oversættelser i Modsætning til hans egne, som han kaldte Paraphraser, og skrev bl. a. om min Oversættelse af Jaroslav Vrchlický's »Satyrens Sang«, at jeg havde skilt mig ganske glimrende fra Gjengivelsen, at jeg som en Digter havde oversat en Digter, og at der ikke burde forandres et eneste Ord deri.

Af Gjendigtningerne har en Del tidligere været offentliggjorte i Foreningen »Fremtiden«s Nytaarsgave, i »Dagbladet« og i »Illustreret Tidende«; men Størstedelen forelægges først nu danske Læsere. Jeg har ved Udvalget af czechiske Digte ladet mig lede af Hensynet til, at der skulde gives et Billede af czechisk Digtningens Udvikling og Paavirkninger gennem det nittende Aarhundrede, om ikke just fra dens første famlende Forsøg ved Aarhundredets Begyndelse, saa dog fra en saa tidlig Periode, at baade Fremskridtet og Forbindelsestraadene til europæisk Litteratur samtidige Strømninger kunde skjelnes. At den Digter, af hvem jeg selv altid har følt mig stærkest tiltrukket, Jaroslav Vrchlický, er den fyldigst repræsenterede, har tillige sin naturlige Aarsag i, at han maa regnes for Czechernes ypperste Digter i forrige Aarhundrede.

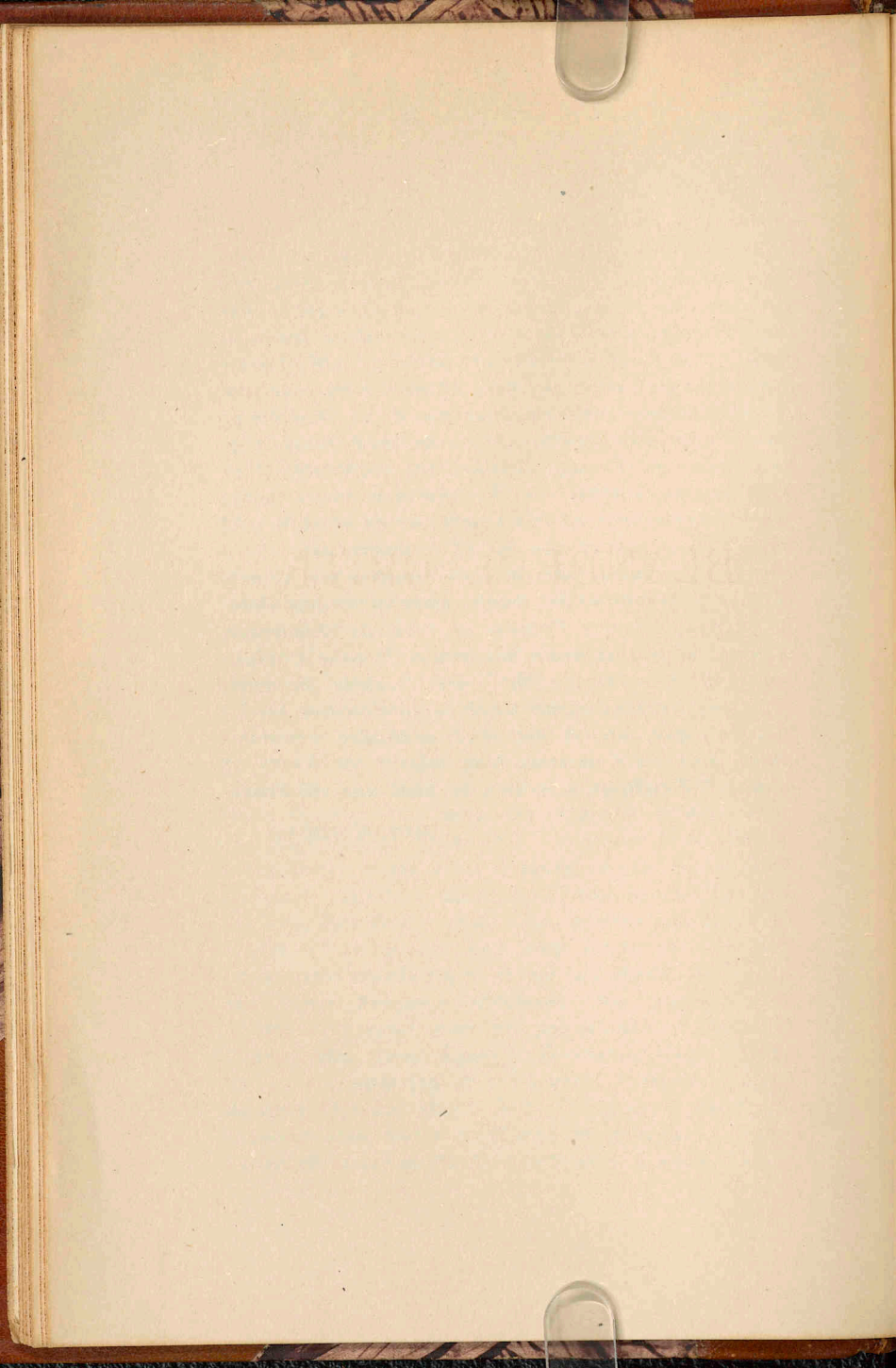
Da jeg ikke er enig med dem, der mene, at man ved Oversættelser af fremmede Digte for enhver Pris bør holde sig til Originalens Versemaal, har jeg taget mig metriske Friheder, hvor dette forekom mig nødvendigt, om ellers Gjendigtningen skulde blive paa engang tro overfor Indholdet og frisk i Formen. Naar saaledes af Čelakovský's to Digte det ene forekom mig i Slægt med Christian Winthers Romancer og det andet mindede mig om en af Fritz Jürgensens Penntegninger, tør jeg ikke sige mig fri for at have beto-

net dette under Gjendigtningen. Hvor derimod Originalens Metrum i mine Øjne var uadskillelig knyttet til Digtets Grundtanke eller Farvetone, har jeg ikke villet fravige det, selv om det egnede sig mindre godt til dansk Overførelse. Det er saaledes Tilfældet med Anapæsterne i Adam Mickiewicz's »Paa Lur«, hvis jagende, stakaandede Rhythme netop frembringer Virkningen. Hvor nær jeg kan holde mig til Originalen, hvilket Thor Lange ogsaa fremhævede med Udtrykket, at jeg havde den lydige Form i min Magt, kan den, der behersker det czechiske Sprog, dømme om ved f. Ex. at sammenholde min Oversættelse af Jaroslav Vrchlicky's »Henrik Ibsen« med Originalen, som i Anledning af Ibsens 70 Aars Fødselsdag i Marts 1898 offentliggjordes i det illustrerede Tidsskrift »Zlatá Praha«.

Gjendigtningerne fra andre Literaturer har et mere tilfældigt Præg. Da min Fader, Redaktør P. V. Grove, i 1881 oversatte Walter Scotts »Ivanhoe«, bad han mig om at tage mig af Romanens Vers, baade de indflettede Digte og Citaterne over de enkelte Kapitler. »Barfodmunken« er en Prøve paa min Løsning af denne Opgave. Til Digtet »Det dæmrer!« af den ungarske Digter Karl Szász har Professor Otto Malling komponeret Musik uden dengang at ane, hvem Oversættelsen skyldtes. Efter hvad han senere har fortalt mig, blev Digtet sendt ham, medens han var i Udlandet, af en eller anden, som fandt, at det i min Gjengivelse egnede sig til at sættes i Musik. Den spanske Digter Becquers »Svalerne« har vistnok ogsaa A. Richter oversat; men, om jeg mindes ret, saae min Oversættelse først Lyset. Normands Digt »Monte Carlo« oversatte jeg til »Illustreret Tidende« engang, da dette Ugeblad skulde bringe et Angreb paa Spillehelvedet som Led i en Kjæde af lignende Angreb i andre illustrerede Blade rundt om i Europa. Monte

Carlo lod sig desværre næppe anfægte deraf. En anden Gang foreslog Redaktøren af »Illustreret Tidende« mig at oversætte den franske Sonetmester Soulary's »Les deux cortèges«. Jeg sendte ham ikke ret mange Dage efter min Oversættelse tillige med en Oversættelse af en anden Sonet af Soulary, »Ærgjerrige Drømme«; men uden nærmere Aftale arrangerede Bladet saa en Oversættelsesopgave paa de to Sonetter og trykte mine Gjengivelser sammen med forskjellige Konkurrenters Forsøg, hvilket jeg unægtelig ikke fandt ganske korrekt. Da jeg syv Aar senere deltog i en Fængselscongres i Paris og under en Samtale med franske Journalister ved en af Festerne kom til at nævne, at jeg havde oversat disse Sonetter paa Dansk, forsikrede de mig, at det maatte være en næsten uløselig Opgave, noget i Retning af Cirkelns Quadratur, og ødslede med skønne, klingende, franske Complimenter til mit literære Mod. Det trøstede jo noget, og derfor har jeg ogsaa taget de to Sonetter med i Digtsamlingen, uagtet det ikke er under Feststemningen ved en Congressmiddag eller i en Kreds af galante Udlændinge, min Bog nu skal staa sin Prøve.

JOHAN GROVE.

I.

BLANDEDE DIGTE

BILLEDER FRA NIBE.

NIBE BREDNING.

Solen gik ned; paa Himlens Blaa dog gløder
Endnu det røde Skjær, — Skyer af Guld
Ovre ved Gjøl og Øland Blikket møder,
Og gyldent luer Barmers Bakkers Muld.
Blankt skinner Fjordens glatte, tyste Flade
Som Perlemor, Opal, som Sølvblade;
Paa grønne Holme i den stille Bugt
Slaa hvide Maager ned i Aftenflugt.

Solen gik ned; men Mulmet anes næppe —
Det er de lyse Sommernætters Tid,
Hvor Sløret over Kjærets Grønsværstæppe
Just lader Fjorden straaale mere hvid.
Alt aander Fred; kun Aal faaer ingen Fredning,
Der tændes Blus paa Blus i Nibe Bredning,
Baad glider tæt bag Baad, med Flammebaun
Søgende efter Aalen fra hver Stavn.

Som Guldregn spejles Blussene i Vandet,
Mødes og skilles, krydse op og ned,
Et Hold histovre, tæt ind under Landet,
Et andet fiskende ved denne Bred.
Guldstænkt blev Perlemors- og Sølvrovonen,
Og som et Gjenspejl blinker det fraoven;
Det røde Skjær fra Himlen langsomt svandt,
Mens klare Stjerner tændtes paa hver Kant.

FUGLESKYDNING I SKAL.

Fra Pavillonen
 Smaafugle flygte,
 Lyet i Lyngen
 Harerne søgte,
 Latter, Musik og Klirren og Knald —
 Der er Fugleskydning i Skal!

Rundtom Plantagen
 Stien jeg følger,
 Maaler fra Brinken
 Limfjordens Bølger;
 Mellem to Skybankers vattrede Vaar
 Solen som Guldskive staaer.

Daler nu Solen,
 Glimter derude
 Lyset fra Fyret
 Paa Rubjerg Knude,
 Bringer fra Havet, fra Vesterhav Bud,
 Hvor der løsnes dødssvangre Skud.

Ved Pavillonen
 Hornene klinge,
 Piger i Dansen
 Skytterne svinge;
 Verden har Krig, men her holdes Bal —
 Der er Fugleskydning i Skal!

TYVEDAL.

Hvor Solen skinner stærkt, og i Haverne idag
 Af Vintergjækker er der næsten Vrimlen,
 En Solsort fløjter ivrig fra Sparekassens Tag,
 Og Lærker stige kvidrende mod Himlen.

Jeg hører en Brusen, hvor Tyvedalen snoer
 Ind under Gadens Bro sin dybe Rende,
 Og da jeg naaer dens Rækværk, jeg Øjet næppe troer:
 Den lille Bæk er ikke til at kjende.

Den hele Vinter snegled den ynkelig afsted,
 En Tankestreg, paa Lejets Bund begravet,
 Og Byens Affald kunde den knap nok føre med
 Paa Vejen ud til Fjorden og Havet.

Nu svulmer den og syder, en Bjergflod i det Smaa,
 Som under Sneens Flager frem den hvisler,
 Nu kan om Sten i Lejet den hele Hvirvler slaa,
 Og under Broen klingende den risler.

Ja, Tyvedal, Du bringer om Vaar troværdigt Bud,
 Et Billed paa dens gjærende Kræfter;
 Nu rettes Ryg og Lemmer, nu aander Brystet ud,
 Nu føler man, at Sommer følger efter.

MØLLEDAMMEN.

Mølle-dam, der aldrig drejed
 Hjulet paa en rigtig Mølle;
 Thi det var jo kun en Pumpe,
 Som stod Fadder og gav Navn, —
 Mellem Havnens Moler skinner
 Som Bassin din blanke Flade;
 Men Du rummer ingen Skibe,
 Og Du gjør ej mindste Gavn.

Du kan være smuk, naar Maanen
 Sommeraftener bag Kirken
 Sender Sølvglans over Byen
 Og dens Billed i dit Spejl; —

Intet er Du dog mod Fjorden,
 Dine Myg og dine Frøer
 Kappes ej med rappe Maager,
 Bølgeskum og hvide Sejl.

Naar en Vind Dig sagte kruser,
 Dønninger henad Dig glide,
 Og i Ringe Fladen brydes,
 Mindes jeg min Barndoms Fryd:
 Ned i stille Vand at stirre,
 Slippe Tid og travle Tanker,
 Drømmende hver Krusning følge,
 Lytte til hver Klukkelyd.

Det er blidt at vegetere,
 Dog med Fare for at raadne —
 Mølledam, hvor Du kan stinke,
 Mens Du slikker Sommersol!
 Fyldes maa Du, maa forvandles
 Fra Bassin til grønne Vange,
 Ellers bliver Du for Byen
 Et betænkeligt Symbol!

I ANLÆGET.

Imellem slanke Stammer
 Fra Solnedgangen flammer
 Det røde Skjær herind;
 Stendyssens grønne Bregner
 Et Net af Skygger tegner,
 Sittrende for hver Vind.
 Den gamle Apotheker har plantet Dyssen fuld
 Og skabt af Sand og Stene saa grøderig en Muld.

Med Kunstnersind i Eje
 Ham tvang nok Livets Veje
 Til praktisk Dont og Daad;
 Men bagom Slid og Trængsler
 For skjulte Skjønhedslængsler
 Endda han vidste Raad.
 Med Træets fine Linier, med Bedets Blomsterbrøm
 I Byens Anlæg voxed hans Ungdoms Drømme frem.

Nu breder Græsbænk Hynder,
 Nu Kilden rhythmisk nynner
 Omkap med Fuglesang,
 Nu Løv for Solen skygger,
 Og fattig Sandbrink hygger,
 Som nøgen laa engang.
 Lad Trædemøllen snurre, men glem det Skjønne ej, —
 Den gamle Apotheker forstod at vise Vej!

SKOVENE VED LUNDBÆK.

Vesterskoven.

Højt paa den skovklædte Brink staaer en Indskrift i
 Sten,
 Minde om Dødsridt ved Isted, om Sejren tillige —
 Hesten, som Schleppegrell red, da han ej vilde vige,
 Fandt, efter Naadsensbrød, Plads her for muldnende
 Ben.

Men under Brinken langs Engen den slyngede Sti
 Aabner saa skiftende Udkig i Ramme af Løvet, —
 Snart hvirvler Vogn eller Cycle mod Vejkanten Støvet,
 Snart paa den blaanende Fjord glider Sejlbaad forbi.

Solen bag Danshøj forsvinder i blændende Glød,
 Duft stiger krydret fra Hø og fra Blomster i Vejret,

Ungkvæg, der vaded ved Strand, slentrer ind nu paa
 Kjæret, —
 Sagtelig sænker sig Skumring i Kløfternes Skjød.

Østerskoven.

Op imod Stenterne
 Hvidne alt Skrænterne
 Af Anemoner i Tusindevis,
 Bøgene skyndte sig
 Nys med at pynte sig:
 Lysegrøn Kjole til Foraarets Pris!

Smørblomst ved Stenene,
 Kirsebærgrenene
 Blomstre paa Søndag, om ikke lidt før,
 Nedenfor Gangene
 Vaarsolen fangende
 Kaad blinker Bækken bag Sivenes Rør.

Opskræmt af Skridtene,
 Ængstelig tittende
 Danser en Raabuk afsted paa sin Flugt,
 Tungt hen bag Granerne
 Baske Fasanerne,
 Fjersløbet vugger — — hvor Alt her er smukt!

FRENDROP NIHØJE.

Rundt paa Egnen møder man det Skue
 Af hin stolte, mørke Bakkebue,
 Takket som en Krone med de ni.
 Hus og Gaarde, Kirkens Taarn er lave
 Mod den gamle Gruppe Kæmpegrave,
 Ørnens Rede lig, saa højt, saa fri.

Oldtidsvejen sig mod Toppen strækker
 Mellem Lyng, der over Knæet rækker,
 Og deroppe seer man vidt omkring.
 Over Fjorden Sol i Ruder glimter,
 Børglum Klosters hvide Mur man skimter,
 Kirketaarne myldre, som til Thing.

Sønden ud til Skovbryn Øjet flakker,
 Buderup og Rold og Ræbild Bakker,
 Hele Hornum Herred for din Fod;
 Høvdinger de Høje her vel gjemmer, —
 Mon Du selv nu Høvdingmagt fornemmer,
 Mon Du bryster Dig i Overmod?

Gaard ved Gaard sin Eng og Ager breder,
 Hus ved Hus langt ud paa magre Heder
 Tale ærligt Arbejds Kjernesprog.
 Folket røgted her sin Dont med Ære, —
 Kan Du selv dit Dommeransvar bære,
 Er Du selv retsindig, stærk og klog?

TROLDKIRKEN.

Solfaklen slukkedes helt. — Jeg er ene,
 Og Rimtaagen falder,
 Smykker med funklende hvide Krystaller
 Langdyssens vældige Stene.
 Taagen sig lejrer som Sunde og Søer,
 Nørholm og Sønderholm svømme som Øer,
 Kirketaarnet med Nød og næppe
 Borer sig op
 Gjennem det maanebeskinnede Taagetæppe
 Dybt under Troldkirkens Top.

Er det mon Troldenes Handling,
 Lege de Kispuds med Tiden? —
 Hele den bakkede Egn er under Forvandling,
 Synes i Taagen, som den har seet ud for Aartusinder
 siden,

Gaardene dybt under Vand,
 Enge og Kjær flyde sammen med Fjorden derude, —
 Over det taagedækkede Land,
 Venter jeg fast, der vil stevne en Vikingskude.

Tys, nu ringede Kirkens Klokke!
 Rimtaagen letter paany,
 Maanen sig gjemmer bag Sky,
 Nu er der atter Ager og Eng under Troldkirkens
 Blokke.

MIT VALGSPROG.

Kjære Fætter! Mindes Du
 Vor Debat om Slægtens Motto:
»Ny dessux, ny dessoux«?

Det er længe, længe siden,
 Forefaldt i Ungdomstiden —
 Ny var endnu dengang, Fætter,
 Dine Løjtnantsepauletter,
 Ny var min Studenterhue,
 Livet lokked, svøbt i Glans,
 Hos os begge Sind og Sans
 Brændte let i lysest Lue.

Ja, da skurred i vor Hu
 Dette resignerte Motto:
»Ny dessux, ny dessoux«,
 Virked som en Brand i Næsen

Paa vort friske Ungdomsvæsen,
 Og vi faldt din Bro'er i Flanken,
 Slægtens tro Historiograph,
 Som beskeden, støt og brav
 Hævded, sund og god var Tanken.

»Ny dessus, ny dessous —
 Hverken over eller under« —
 Nej, det var os To en Gru!
 Vi var unge, vi var kjække,
 Vi tog Maal af Tindens Top:
 »Enten — eller!« raabte Begge,
 »Enten segne vi for Vunder
 Eller kæmpe os derop!
 Middelmaadighedens Døsen
 Skjænke vi det spage Løsen!«

Ny dessus, ny dessous —
 Kjære Fætter, vi var unge,
 Livets Kaar er tidt saa tunge —
 Hvordan seer nu paa det Du?

Nys en ganske anden Tydning
 Af de gamle franske Ord
 Mig igjennem Sjælen foer,
 Og jeg fandt med stille Glæde,
 At jeg trofast havde fulgt
 Gjennem alle Livsaars Kjæde
 Under mangan bitter Brydning
 Vinket i hint Valgsprog dulgt.

Ny dessus, ny dessous —
 Hverken kue eller knæle!
 Saadan fik nu Tanken Mæle,
 Og jeg troer det, ingensinde
 Trykked jeg den Svage ned,

Og min Overmand, jeg veed,
Aldrig Træl i mig skal finde.

Slægtens Motto blev da mit,
Men forstaaet dansk og frit.
Maa den Tanke mig besjæle
Til min sidste Stund som nu:
Ny dessux, ny dessoux —
Hverken kue eller knæle!

SKIZZER FRA BOSPORUS.

Til Frk. Carla Grove med *Amicis*: »Konstantinopel«.
Sommeren 1896.

I.

DET GAMLE SERAIL.

Hviskende vugge de Bølger afsted
I det gyldne Horn,
Lokkende Vellugt bar Brisen med
Fra Seraillets Pynt.

Stjernerne spejles fra Himlens Blaa
I det gyldne Horn,
Nattergalstruber i Krattet slaa
Paa Seraillets Pynt.

Kaikens svæver, som Maagen snar,
Paa det gyldne Horn,
Spejdende stirrer et Øjepar
Mod Seraillets Pynt.

Spejder og stirrer ved Nattetid
 Fra det gyldne Horn:
 »Mød mig, min Rose, min Due blid,
 Paa Seraillets Pynt!«

II.

SOFIA-MOSKEEN.

For Kristus, den Eenbaarne, Templet var rejst,
 Og aldrig en stoltere Kuppel har knejst,
 Og aldrig saae Øjet saa gylden en Pragt,
 Fremtryllet ved kejserlig Vælde og Magt —
 Ve over Dig, Aja-Sofia!

Hvad gavner vel Væggen af Marmor og Guld,
 Naar Sjælen af Laster er raadnende fuld?
 Længst Herren i Vrede sit Tempel forlod,
 Hans Dom blev fuldbyrdet i Strømme af Blod —
 Ve over Dig, Aja-Sofia!

For Kristne, der knæled ved Alterets Dug,
 Nu mumlende Muselmænd sidde paa Hug,
 Et Slør for Kerubernes Aasyn er hængt
 Og Bibelens Ord af Koranen fortrængt —
 Ve over Dig, Aja-Sofia!

Om Kuplen skød op Minareternes Hegn,
 Og Korset blev fældet af Muhameds Tegn,
 Den blodstænkte Halvmaane blinker mod Sky,
 En Sultan er Herre i Kejserens By —
 Ve over Dig, Aja-Sofia!

III.

I DEN STORE BAZAR.

Jeg suger af min Nargileh
 Den milde Røg i lange Drag
 Og følger med mit Blik den Hob,
 Der strømmer her forbi hver Dag.

Jeg frister ingen Kunde til
 Med Frankerskik, med Raab og Buk;
 Men vil Du købe, i min Bod
 Hver Ting er ægte, fin og smuk.

Paa Brussa-silkens blanke Væv
 Det hvide Sølv, det røde Guld
 Er slynget tæt i Blomsterform,
 Hver Blomsterkalk af Perler fuld.

Se Sløret her, saa let som Fnug,
 Saa gyldent glinsende som Rav —
 Snoet gennem Øjet paa en Naal
 Det bruser ud som Skum paa Hav.

For dyrt? — Saa gaa til Jøden hist!
 For bedre Kjøb han sælger ud
 De Fiskenet, han kalder Slør,
 Varer for Bønders grove Hud.

For dyrt? — Ja, for en Stodders Pung
 Slet Intet findes i min Bod:
 Selv Tæppet paa dens Gulv var værdt
 At bredes for en Paschas Fod.

Allah il Allah — løb Du kun,
 Lokket af vantro Hundes Raab! —
 Jeg suger taus min Nargileh
 Og stirrer paa den dumme Hob.

IV.

SULTANEN DRAGER TIL BØN.

En Fredag. Stambuls Herre besøger sin Moskee.
 Folk stimle tæt i Gaden for al den Stads at se:
 Sultanen med Eskorte paa Vej til sin Bøn
 Og højt tilhøst blandt Følget hans yngste, vakkre Søn.

Der klirrer Paschasabler, der lyner Guld paa Barm,
 Kulsorte Skjæg og Øjne, Hovslags og Vognhjuls Larm;
 Men usselt er der brolagt i Storherrens By,
 Og Støvet staaer i Vejret, tykt som en Uvejrsky.

Det pudrer Skjæg og Lokker og Uniformens Guld,
 Faaer Øjet til at rinde og Næsen stoppet fuld,
 Det dækker Saffianet paa Herskerens Fod
 Med Skarn fra Gadens Hunde og — størknet Kristen-
 blod.

Hvo arver vel dit Rige? Mon Nogen af din Slægt?
 Mon Knøsen dør, som tumler sin Hingst saa frit og
 kjækt?

Hvad eller skreg mod Himlen det blodige Støv —
 Osmaner, blev omsider din krumme Klinge sløv?

Alt mens Turister mønstre Sultanens Bønnefærd,
 Det samme vrede Spørgsmaal brænder paa Læben
 Hver;

Europas Mynder halse for Størvildtets Dør;
 Men — Støvet ned sig lægger saa fredeligt som før!

V.

FRA ET HAREMSVINDUE.

Du blonde Pige, Du fremmede Pige,
 Der uden Slør gaaer mit Vindu forbi,

Ak, kunde Du sige,
 Hvi jeg er som Fuglen i Bure,
 Hvi Du er som Havørnen fri?

Du hvide Maage, Du dristige Maage,
 Der svang Dig herved fra det kolde Nord,
 Fra Sne og fra Taage,
 Ak, sig mig, hvi Elskovens Rose
 Saa frodigt i Snelandet groer?

Hvor maa jeg ængstes, hvor maa jeg lide —
 Du Frankerpige, giv Ro, giv Trøst!
 Ak, kunde jeg vide,
 Hvi udelt Du ejer din Elskte
 Og jeg kun et Øjeblikks Lyst!

VI.

NAT I KONSTANTINOPEL.

Muezzinen tav, og Mørket kom,
 Svøbte sig umærkelig om Staden;
 Tyst blev Alt, blot Hundene paa Gaden
 End i Flokke listed sky sig om.
 Kun fra Stjerner drypped Lysets Kilde
 Sittrende, i spredte Guldstænk, ned,
 Stille, stille
 Slumred Stambul nu i Nattens Fred.

Tryk var Søvnens ej; den gamle By
 Drømte om de store, grumme Minder,
 Aander lig de steg blandt mørke Tinder,
 Svæved blege frem og svandt paany:
 Konstantin, som Purpurkaaben pryder,
 Muhamed i Spidsen for sin Hær —
 Blodet flyder,
 Janitscharer svinge Spyd og Sværd.

Og det lød, som om hvert Hus, hver Sten
 Under Søvnens drog med Nød sin Aande,
 Lød, som om de klaged sig i Vaande,
 Som de græd for tusind Offres Ben:
 Herre, frels os fra de Bødler vilde! — — —
 Stumme blinkede Nattens Stjerner ned,
 Stille, stille
 Mørkets Timer over Stambul skred.

MORGENHILSEN.

Tusind Kys, min egen Ven,
 Som en Morgenhilsen sender
 Den, Du bedst af Alle kjender,
 Til dit lille Kammers hen.
 Tusind Kys og tusind Tanker,
 Slyngende sig om Dig tæt,
 Som et Væv af friske Ranker,
 Som et gyldent, duftfyldt Net.

Tanker, ej blot for et Aar,
 Nej, for lange, lange Tider,
 Hvor min Livsbaad fremad glider,
 Medens Du ved Roret staaer.
 Under Løvhang Strømmen vugger
 Baaden blidt med Dig og Mig,
 Og hver dejlig Blomst jeg plukker
 For at række den til Dig.

SNEEN FYGER.

Til en finsk Ven.

December 1900.

Sneen fyger for Østenvind
Vidt over Skov og Ager,
Taarner sig højt over Top og Tind,
Trænger i Spalter og Sprækker ind,
Tynger, saa Grenen knager.

Den standser Vejfare og fjæler Sti,
Banet i henfarne Dage.
Frugtesløst higes der mod det Fri,
Naar Sneen tungt presser Døren i
Og dækker Vindver og Tage.

Mod varme Hjerter og lyse Sind
Den sender sin Dødsens Kulde,
Den skifter Sollys med Lampeskin,
Gjør Luften kvalm som i Dødningskrin,
Som laa man alt under Mulde.

Dog mangan Snevold omsider brast
Og Fod for Fod maatte falde,
Hvor Husets Folk slutted Kjæden fast
Og brugte Skovlen i støtte Kast,
Hvor Alle virked for Alle.

Stormen suser med Hagl og Sne,
Slaaer løs med saa haarde Hænde;
Men trindt i Hytterne Hjerter le:
Vel kan Du volde os Tyngte og Ve,
Engang faaer det Snefog dog Ende!

OKTOBER.

Oktober, Du dygtige Maler,
Vel har Du Paletten helt fuld
Af Bronze og Kobber og Guld;
Men Luften dit Aandepust svaler,
Saa Kunstværket løsnes og daler
Og bliver til farveløs Muld!

PROFESSOR VILHELM THOMSEN.

25. Januar 1912.

Arbejdslampens blege Skin
I hans tyste Granskerstue
Voxed til saa klar en Lue,
Søgte frem og trængte ind.

Stens og Tavlers Gaadeskrift
Tyded grant hans lyse Snille,
Svundne Slægters glemte Kilde
Sprang i Dag ved hans Bedrift.

Fjernt om Lande foer hans Ry,
Funkled i den vide Verden,
Mens hans jevne, milde Færden
Gjemte sig i Stuens Ly.

Under Sne groer Bøg sig grøn.
Fuldt hans Daad kun Faa kan fatte;
Dog idag hver Dansk vil skatte
Danmarks store, stille Søn.

PROFESSOR FREDERIK DAHL.

10. Februar 1912 *).

Gubbe, ærværdig af Aar, men Yngling i Sjæl og i
 Hjerter,
 Varm for alt Ædelt og Skjønt, sprudlende frisk som
 et Væld,
 Lydhør Fortolker af Sproget, vort Fædrelands trofaste
 Ridder,
 Du, som gav *Harder* i Vers, skjænkede os *Platon* paa
 Dansk,
 Du, som har drømt og har digtet en gylden sokratiske
 Legende,
 Hil Dig, Du Gubbe af Aar, Yngling i Aand og i Daad!

JEPPE AAKJÆR.

Som Lærken Du løfted af Muld din Sang,
 Frejdig og fro den til Hjertet klang
 Under Himlens Blaa.
 Den dufted som Lyng og som Eng og Kjær,
 Den toned som Susen af Morgenvejr
 Mellem gyldne Straa.

Ja, dækkes den danske Digtningens Bord
 For dem, der skal følge i vore Spor,
 Slægt efter Slægt,
 En Hædersplads venter paa Dug og Disk
 Din Rundtenom Rugbrød, saa brun og frisk,
 Fremfor sød Konfekt.

*) Fra den 90aarige kom dette Svardigt:
 Dommer og Digter! — mit dobbelte Bogstav- og Enderim sigter
 Netop derpaa, at de To enes saa inderlig godt.
 Hin skal udskille Ondt og Godt af den mystiske Blanding,
 Denne vil gætte sig til Blandingens dybeste Grund.
 Tak, kære Digter og Dommer! at ej De glemte den Gamle,
 Men til hans Livsaften har sendt ham en Solstraale mild!

TIL EDM. BÜGEL HARTMANN!

1904.

Fordum drog jeg, yngre Broder,
Paa de Veje, Du nu vandrer,
Mellem Graner, over Floder,
Op til Bjerget Fuji-Yama.

Blomstersne i Dalen dryssed,
Fuglekvidder lød dernede —
Tyst heroppe Solen kyssed
Evig Sne paa Fuji-Yama.

Alt som Taagen steg og daled,
Døde Livet, fødtes atter —
Ensomheden tav og taled
Vexelvis paa Fuji-Yama.

Fra min Bjergkløft vidt jeg skued,
Vilde dele med de Andre,
Hvad mig smerted, hvad mig hued
Paa det stolte Fuji-Yama.

Ingen Eneboet søgte,
Ingen vilde didop stige
For i Broderskab at røgte
Tempeldont paa Fuji-Yama.

Taus jeg sneg mig ned fra Bjerget,
Tav i lange, lange Tider —
Sandflugt længst min Sti har hærget,
Vejløst blev mit Fuji-Yama.

Dog idag har Taagen lettet,
Og jeg seer din Gang deroppe —
Stig kun, stærk og aldrig trættet,
Tinden søg paa Fuji-Yama!

HØJSKOLEN PAA STORE RESTRUP.
 Med Tegning af 5 Aktier i Foretagendet.
 Januar 1914.

Gid for vor Ungdom denne Skoles Aand
 Maa knytte fast og stærkt de gode Baand.

Baandet, der fæster Fod til Hjemmets Jord,
 Hvor stedse Livets Kræfter frodigst groer.

Baandet, der slynger sig om egen Slægt;
 Thi agtet Navn har mer end Guldets Vægt.

Baandet, som binder til vort Fædreland,
 Der Alles bedste Virken kræve kan.

Baandet, som skabte os fra Flok til Folk
 Og gjorde Modersmaal til Hjertets Tolk.

Men ogsaa Baandet til al Menneskehed,
 I fælles Fremskridt og for fælles Fred.

FOR KONGEN.

Ved Grundlovsfesten i Nibe
 6. Juni 1915.

Vi mødes her, paa denne Dag, i Fred
 Og fejre Festen for den Lov, der førte
 Vort Folks Partier til en Enighed
 Saa fuld, saa hel, som før vi sjældent hørte.
 Rundt om os rase Jordens Folk i Krig,
 Skaanselsløst dynges stadig Lig paa Lig,
 Og ubarmhjertigt knuses stolte Minder;
 Men vi har Fred, og vi hinanden finder.

Som Hjorden, der, naar Vilddyr styrte frem,
 Sluttes med sænket Horn sig mere sammen,
 Vi slaa nu Kjæde om vor! fælles Hjem
 Og vogte paa, at ej det naaes af Flammen.
 Vi staa som Mandskab paa et Skib i Storm,
 Hver Mand paa Dæk i fælles Kamp for Havnen;
 Fra dem ved Roret og til dem i Stavnen
 Hos Alle kun een Villie tør faae Form.
 Da rettes uvilkaarlig Folkets Blik
 Mod den, der skal som Chef staa højest i Skuden,
 Og Alle haabe paa et fast Bestik,
 Et roligt Hjerte under Stormens Tuden.

Mens Krigen buldred om vor lille Plet,
 Vi enedes om Alles lige Ret,
 Tør Varsel for vor Skjæbne deraf tage
 Om Fremgang under Verdensfredens Dage.
 Maalet er sat for Kvinde som for Mand,
 Fra Thronen til en Malkepiges Skammel,
 For Fattig som for Rig, for Ung og Gammel,
 Til Gavn for Konge, som for Folk og Land.
 Maalet er sat, og til os lyder Kravet:
 Byg nu i Fællig paa vor Fremtids Slot,
 At det maa knejse højt og frit ved Havet!
 I Ønsket derom: — Leve Danmarks Drot!

SOMMERREGN.

(Rondeau).

Sommerregn fra Himmel graa,
 Intet Solglimt Øjet blænder,
 Stadigt Dryp af Draaber smaa,
 Rislen, Kluk fra Tagets Render,
 Løv og Blomster vaade staa.

Under Regnslag Kjolen maa
Løftes op med bare Hænder,
Tøfler Du os tvinger paa,
Sommerregn!

Vejens Hjulspor som en Aa
Tumleplads for glade Ænder,
Dis, hvorhen man Øjet vender —
Men der bliver Græs at slaa,
Alt vil Du i Grøde faae,
Sommerregn!

MIN FØRSTE KJÆRLIGHED.

(Sestine).

Aarene svandt, fløj bort som Fuglesværme;
Men endnu jeg bevarer friskt det Minde
Om hende, som jeg først blandt Kvinder elsked.
Ved Croquetplainen, med sin Fod mod Græsset
Og Armen slynget let omkring en Stamme,
Hun gynged Køllen sagtelig i Haanden.

Og jeg, halvt sky, lod Blikket følge Haanden
Og glide mod den lille Fod i Græsset.
Hun var saa slank som Træets fine Stamme,
Og hun var den, jeg tilbad mer end elsked;
Thi jeg var ung og bly og kunde sværme
Og gjemme dybt i Sjælen dette Minde.

Sommersol dryssed Guldstøv i hint Minde,
Spættede Køllen, leged over Haanden,
Solblink og Skygger dansed over Græsset,
Og Sommerfugle saae jeg luftigt sværme
Om hendes mørke Lokker, som jeg elsked,
Som drog mit Blik, min Sjæl mod Træets Stamme.

Jeg voved dengang ej min Bøn at stamme, —
 Nu er hun sølvgraa, hun, som da jeg elsked,
 Aarene bragte Snefnug med i Sværme.
 Længst blev de mørke Lokker kun et Minde,
 Som dengang jeg gad stryge blødt med Haanden,
 Og Kinden falmed som ved Vinter Græsset.

Men tidt i Drøm jeg staaer paany i Græsset,
 Og Sommerfugle seer jeg atter sværme
 Om Lokker mørke, og jeg rækker Haanden
 Ømt mod det slanke Syn ved Træets Stamme,
 Sommersol bryder frem fra Sjælens Minde,
 Og jeg er ung som første Gang, jeg elsked.

Aldrig man glemmer den, som først man elsked, —
 Friskt Løv kan grønnes paa en mosgroet Stamme
 Og Blomster skyde frem af gammelt Minde.
 Jeg fanger nu hver Sommerfugl med Haanden,
 Som i min Ungdom, da vi stod paa Græsset,
 Jeg saae om hendes mørke Lokker sværme.

Stadig mig faaer det Minde til at sværme: —
 Jeg skotter, grøn som Græsset, end til Haanden
 Ved Træets Stamme, — bly for den, jeg elsked!

TERZINER.

Dyk ej i Lystens Bæger ned, som Bien
 I Blomsterkalken; thi da vil Du ende
 Som Kirkes Offre midt i Svinestien.

Naar Fristelserne lokke, Drifter brænde,
 Naar Festens Maaltid altfor lifligt smager,
 Odysseus' Frelsensurt er værd at kjende.

Dens Navn er Villiestyrke, og den jager
 Rusen, som greb Dig, sporenstregs af Panden,
 Saa Kogleri og Trolddom Flugten tager.

Hold Villien kampberedt, hold klar Forstanden!

GHASELE.

Lig Sol mod Aften, tung og luerød,
 Blænder min Sjæl de mørke Øjnes Glød.

Som første skjære Solglimt over Dug
 Hun smile kan, saa morgenfrisk og sød.

Stundom er hendes Blik et Væld af Liv,
 Stundom et Dyb af Gaader, sort som Død.

Snart er hun lunefuld og kold og haard,
 Snart atter blid og stille, varm og blød.

Jog hun mig ud i Ørkensandet først,
 Kvægende Læskedrik tilsidst hun gjød.

Hun er som Rosen paa en tornet Gren —
 Rev jeg mig end tilblods, jeg Blomsten brød.

Hun er som Bølgen; dykker jeg tilbunds,
 Den gjemmer blanke Perler i sit Skjød.

Iled jeg som et Møl mod Luers Kval,
 De mørke Øjnes Kalden dog jeg lød!

ROCOCO.

Jeg hører, min Søn, Du nu øver Dig i
 De Skjønne at courtesiere,
 Paa Baller Du viser dem Galanterie
 Og prøver at complimentere.

Min Søn, Du er ung, og Du gjør Dig til Nar
 Ved Ros til de unge Piger,
 For smukke Øjne, de virkelig har —
 Deri ligger ingen Smiger!

Men find hos din Dame en Skjønhedsplet.
 Som Du kan til Fortrin vende,
 Da complimenterer Du først adræt,
 Og da — gjør Du Lykke, kan hænde!

VINTERBILLEDE.

Ved Vejen langs med Bakkerne frøs Grøften til inat,
 I stille Vejr og stjerneklart og derfor ganske brat.
 Mens Vandet risled sagtelig i Rendens ringe Fald,
 Det fik et gjennemsigtigt Laag af klareste Krystal.

Paa Bunden grønne Blade skinne under Isen frem,
 Som var en Rest af Sommerpragt lagt ned i Vintergjem;
 Lig Blomster i en Blok af Is, der smykker festligt Bord,
 Dybt nede i den frosne Grøft en Skjønhedsverden
 groer.

Og Solen lyser helt derved og drysser Guld iflæng,
 Paa Grøftens Planter under Is, paa Rim udover Eng;
 En Irisk flyver lystig op, dens Pippet lyder hid,
 Som slap en Rest af Sommerklang løs nu ved Vin-
 tertid.

FÆNGSELSBILLEDER.

BARNEMORDERSKEN.

Hans Peter, jeg har grublet her i det mørke Hus,
 Og jeg kan ikke fatte det, Du gjorde.
 Hvi knuste Du min Lykke saa forsmædelig til Grus?
 Hans Peter, at Du nænned, at Du turde!

Jeg elsked Dig saa inderlig, det har mig vel gjort blind;
 Selv da jeg ventede Barnet, var jeg rolig.
 At Du mig kunde svigte, var aldrig i mit Sind,
 Du kom jo stadig til mig saa fortrolig.

Selv sørged jeg for Tøj, og selv lejede jeg mig Ly,
 Da Tiden kom, jeg Livet gav den Lille,
 Og paa min Lykkehimmel var ikke mindste Sky,
 Naar jeg saae ind i Barnets Øjne milde.

Jeg var saa glad for Pigen og glad for hendes Fa'r,
 Saa fast, jeg syntes, var vi sammen bundet.
 Jeg skrev til Dig om Stumpen, hvor hun var sød og
 rar;
 Men Du — en anden Kjærest havde fundet!

Og hun og Du fandt ud — jeg forstaaer det ej endnu! —
 At det var Løjer, kunde mig I hente
 Med Barnet paa min Arm og Fortrøstning i min Hu
 Til Storstaden, som jeg ikke kjendte.

Billet for sidste Skilling jeg købte i min Tro
 Og rejste med den Lille ind til Staden;
 Men Huset, hvor Du skrev, at din Moder skulde bo,
 Var Opspind kun, — det fandtes ej i Gaden!

Gud naade mig, da var det, som laa Vorherre Lig —
 Fortvivlet hjem fra Toget jeg mig slæbte,
 Og da jeg kom til Søen og tænkte paa din Svig,
 Vor stakkels lille Pige selv jeg dræbte.

Om Himlen mig tilgiver min Synd, jeg veed det ej, —
 Jeg selv kan aldrig, aldrig det forvinde;
 Men gaaer nu Du, Hans Peter, saa fri og frank din Vej,
 Saa gid Vorherre maa dit Hjerte finde!

GLIPPET HAAB.

Jeg saae Dig vente, min Lidelsesfælle,
 Med Feberglimt i dit Blik,
 Jeg saae Dig mod Døren til Gangen stirre,
 Naar Opsynet kom og gik.
 Jeg kjendte din Længsel, jeg aned dit Haab —
 Om Frihed, om Frihed et stønnende Raab!

Vi vidste, Kongen sin Fødselsdag fejred,
 Vi vidste, Benaadninger faldt,
 Og alle vi Andre saa sikkert mente,
 At nu var det Dig, det gjaldt.
 Ak, skinned end Solen, var Himlen end blaa,
 Her blev den saa skydækket, skummel og graa.

Du dræbte Barnet i Ve og i Vaande
 Og bøded bittert derfor, —
 Vi Gamle har syndet saa mange Gange
 Og veed, at Skylden var vor;
 Men Du var saa ung og saa mild af Sind, —
 Vi ønskede, Du aldrig var kommen herind.

Dog, græd ej længer, Du stakkels Pige,
 Og bliv ej saa svag og bleg,

Om Jordens Konger har haarde Hjerter,
Tro ej, at Vorherre sveg!
Lad Fængselsmuren staa mørk og trang,
Den aabner sig vel en anden Gang!

DRONNINGENS DØD.

Ding Dang! Ding Dang!
Vi lytted til Klokkernes dumpe Klang;
Men Fanger maa Intet vide.
Mon Brand eller Oprør den Larm betød?
Var Fjenden i Landet? Var Kongen død?
Tys! Vi skulde bare slide!

Saa gik vi til Kirke, da Søndag kom,
Og sortklædt fandt vi vor Helligdom,
Af Præsten blev Bud os givet:
Den gamle Dronning var sovet hen —
En til, som vi aldrig skal se igjen,
Naar vi komme ud i Livet.

Ding Dang! Ding Dang!
Vi lytte til Klokkernes dumpe Klang
Hver Dag lidt før Middagstide.
Om vel et Par Stakler nu Frihed faaer,
Naar Dronningens Jordefærd forestaer —
Ak, det var dog skjönt at vide!

JUL.

Imorgen er det atter Jul, saa gaaer det som ifjor,
Jeg glæder mig til Kirken og Sangen;
I Graner skinne Julelys, og til andægtigt Chor
Fra vore skilte Smaarum samles Klagen.

Og Smil og Nik os hilser fra hvert Opsyn, mens vi gaa
Tilbage til vor Celle, og af Præsten
Et Haandtryk og et Blik vil Enhver iblandt os faae,
Og Brød og Kaffe hører med til Festen.

Men Brevene fra Hjemmet, som vente paa mit Bord,
Det er for mig dog Julens bedste Glæde,
Endskjøndt jeg veed saa nøje, hvert godt og venligt Ord
Vil tvinge mig til bitterlig at græde.

I STRAFFECELLE.

Jeg vil blæse Jer en Vals!
Hvor tidt I saa til Kjælderhullet sender mig
Og lænker mig til Væggen og i Remmetrøje spænder
mig,

Jeg griner a' fuld Hals,
Og saa sparker jeg paa Døren,
Ja, li'esom en Hest,
For det ærgrer Inspektøren —
Det Bæst!

Skal han »dutte« mig og hundse mig og skabe sig gal,
Den vigtige Ka'l!
Han sku' heller gi' mig fri,
Bare lidt hver Lørdag Aften, saadan henad Klokken
ti, —

Jøsses vel, om jeg fik Udgang fra Kasernen,
Hvor Charles og jeg sku' skjære den i »Stjernen«!

Uf, sikken en Dragt, jeg nu har faaet paa —
Af Sejldug og Læ'er — den er ikke til at flaa!
Naa, bi I kun, for gnubber jeg min Ryg op mod Muren,
Saa skal jeg nok faae lavet den med Hul i Figuren!
Og saa lukker jeg Vandhanen op, saa højt jeg kan! —
Det er Løjer! — Hurra! Nu staaer Cellen under
Vand! — — —

KAMMERATSKAB.

Jeg saae det godt, hun bag Døren stak
 Det Brev til en anden Fange,
 Dengang vi Madbakken slæbte hen
 Til Cellefangernes Gange.
 Jeg kunde melde, af arrigt Sind,
 Enhver af de andre Piger;
 Men hun er Livsfange, og om dem
 Kammeraterne intet siger.

Thi kommer en stakkels Livsfange her
 Paa Straf, saa veed vi jo alle,
 Det varer forfærdelig mange Aar,
 Før hendes Benaadning vil falde.
 Hvo nænner at slaa paa en bruden Ryg
 Med Rotting eller med Svøbe?
 Nej, om jeg saa selv skal straffes derfor,
 En Livsfange kan jeg ej røbe!

DUEN.

De hvide Duer flokkes tæt
 Paa Sidefløjens Tag
 Og næbbes og kurre
 I den sollyse Dag,
 Og Træet i Gaarden har løvhængte Grene —
 Hvor føler jeg mig ene!

Da flagrer en af Duerne
 Hen mod min Vindueskarm;
 Jeg vogter paa Maskinen
 For ej at gjøre Larm.
 Paa Solbænken sidder den stille derude
 Og kiger gjennem Rude.

Det er, som Fangecellen fik
 Sin Part af Vaarens Fest;
 Med vaade Øjne stirrer
 Jeg paa den lille Gjæst.
 Flyv frit, Fugl, men kom igjen paa Vingerne hvide,
 Og giv mig Tanker blide!

BEGRAVELSE.

Godt var det, hun slap for den Anatomi!
 Familien, den bad sig jo bare fri
 For at koste lidt Jord til den Stakkel.
 Og ellers for Lig har de Læger Trang;
 Men det skete, som ved et Mirakel,
 At der var for mange denne Gang.

Det er fattigt nok med den ene Krans,
 Vi Fanger faaer Lov at give.
 Vi veed dog, hun havde saa megen Sans
 For Blomster, mens hun var ilive.
 Og Kisten seer saa bedrøvelig ud
 Om jeg døde herinde! Ak, naadige Gud,
 Den eneste Tanke mig trøster,
 En Grav jeg vel faaer af min Søster.

SNELAGT FJORD.

Isen dækker Fjordens Vand, og Sneen dækker Isen —
 Mon Himlen eller Fjorden skal for Skjønhed have
 Prisen?
 I Blegrodt og i Lyseblaat den rene Himmel straalere,
 Og Fjordens Pragt af Hvidt og Guld mit Øje næppe
 taalere.

Snelagt Fjord er skjøn at se; men Kulden bider Jorden,
 Og fattig Fisker lider ondt, hvor Sneen dækker Fjorden.
 Lidet hjælper Solens Guld, naar Sult paa Døren banker,
 Ak, under Vinterhimmels Lys gro mange mørke Tanker!

LOKKEÆNDER.

Vinterstormen om Havnemolen
 Raser saa vildt, den kan,
 Suser mod Lokkeændernes Dynger,
 Der nu er bjerget iland.
 Men Lokkeænderne flytte sig ikke,
 Har lidet Behov for Læ;
 Tjæren værner de gamle Rygge,
 De Gumpe, de Næb af Træ.

Snurrligge ligge de klumpet sammen, —
 Her narre de intet Vildt;
 Dog, da de vugged derude paa Vandet,
 Var Jægerens Kneb helt snildt.
 Halsenes hvide Baand fik lokket
 Gravanden did paa Besøg,
 Og brat foer Døden midt ind i Flokken
 Med Knald, med Glimt og med Røg.

Langt finere Lokkeænder der findes
 End disse Klodser af Træ,
 Og blænde de Manden med hvide Halse,
 Gud hjælpe det arme Fæl!
 Betaget styrter han blindt i Snaren,
 Og Rusen er stærk og sød;
 Men bag den lurder tidt værre Vaagnen
 End Bly og en hurtig Død.

LØN SOM FORSKYLDT.

Hos min gamle Tante sad jeg,
 Saae paa Haaret under Kappen,
 Som fra lyse, gyldne Lokker
 Bleget var til sølvhvid Silke,
 Saae paa hendes milde Øjne,
 Endnu som Kjærminder blaa.

Tyst jeg paa hvert Møbel saae
 I den lille, fine Stue, —
 Spejlet med forgyldte Sløjfer
 Og Consolen, mørkt poleret,
 Med det store Vædderhoved,
 Luende af Guld som Spejlet,
 Gueridonerne og Vasen
 Af kinesisk Porcellæn,
 Silhouetterne paa Væggen
 Over hendes Tremmesopha
 Med Betræk af blomstret Silke,
 Spinkelt bygget, men saa pæn.

Udenfor i Haven strømmed
 Regnen over Grus og Muld,
 Formed Sø i Rosenbedet,
 Og da smiled gamle Tante,
 Smiled ved et muntert Minde
 Fra de ganske unge Dage
 Uden Gigt og uden Rynker,
 Dage, da de viltre Lokker
 Lyste som det pure Guld.

Dengang havde Byens Gader
 Brede, dybe Rendestene.
 Udfor Port og Døre laa der
 Bro af Brædder; men det hændte,
 Naar en Byge kom for haardt,

At et Brædt blev skyllet bort.
 Og just i en saadan Byge
 Tante stod og skulde over,
 Klædt til Festen hos en Slægtning.
 Alle Brædderne var borte,
 Og i Rendestenen strømmed
 Som en Flod det sorte Vand.

Hvide Strømper, Bandeleersko
 Og den saare stramme Kjole
 Helt af yndig blegrød Silke,
 Ak, hvad skulde Tante gjøre?
 Se, da sendte Skjæbnen hende
 En Matros til Redningsmand.

I et Nu var Tante grebet
 Fast om Livet og behændig
 Svunget over Rendestenen;
 Dog, det fandt hun altfor frækt.
 Hun, en Conferentsraaddatter,
 Maatte kræve mer Respekt,
 Maatte fordre, at Matrosen
 Spurgte høflig om Forlov.

Mon ej Tante blev lidt grov?
 Thi Matrosen brummed rolig:
 »Naada! Var det galt, min Putte,
 Kan det blive godt igjen!
 Til den gamle Plads han flytted
 Som et Lyn Mamsellen hen.

Fløjtende sin Vej han slentred,
 Medens Tante ganske maalløs
 Og med Angers Braad i Hjertet
 Saae ham dreje om et Hjørne.

.....

Under Spejlet, skjønt forgyldt,
 Støttende sig til Consolen,
 Smiled Tante ved sit Minde:
 »Straffen havde jeg forskyldt!«

RAADHUSPLADSEN.

En Forstue før til min Fødeby inde bag Volden,
 Hvor Bønderne skjændtes med Vagten ved Porten om
 Tolden,
 Hvor Halmlæs i Rækker gav Pladsen dens Torve-
 dagsnavn,
 Og nu som en Festsalon midt i det ny Kjøbenhavn.
 Hvor skulende, halvlaadne Heste med Halmvisk bag
 Øret
 Ved stænkede Vognfjæl og Hjuleger ventede i Pløret,
 Nu krydses elektriske Sporvognes glidende Jag
 Med Automobiler og Cykler ved Nat som ved Dag.

Jeg lukker Øjet og mindes Pladsen,
 Som jeg har kjendt den i svunden Tid:
 Rødt lyser fra vidt spredte Lygter Gassen;
 Men over Volden staaer Maanen hvid,
 Og Træerne tegne sig sorte deroppe
 Med kuplede Toppe.

Og Møllerne løfte de brede Vinger
 Fra Bastionernes Grønsværstryg,
 Et Hornsignal blødt fra Glacis'et klinger,
 Ud over Voldgraven sværme Myg,
 Mens brogede Lamper straale bag Graven
 I Tivolihaven.

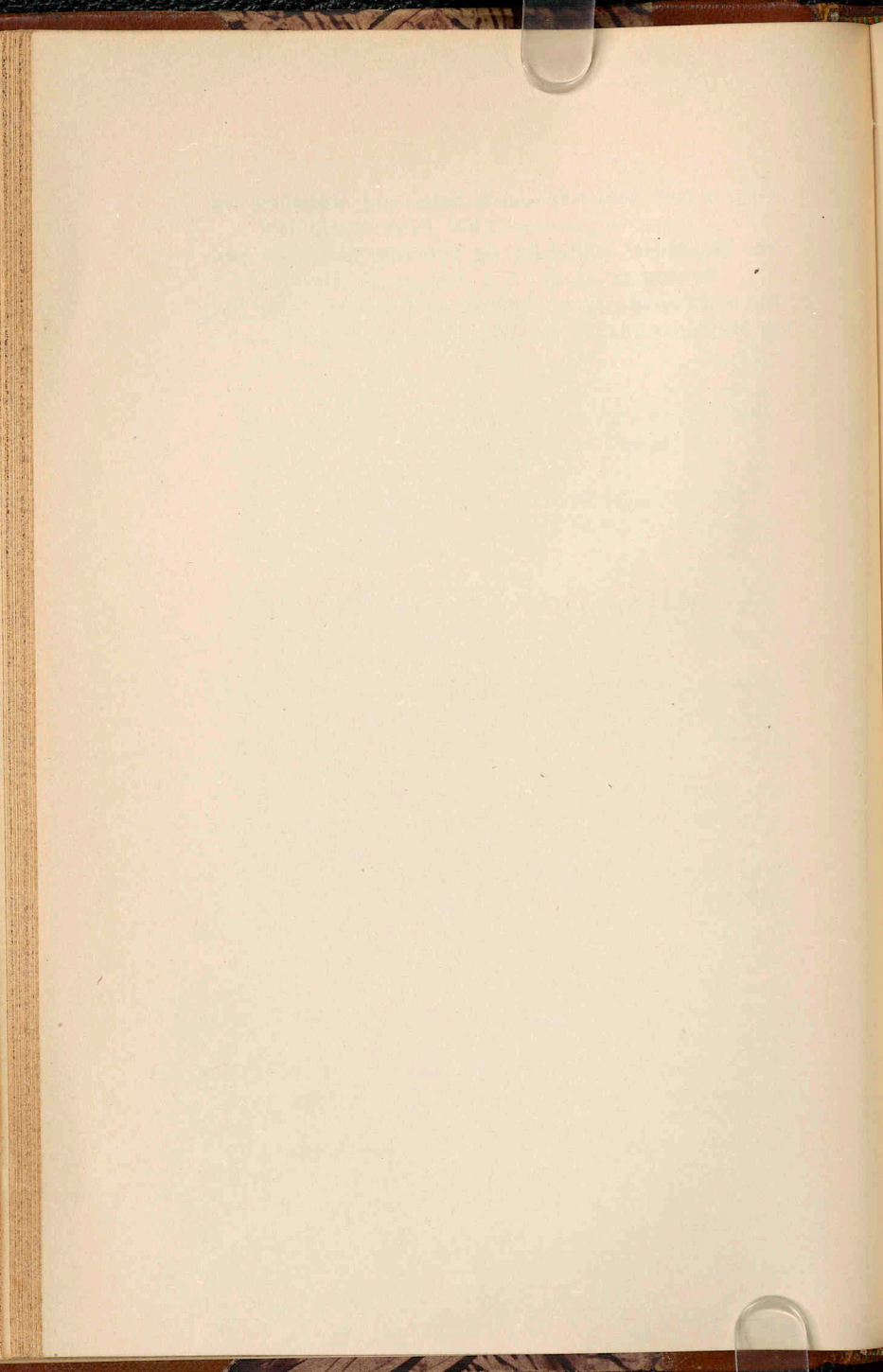
Ung er jeg selv og ung Kammeraten,
 Vi slentre mod Philosophgangen hen,
 Drøfte Problemer og omforme Staten,
 Rive Voldene ned ak ja, saamænd!
 De forsvandt og Idyllen og Ungdomstiden
 For længe siden!

Voldene forsvandt, der blev Luft og Lys og Plads,
 Rum nok til at bygge et vældigt Træpalads
 Med Kuppel uden Mage.
 Og Udstillingsaaret med Brus af Sang og Spil,
 Da Flagene vaied og Gjæster strømmed til,
 Gav festlige Dage.

Det er, som fra hin Sommer i Luften endnu hang
 Et Ekko over Pladsen af Festens glade Klang,
 Af Gjæsternes Vrimmel.
 Hvor Kuplen knejste, rager nu Raadhustaarnet op,
 Højt over mindre Taarne det stræber med sin Top
 Og peger mod Himmel.

Og Lurblæsersøjlen sig hæver, slank og rund,
 Vandstraaler sprudle fra Bronzeøglers Mund,
 Mens Klokkespillet lyder.
 Den nye Tid Dig knuger til sin levende Barm,
 Her brydes Form og Farver, og Alt er lystig Larm,
 Et Krater, der syder.

En Forstue før med sin Halmmaatte gjemt bagved
 Volden,
 Nu Festsalens Rang den erobred og fylder i Rollen,
 Hvor sparsomt paa toppede Brosten lidt Lygteskin
 faldt,
 Et Lysvæld udgyder sig over den glatte Asphalt.

II.
VISER OG VERS

ET SOLLYSBILLEDE.

Parodi.*)

Dugdraaben perled paa Rosens Blad,
En Diamant i et blegrødt Leje,
En Sommerfugl drak af det duftende Bad. —
Gurkemeje!

En Sommerfugl drak af den Taare sød,
Beruset den spjætted og sprang som en Reje,
Da Sol gik ned, var den Sommerfugl død. —
Gurkemeje!

I PROCESSION.

Tiende nordiske Juristmøde August 1902.

Atter Fru Themis sit Folk i Norden stevner sammen,
Retslærde flokkes paa Fart mod Kjøbenhavn,
Tb. — — Vor Frueplads skal danne Rammen
Om al den Videnskab med og uden Navn:
Nogle, som bære
Kranse paa det hvide Haar,
Andre, som gjære
I grønnest Vaar.

Frem gaaer Gudinden, og *Goos* ved hendes højre Side,
Kors, hvor gehejmt han kan trykke hendes Arm!

*) Bidrag til Avisen ved Bazaren for de russiske Saarede
i November 1877.

Tb. — — Dernæst med *Attributer* skride
 Styrelsens *Spidser* til Mængdens glade *Larm*:
Hagerups *Finger*
 Løfter højt en gylden *Vægt*,
Annenstedt *svinger*
 Et *Glavind* *kjækt*.

Saa kommer *Ribbing*, *Afzelius* og *Morgenstjerne*,
Motzfeldt, *Niels Lassen*, *Grev Hamilton* med *Fler*'.
Tb. — — Hvor de kan hitte *Sagens* *Kjærne*,
 Hvad det saa *gjælder*, og *Hver* paa sin *Manér*!
 Efter dem bæres
Gaverne til *Mødets* *Bord*,
Guldkorn *foræres*
 Og — *dunkle* *Ord*!

Torp møder op med en fint legeret *Sælgesuppe*,
 Tilsat saavel med *Kontrakt* som *Tradition*;
Tb. — — For skurvet *Hoved* ret at *skrubbe*
Gullstrand ta'er *Dynén* og *kniber* paa *Ration*.
Færden gaaer *bister*
 Mod *Forbrydersværmen* frem,
 Med sit *Register*
 Han *tøjler* dem.

»Vil Du *forsikres*, stik ikke *Noget* under *Stolen*!
 Det er den *Paaskrift*, som *Baches* *Banner* fik.
Tb. — — At intet *Nyt* er under *Solen*,
Conradsens *Gjenfærd* bekræfter paa en *Prik*.
Dankier *fortryller*
 Med sit lille *gjældfri* *Hus*,
Kvæstede *skylder*
Cordt Trap *Fidus*.

Skinnende *Silke* i *Advokaters* fine *Kaaber*,
Guldtressers *Funklen*, *Salærer* *smidt* i *Grams*,

Tb. — — Til Publikum, som staaer og maaber,
 Brøler en Thingstud, ført frem af *Abrahams*;
 Nu Komitéen
 Svinger forbi Bispens Gaard
 Ind, hvor Alléen
 Af Buster staaer.

Alt gennem Byen var Marschen sløj imellemstunder,
 Nu opad Trappen gaaer helt man ud af Tridt;
Tb. — — I Hast forsvinder Toget under
 Ørnen, som *lucem coelestem adspicit*.
 Og, næsten førend
 Sidste Mand er vel forbi,
Kretz ta'er ved Døren
 Og smækker i.

FOR KVINDEN *).

Længst svandt den Tid, da Oldemo'er
 Saae ved Pudder i Haaret,
 Moucher paa Kinden og Barm bag Flor
 Oldefa'er sødt bedaaret.
 I Amouretternes Leding hun drog,
 Let Cavalerer til Krigsfanger tog,
 Trippende sirlig som Hinden;
 Bag Falbeladerne Hjertet dog slog,
 Hjertet dog slog — hos Kvinden.

Oldemo'ers Barnebarn mer stolt
 Førte sin Krinoline,
 Herrerne værdig paa Afstand holdt
 Med Kejserindemine.
 Dog, naar den Rette paa Frierfod gik,

*) Ved en Sammenkomst i Selskabet for Historie, Literatur og Kunst Marts 1908.

Varmed som Vaarsol det mødende Blik,
 Duftende Blomster bar Linden;
 Viv da han vandt sig, og Lykken han fik,
 Lykken han fik — hos Kvinden.

Nutidens Mø opfandt ej blot
 Mangen stilfuld Frisure:
 Cycler og Skier og Sejlbaad flot
 Har hun sig lært at styre,
 Videbegjærlig, energisk og kjæk
 Staaer hun som Fælle med Manden paa Dæk,
 Krydsende op imod Vinden.
 Skaal for den Fagre! Drik ud i eet Træk,
 Ja, i eet Træk — for Kvinden!

SOMMERFUGLEN.

Sangtext*).

Flyv, Sommerfugl, flyv hid, flyv did,
 I Haven skinner Sol
 Paa Rose rød, paa Lillie hvid,
 Paa blaa Viol.

Flyv, Sommerfugl, til Sol gaaer ned,
 Paa lette Vinger dans
 Fra Blomsterbed til Blomsterbed
 I gylden Glans.

De vugge blidt og aande Duft
 Af deres Kalke smaa.
 Flyv, Sommerfugl, i Solskinsluft
 Mod Himlens Blaa.

*) Skrevet efter Anmodning af Professor *Chr. Schiømann* til en af ham komponeret Melodi, som blev anvendt ved Sangundervisning for Kvindefangerne i Straffeanstalten paa Christianshavn.

LUFTSLOTTE.

Studenterjubilæet 1902.

Bøgen var fuldt udsprunget,
 Og nylig Lærken havde sunget
 Morgenens Pris og svunget
 Sig højt og frit mod Himlens Blaa.
 Løv under Foden knitted,
 Og Solens Guld i Sundet sittred,
 Duggen paa Græsset glitted —
 En herlig Verden for os laa!
 Saa langt vi saae,
 Saa vide Røsten runged:
 Kun Bakker smaa,
 Hindringer let betvunget —
 Tæt skulde vore Slotte staa,
Cr. — — Ja, vore Slotte staa!

Dèr skulde Voxlys gløde
 Mod Purpurforhæng dunkelrøde,
 Tæpper saa fløjelsbløde
 Bedække Gulvet for din Fod;
 Dèr skulde Marmortrapper
 Og slanke Søjler og Karnapper,
 Taarnspir med gyldne Knapper
 Sig spejle i saa blank en Flod!
 I Hallen stod
 Den Sødste blandt Søde
 Og var Dig god —
 Stevned Du did til Møde,
 Hvor saligt bruste da dit Blod,
Cr. — — Hvor bruste da dit Blod!

Aar er forløbet siden,
 Og mangan Bakke, da saa liden,
 Voxed sig stejl med Tiden,
 Alt medens vi langs Foden drog:

Falmed og faldt end Flammen,
 Sank Slot paa Slot i Taager sammen,
 Det var dog Fryd og Gammen,
 Da Ungdomsdrømmen os betog!
 Om Livet vog
 Hint Luemod til Striden
 Og Vunder slog,
 Mildt skal dog mindes Tiden,
 Da stolte Drømme os betog,
 Cr. — — Da Drømme os betog!

TIL BRUDEN!

7. Maj 1903.

Fru *Marie*, faur og fin,
 I dit hvide Brudelin,
 Lad en Sangbuket Dig binde,
 Svigerinde,
 Sød og fin!
 Myrthekransen i dit Haar,
 Gid den varsle: Sol og Vaar,
 Kor af Fugles glade Sange,
 Blomster mange,
 Hvor Du gaaer,
 Hjemmet lunt og trygt i sin voxende Hygge,
 At af Lykke, ja, kun Lykke
 Rigt dit Hjerte slaaer!

Hjem for Begge, — ham en Havn,
 Hvor Du stiller dybe Savn,
 Hvor hver Længsel, han maa lide,
 Sagte glide
 Vil i Havn.
 Medens Hav og Sol og Vind
 Farve brun din Sømands Kind,
 Som et Fyr i Taagen, Kjære,

Vil Du være
 Ham i Sind!
 Hjemad vil han hige, hvor Du, hans Marie,
 Vil ham bie, trofast bie,
 Til han stevner ind.

Du, hvis Trang er Harmoni,
 Aandet ud i Melodi,
 Vil i Hjemmet vist bevare
 Sjælens klare
 Harmoni;
 Men hvor der skal vindes Maal,
 Vil Du hærde ham til Staal, —
 Villiens Klinge finest bøder,
 Sikrest gløder
 Arnens Baal!
 Gid det lue, højt, sprede Varme i Strømme!
 Lad os tømme, Alle tømme
 Derpaa B r u d e n s S k a a l !

FRA LEGEPLADSEN.

Ved Festen for Professor *Poul Dorph* 1904.

Saa trang var den Plads og de Mure saa graa,
 Hvor han førte an sine Dreng:
 Højt over dem hvælved dog Himlen sit Blaa,
 Og Solen sig frem kunde trænge.

Respekt var der for ham, men Frygt ej for Bank,
 Om Løjerne blev lidt forfløjne;
 Thi vel stod han mellem os myndig og rank,
 Men Godhed laa gjemt i hans Øjne.

Føg Pladsen med Vintersne, funklende hvid,
 Og Sneboldte krydsed i Buer,

Da mærked vi grant, han tog Del i den Id,
Som ej hørte hjemme i Stuer.

Vemodigt blev Smilet, som maned vi frem
Om haardere Valplads et Minde;
Men lo vi ad Bulerne, kæmped med Klem,
Helt lyst saae vi Øjnene skinne.

Tak, gamle Inspektor, der elsked dit Land
Saa varmt, at vi greb det som Lære.
Og vid, hvor i Livet vi søgte en Mand,
Poul Dorph turde Mønsteret være!

SANG OM AMAGER.

Ved Festen i Kongelunden 1904.

Amager, Forpost paa vuggende Vove,
Højner ingen Bakke dit frugtbare Land,
Kjender Du lidt kun til susende Skove,
Skjønhed dog ej fattes din Mark og din Strand:
Urterne smykke med Farver dit Muld,
Sundet sin snehvide Skumbræm Dig under,
Og som en Domkirkes Kuppel saa fuld
Over Dig Himlen sig runder.

Kjæret i Taarnby, hvor Ænder sig samle
Lunt i Læ ind under det bladtætte Hegn,
Glimter med Solblink til Kirken, den gamle,
Taarnet knejser højt mellem Gravenes Tegn;
Sekler svandt hen, mens de mægtige Sten
Laa her som Storbønders talende Dysser,
Sagtelig nu paa de smuldrende Ben
Busken sit Blomsterflor drysser.

Sydpaa, bag Ullerups Haver og Agre,
Kongelunden breder sit blaanende Bryn,

Gjemmer bag Løvvæggen Lysninger fagre,
 Hvor Fasanen smutter forbi som et Lyn.
 Kjøge Bugt nynner i Stille som Blæst
 Hilsen til Skoven, den eneste paa Øen,
 Solen, den dalende, spreder fra Vest
 Guldspejlet vidt over Søen.

Magleby, selvsikker om Dig Du skuer,
 Hentet hid paa Dankongens fremsynte Bud,
 Over hans Vildtbanes fattige Tuer
 Dytighed og Velstand fra Dig strømmet ud;
 Men paa din Kirkegaard værner Du tro
 Støtten, som rejstes de Tappre til Minde,
 Offre fra Træfningen ved Falsterbo
 Mod en forræderisk Fjende.

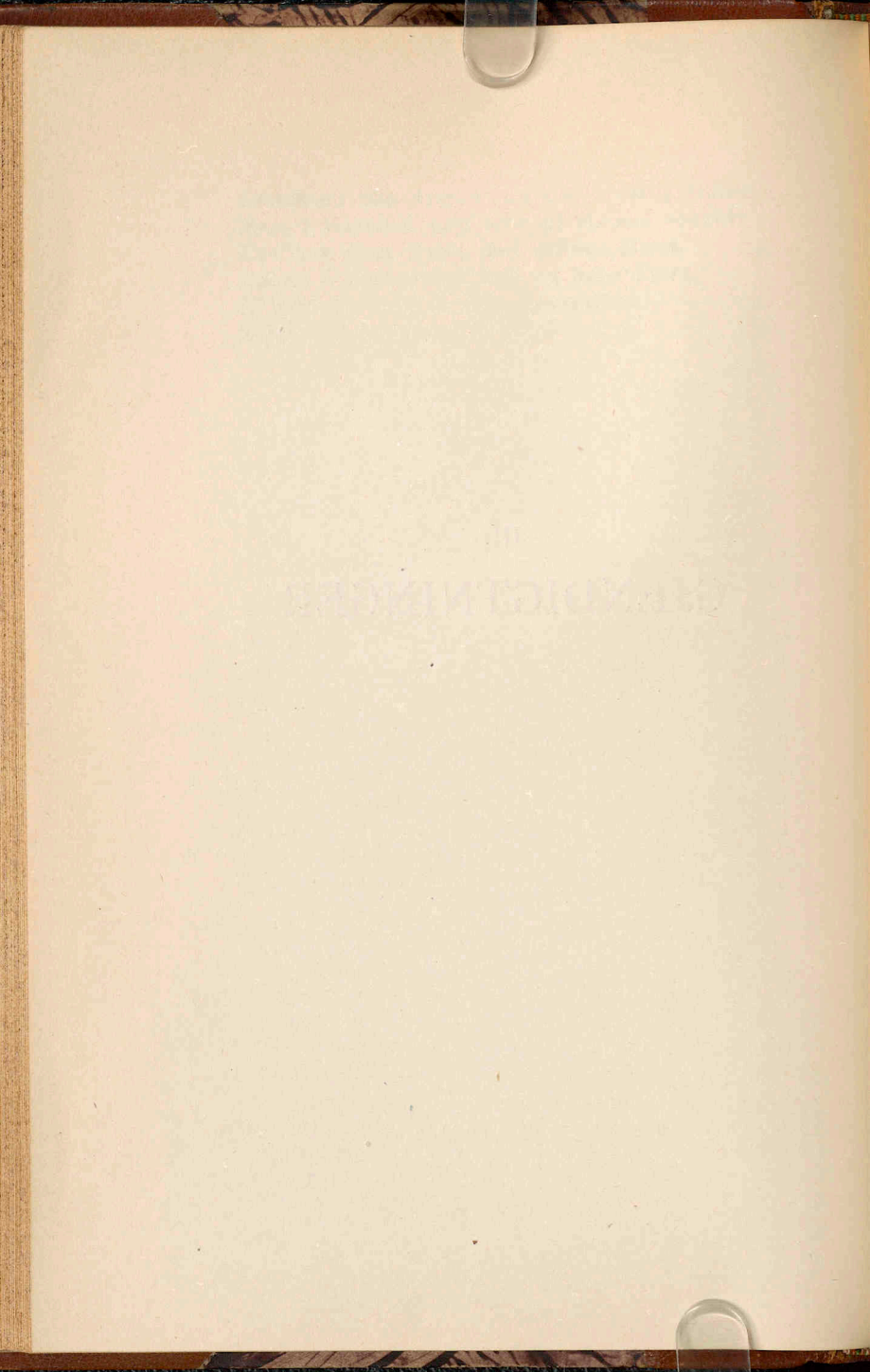
Vindsus og Bølgebrus Dragør har skjænket
 Friskhed, ja, hvor aander paa Molen man frit,
 Spejdende ivrig, af Saltsprøjtet stænket,
 Sejlene, som svulme saa skinnende hvidt!
 Fællede Flokke af Gjæs skrige op,
 Kappes med Børnenes jublende Stemmer,
 Dannebrog smælder om Flagstangens Top,
 Livsglæde Hjertet fornemmer.

Fiskerby Kastrup, Fabriksby tillige,
 Skorstenstakket Pynt ved en mastefyldt Havn,
 Vakkrest for den, som seer Fuldmaanen stige,
 Sænkende sin Sølvskat i Sunddybets Favn;
 Damperen prustende haster forbi
 Saltholmens Flak, der i Disen sig dølger,
 Fyrenes Blus mærke Fartøjet Sti
 Gjennem de vigende Bølger.

Ø, i dit Vaaben med Føje Du stilled
 Bonden, klædt i Fædrenes hollandske Dragt,

Grøntkurv paa Armen, for Gartnerbrug Billed,
Maal i Haanden højt som til Handel oprakt;
Han har gjort Nytte, den driftige Mand,
Holdes i Hæder skal han og hans Lære,
Ej blot til Gavn er dog Amagerland,
Skjønt er der ogsaa at være!

III.
GJENDIGTNINGER

Og hendes Fader nikker dertil med Velbehag,
 Og hendes Moder gjør sig iaften al Umag, —
 Den bedste Mad er hentet fra Fadeburets Gjem,
 Og fyldte Krus og Flasker bestandig sættes frem.

Men Ingen hørte Toman og hans vrinskende Hest,
 Hans halvkvalte Hulken ej ændsed nogen Gjæst;
 Kun bæved brat og rødmed mer dybt den unge Brud
 Og bad med sagte Hvisken sin Søster gaa derud.

Rapt af den yngre Søster faaer Rytteren Besked:
 »Du hende, Toman, mister nu for al Evighed!
 Tidt kom Du — dog en Bedre brød Rosen i vor Hæk;
 Pluk Du Dig andre Blomster, for her er Du kun Gjæk!«

Da slynged Toman Hesten vildt i et Ryk omkring,
 Lod Dyret fare fremad i susende Spring,
 Af Harme skar han Tænder, hugged Hesten med Hæl,
 Og der var Mørke rundtom — og Mørke i hans Sjæl.

Og det var Midnatstide, bag Skyer Maanen svandt,
 Knap Toman under Riddet nu Vej for Hesten fandt;
 Snart stormende, snart langsomt han flakked hist og
 her,

Den skumle Egeskov kom han mer og mere nær.

»I Natten blinke Stjerner — skal som Stjernerne brat
 Min Ungdoms lyse Dage sluges af sortest Nat?«
 Han rider ind i Skoven, langt ind i Skovens Dyb —
 Det rasler i Løvet, det hvisler i Græs af Kryb.

Og over Skovens Toppe bruser den kolde Blæst,
 Et Ugleskrig dybt nede nu skræmmer Tomans Hest,
 Saa Dyret spidser Øren med vilde Øjeblik
 Og pruster og stejler paa Randen af en Brink.

Hej, hop — igjennem Krattet en Hjort sig baner Vej;
 Hvor hurtig Toman rider, han Hjorten undgaaer ej —

Og vildere gaaer Riddet ad den mosklædte Sti,
 Saa Flod og Klipper fare som Skyggerids forbi,
 Og tættere sig smyger til Toman Feen ind
 Med Armen om hans Nakke, sin Kind imod hans Kind.

»Nu er Du min, Du Kjære! Nu skal hos mig Du bo
 Og være mig for evig ret lydig og tro,
 Mod Dagslys aldrig længes, længes ej bort fra mig!
 Mit Hjem dit Hjem skal blive, jeg Alt — ja, Alt for
 Dig!«

Hun Rytteren kysser og knuger til sin Barm,
 Da slipper Toman Tøjlen, segner i hendes Arm,
 Glider fra Hest og Sadel og synker dybt i Jord,
 Dybt ned i Bjergets Grotter, hvor Skovfeen boer.

Højt Solen staaer paa Himlen, da Hesten Hjemmet
 naaer
 Og uden Rytter vrinsker og stamper i Gaard.
 Skræmt kiger Tomans Søster igjennem Vindvet ud,
 Af Angst og Sorg hun blegner og beder til Gud.

Hun vrider sine Hænder og knæler i Graad,
 De bittreste Taarer gjør hendes Kind saa vaad:
 »Min Broder! Kjær' Broder, jeg aldrig mer skal se!
 Hvi styrted Du Dig selv i slig Vaande og Ve?«

PRAGERVISE.

Ærede Frøken, om jeg tør spørge,
 Hvad har i denne Tid at besørge
 Frøk'nens naadige Hr. Papa?
 »Handler med Koste og ta'er fra Stangen
 Et Bundt paa tolv eller een ad Gangen,
 Som det kan træffe sig, man vil ha'e!«

Vandret har jeg paa høje Bjerge; men højere stedse
 Længselen i mit Hjerte, som aldrig mit Hjemland
 Dybe Have jeg sejled over, hvor Ingen skimtede
 Dybere var min Kummer, af nagende Hjemve runden.

MIT HJEM.

Af Joseph Cajetan Tyl.

Hvor er mit Fædreland, mit Hjem?
 Over Marker Floder bruse,
 Højt paa Bjerge Skove suse,
 Og et Edens Blomstervæld
 Smykker rigt hvert Bakkehæld.
 Sommergrønne, underskønne
 Bøhmerland, mit Hjem, mit Hjem!

Hvor er mit Fædreland, mit Hjem?
 Hvor forenet Du vil finde
 Aand og Kraft hos Mand og Kvinde,
 Aldrig svækket Frihedstrang,
 Magt at sejre over Tvang.
 Sommergrønne, underskønne
 Bøhmerland, mit Hjem, mit Hjem!

Epigrammer af Karel Havlíček Borovský.

PRAGS UNIVERSITET.

Spørgsmaal:

To Fakulteter her i Clementinum!
 To Fakulteter hist i Carolinum!
 Hvad hindrer, at der virkes i Forening,
 Og har i Grunden Delingen en Mening?

Svar:

I Clementinum Aanden bliver dødet,
I Carolinum gjælder det kun Kjødet!

ECCLESIA MILITANS.

Som Kirkens kampberedte Patriark
Nys Pater Rožen Kjæterne leverede
Et Hovedslag, idet han publicerede
Sit Skrift, som var paa hele hundred Ark,
Og tykt var Bindet med Metalbeslag —
Selvfølgelig han Alle slog i Kvag!

POSTILLONEN.

Af Vitězslav Hátek.

Hvor klinger det Horn dog kjønt idag,
Og hvor Postillonen er flink og rar;
Men det er nu heller ingen Sag,
Naar en Million Kys man i Breve har!

Kom, Pigebarn, kom, og tag Brevet med!
Der flyver et Hjerte din Haand imod —
En Fugl flyver ej saa gesvindt afsted
Som Hjertet bag Seglet saa rødt som Blod.

Og Seglet hun bryder — i samme Stund
Hun selv er som dryppende Blod, den Smaa;
Thi Kjæresten skriver, at hendes Mund
En Million Kys i en Fart skal faae!

Ved Barmen hun gjemmer det kjære Brev,
Naar først hun har læst det Gang paa Gang:
Saa lykkelig er hun ved det, han skrev,
Som gik hun blandt Roser til Englesang.

Til Nat under Pud'en er Brevet lagt,
 Det gjør hende Sønnen saa lys og blid:
 I Drømmene straal'er en Stjernepragt,
 Som Jorden ej kjendte til nogen Tid.

Sin Trolddom bevarer det Elskovspant,
 Naar Alderen kommer, ja, Livet ud!
 Lig Foraar i Høst af Papiret randt
 Om Blomster og Fuglesang evigt Bud.

I Døden end bæver den blege Mund
 Ved Tanken paa ham, der var Hjertet kjær,
 Saa sagselig Sjælen i sidste Stund
 Bortsvæver med Kjærlighedslykkens Skjær.

Hvor klinger det Horn dog kjønt idag,
 Og hvor Postillonen er flink og rar;
 Men det er nu heller ingen Sag,
 Naar en Million Kys man i Breve har!

Digte af Jan Neruda.

STJERNEHIMLEN.

Blaaklokker vel myldre i Skovens Bund,
 Dog ikke som Stjerner paa Himmel;
 Til Skaberens Taktstok Dansen gaer
 Deroppe i festlig Vrimmel.
 Af Strømmen kun øjnes et Stykke hid,
 Dog, selv om Du regner af al din Flid,
 Det Facit Du maa lade fare
 At tælle de Dansendes Skare.

Se, Maanen danser i Ring om Jord,
 Vor Jord og Planeterne dreje

I Kredsløb om Solen bestandig rundt
 Paa mægtige lysende Veje,
 Og atter i Kreds om en større maa
 Den vældige Sol selv i Dansen gaa,
 Vi seer den kun gløde og straale,
 Men Hvo kan dens Bane udmaale?

Hvor højt Du end svang Dig i Himlens Rum,
 Ny Stjerner bestandig i Skarer,
 Og blev Du saa gammel som Solen end,
 Om Grænsen Du intet erfarer.
 Jeg knæler og seer, hvor de blinke smukt,
 Min Tanke med Verdeners Løb har Flugt,
 Usigelig Længsel mig fylder,
 Med Taarer jeg Stjernerne hylder.

KORNBLOMSTEN.

Kornblomsten klaged sig, da det blev Nat.
 Den græd, fordi dens korte Liv var omme;
 Før Dagen gryede, maatte Døden komme,
 Alt bøjed Kronen sig mod Jorden mat.

Den dumme Blomst, naar Hovedet den sænker,
 Den drysser sine Frø i Luften hen,
 Og næste Vaar den spirer frem igjen
 I sine Børn, — mon den vel det betænker?

Kun den, hvis Liv var goldt, skal Døden skræmme,
 Kun den, der ingen Frugt har sat, tør klage,
 Han vender ej fra Jordens Skjød tilbage,
 Han har vel Grund til bittert sig at græmme!

DET SYGE BARN.

Nattevagt i Angst og Kummer
 Holdt en Moder hos den Lille;
 Nu, da træt hun faldt i Slummer,
 Dødens Engel tyst og stille
 Kom og tog hos Barnet Vagt
 I sin hvide Silkedragt.

Lys omstraaler Englens Pande,
 Hvid som Vox, hans Øjne brænder
 Bag saa dybe, mørke Rande,
 Og med smalle, magre Hænder
 Stryger Englen Pudens glat,
 Hvisker blødt: »Du lille Skat!
 Følg med mig! I Fryd og Gammen
 Lege vi som Duer sammen!
 Højt, saa højt vi vil os svinge,
 Did, hvor Engleharper klinge!«

»Mo'r vist Lov ej give vil,
 Og jeg er for syg dertil.«

»Kom nu! Kom, Du lille Due!
 I min Favn Du sødt skal hvile,
 Du skal græde ej og grue,
 Du skal være glad og smile!
 Vil Du ej blandt Engle smaa
 For Vorherres Throne staa?«

»Mo'r vist efter mig vil lede.
 Tys, hun vaagner allerede.«

»Kom, Du kjære, lille Pige!
 Jesusbarnet selv Dig venter,
 Paa hans Bud jeg nu Dig henter,
 Og Barn Jesus bad mig sige,

Du skal vorde karsk og fro
I hans høje Himmelbo.

Skynd Dig! Sagte nu vi flygter!
Vi maa ej din Mo'r forskrække,
Let vi kunde hende vække!
Selv i Drømme Ondt hun frygter,
Hørte hun mig, blev det slemt;
Thi hun brast i Graad bestemt.«

PAA TRE HJUL.

Med det fyldte Krus foran sig sidder
Josa, saa forlibt som nogensinde;
Hedt det lyner fra hans mørke Øjne
Til den smukke, fyldige Værtinde.

»I kan sagtens! — Med saa røde Kinder
Ingen anden Kvinde blev begavet!«

»Kan man tro Jer, Josa? — Og for nylig
Har jeg dog min tredie Mand begravet!«

»Ja, den Tredie! — Visse Folk vil vide,
At I har dem alle Tre forgivet?«

»Naa, det vil de! — Nej, jeg sørged bare
For, at jeg fik længst bevare Livet.

Se, min Første knæled ved vort Bryllup
Først for Altret ned — nu kan I dømme:
Var vel Skylden min, naar først han maatte
Paa den sorte Baare Huset rømme?

Og den Anden efter Bryllupsgildet
Toede Hænder først; — det veed da Alle:
Den, der først benytter Vaskevandet,
Døden ogsaa først herfra vil kalde.

Og den Tredie faldt i Brudenatten
 Først i Søvn — da gjælder just det Samme:
 Den, som sover først, skal først i Jorden! —
 Mig kan onde Tunger ikke ramme!«

»Om saa var! — Man er da ingen Hare! —
 Sikke Kinder hos en Tremands Enke!« —
 »Aa, ifald en Fjerdemand sig meldte,
 Skulde jeg mig længe ej betænke!«

»Da vil jeg saamænd som fjerde Bejler
 Gjerne Jer paany for Altret føre!« —
 »Som I vil! — Saa veed jeg da, jeg ikke
 Paa tre Hjul til Helvede skal kjøre!«

FAMILIEGRAVSTEDET.

Til min Faders Gravsted
 Moder købte Jord,
 Syv Aar sødt han slumred
 Under Blomsterflor.

De to Gamles Bolig
 Vorder ogsaa min,
 Fælles Hus vi føre,
 Lagt i Lin og Skrin.

Fugtig Jord er Væggen,
 Loftet lavt, jeg veed;
 Men en Verden rummes
 Dèr af Kjærlighed.

TIL MIN MODER.

Helst i Taushed Alt jeg bærer,
Lyse Stunder — Modgangstider,
Jeg betroer end ej min Moder,
Om jeg løftes eller lider.

Hvoraf mon det kommer, Moder,
At Du dog hvert Omslag gjætter
Og med glade Blik mig følger,
Naar i Lykken Ryg jeg retter?

Hvoraf mon det kommer, Moder,
At alt mit Du strax fornemmer
Og, naar jeg af Sorg er tynget,
I en Krog Dig stille gjemmer?

Digte af Adolf Heyduk.

DØDNINGETOGET.

Det var sig om Natten før Juledag,
Paa Banen laa Alting i Slummer,
Da vaagned den Vogter ved Klokkens Slag.
Han strækker sig, gaber og brummer:

»Man har aldrig Ro! Idel Slæb og Slid
Til os, der de Store maa lyde!
Nu sende de Tog mig ved Midnatstid,
Gud veed, hvad vel det skal betyde?«

Og atter fra Klokken saa sært det klang.
»Aa, Toget er end i det Fjerne.
Maaske det var Vinden? — Nej, tøv engang,
Nu seer jeg den hvide Lanterne!«

Han træder med Lygten til Sporet hen,
 Hvor Damphesten præstende standser.
 Paa Toget han stirrer og stirrer igjen,
 Han næppe tør tro sine Sanser.

Hver Vogn er af blege Dødnings fuld,
 En Benrad paa Damphanen drejer;
 I Ligklæde, plettet af Gravens Muld,
 Han grinende Vogteren prajer:

»Her træffer Du mangan en gammel Ven,
 Kan hænde en lille Veninde,
 Stig ind, vi har travlt, vi maa bort igjen;
 De længes saa svarlig derinde!

Dig glemte vi — nu er det klappet og klart!
 Skub Du Dig blot ind ved en Side!
 Saa gaaer det til Hjemmet i susende Fart,
 Det er sidste Tog, maa Du vide!

Til Julemessen!« — Som ramt af et Slag
 Han segner med hvide Kinder —
 Bort suser Toget. Den næste Dag
 Ved Huset man død ham finder.

DET RØDE KJÆR.

Bag Landsbyen ligger en bundløs Mose
 I Ry som det røde Kjær,
 Hvor Lygtemænd danse fra Tue til Tue,
 Snart fjernt og snart lokkende nær.

Ved Udkanten halvvisne Træer i Række,
 Som Benrade nøgne og graa,
 Hvor aldrig en Sangfugl sig sætter til Hvile
 Og kvidrer sin Tak mod det Blaa.

Forkrøblede Graner med skrigende Krager
 Og ellers ej levende Liv,
 Kun Stormen, som knækker de knagende Grene
 Og tuder i Rør og i Siv.

En Brændehugger ved Kjæret har sovet
 En eneste frygtelig Nat;
 Da svor han, her kommer han aldrig mere,
 Han saae jo, hvor galt det var fat!

Fuldmaanen lyste saa hvidt over Kjæret,
 Paa Tuer, paa Siv og paa Vand,
 Og hvid var en Kvinde, som flakked og flakked
 I Angst om et Mosehuls Rand.

Langs Rørene iled hun frem og tilbage
 Og vred sine Hænder og græd:
 »Mit Barn, ak, hvor er Du? Din Moder Dig kalder!
 Jeg kjender ej blivende Sted!«

I hvinende Vindstød jog Storm over Kjæret,
 Og Skikkelsen klaged i Nød
 Og rev i de gyldne, vildt flagrende Lokker, —
 Lig Blod skinned Mosen saa rød.

»Nu slumrer Du, Barn, i det bundløse Mudder, —
 Ak, pines Du? Lider Du Men?
 Og dybere, dybere, dybere synker
 Du ned med den tyngende Sten.

Dig bringer ej Bøn eller Graad mig tilbage —
 Vorherre, Du straffer mig haardt!«
 I Grene det knager, i Sivene hvisler,
 Og Lygtemænd hvirvle sig bort.

Men Stormen bortvejrer den bævende Klage,
 Som Dagen begynder at gry,

De natlige Skygger og Taager opløses,
Og Synet for Solen maa fly.

Dog rundt om det Mosehul Jorden er stampet
Saa fast som et Lergulv af Dans,
Og Aar efter Aar kan en Vandringsmand møde
Paa Kjæret hint Syn ved Sankt Hans.

HOLD UD!

Af Elise Krásnohorská.

Klynk og klag ej, men hold ud!
Stjerneskin gjør Natten klar,
I hvert Lysglimt gjemmes Trøsten,
Skjønhedsfylde Verden har.

Elsk og lid! Hold ud! Hold ud!
Tusind Brødre dele Kaar,
Og til tusindfold Befrugtning
Hjerterne i Fællig slaer.

Vær blot modig, og hold ud!
Maalet funkler for dit Blik,
Vil Du sejre, maa Du kæmpe;
Thi den Lod de Bedste fik.

Bliv ej sløv! Hold ud! Hold ud!
Sandhed vælg til Værn og Vagt!
Er din Fremtids Vej end dunkel,
Evig varer Sandheds Magt.

Lev dit Liv! Hold ud! Hold ud!
Længes Du mod Fred og Ro?
Liv er Larm, og Liv er Trætte,
Du faaer Fred i Gravens Bo.

Digte af Svatopluk Čech.

GJØGEN.

Vor Skovsti, hvor vi mødtes
 Saa tidt, min egen Pige,
 Idag tungsindig mørkner,
 Da jeg Farvel maa sige.
 Mens jeg to Hjerter skjærer
 Til Minde om din Ven
 I Bøgen, synger Gjøgen:
 Kukkuk! Kukkuk! herhen.

Du Gjøg, hvor lang Tid, troer Du,
 Skal for os To nu svinde,
 Før jeg igjen min Elskte
 Paa dette Sted kan finde,
 Før tæt og trygt i Favnen
 Paany jeg hende har? —
 Da giver Gjøgen atter
 Kukkuk! Kukkuk! til Svar.

Hold inde, Gjøg, hold inde!
 To Aar er altfor længe
 For To, som ret af Hjertet
 Tør til hinanden trænge.
 Du har vist! aldrig prøvet
 En Afskeds bittre Ve?
 Det er, som Fuglen spotter:
 Kukkuk! Kukkuk! Maaske!

Skal Livets Aar mon spildes
 I Længsel, Savn og Smerter,
 Til Mosset ganske dækker
 Paa Bøgen de to Hjerter?
 Hold inde, Gjøg, hold inde!
 Rører Dig ej mit Suk?
 Fjernt klager det i Skoven:
 Kukkuk! Kukkuk! Kukkuk!

SPILLEMANDENS DATTER.

Saa frændeløs og venneløs
 Gik Spillemanden heden,
 Den Dødes Barn og Violin
 Blev Sognets Arv heneden.

Og da der var sat Segl paa Alt,
 Hvad Retten kunde finde,
 Til Plejemoder Barnet fik
 Den allerældste Kvinde.

Smaa røde Tegn er Vuggens Værn
 Mod Ondt, som sig vil nærme, —
 Jeg troer, Vorherres Kjærlighed
 Bedre kan Børn beskjerme.

Den Gamle i Guds Varetægt
 Sit Plejebarn befaled,
 Og over Kvindens Øjenlaag
 Snart Sønnen stille daled.

Dog med et Sæt hun vaagned op,
 Da det var Midnatstide,
 Og hele Stuen laa i Lys
 Af Maanens Straaler blide.

Hun turde næppe Øjet tro —
 Ved Vuggen stod den Døde
 Og lokked af sin Violin
 Toner saa sælsomt søde.

Han bøjed sig mod Barnet ned
 Og nænsomt Buen førte;
 Den gamle Kvinde stiv af Skræk
 Paa Dødningspillet horte.

»Lida! Lille Englebarn!
 Min egen lille Pige!
 Kan Du nu aabne Øjet smukt
 Og »Babba! Babba!« sige?

Hernede Du ej blive maa,
 En bedre Lod Dig venter
 End Sult og Nød, som for din Fa'er,
 Til Døden sent Dig henter.

Du jages ud i Storm og Regn,
 Om her paa Dør Du banker,
 Pines af kolde Hjerter, til
 Du selv faaer Dødens Tanker.

Du fristes her med lumpent Guld,
 Med løjet Stads, Du Kjære,
 Til Du faaer Skade paa din Sjæl
 Og sælger Dyd og Ære.

Nej, flygt med mig, mit Hjertebarn!
 Til Himlen vil vi stige;
 Deroppe paa saa blød en Sky
 Jeg vugge vil min Pige.

Saa titte vi paa Jorden ned
 Fra Himlens lyse Vange,
 Jeg spiller paa min Violin
 For Lida skønne Sange.

Og Drømme om al Dejlighed
 Deroppe Dig ombølge,
 Mens gyldne Stjerner skinne klart
 Og Engle smaa Dig følge.«

Nu kysser Barnet han paa Kind —
 Den Gamle knap tør skrige,

Men slaarer i Angst et Kors for sig,
Og Spøgelset maa vige.

Fra Ruden Maanens hvide Skjær
Forsølver Vuggens Gænge;
Paany den Gamle slumrer ind
Og drømmer godt og længe.

Helt oprømt næste Morgen gaar
Fra Frokost Byens Dommer; —
Den Gamle vugger kun et Lig,
Da han til Huset kommer.

Og hvor er Mandens Violin,
Som udlagt blev til Sognet?
En Ufærd faaer det gamle Skrog,
Da først hun ret er vaagnet.

Jeg troer dog, hvad hun har fortalt,
Og det til Punkt og Prikke; —
Var Livet uden Eventyr,
Saa dueede det slet ikke! —

LÆNGSEL.

Det skumrer over Skov og Marker,
Og Maanen snart, min gamle Ven,
Sin Sværm af gyldne Bier fører
Vidt over Himlens Vænge hen.
Giv Agt! Dér fløj fra Kuben een!
Nu to! — Ak, Hyrden er ej sen,
Han lukker en utallig Vrimmel
Ud paa den nattedunkle Himmel.
Se blot, hvor fuld
Af Bi ved Bi som purest Guld!

De gyldne Øjne er saa mange,
 Den hele Jord de skue kan! —
 Vil Ingen af Jer mig fortælle,
 Hvor i et fjernt og fremmed Land
 Min Elskte boer, — om han som jeg
 Paa Eder seer og mindes mig,
 Om han sin Ring mod Læben fører,
 Om Længslen ham til Taarer rører,
 Om han i Drøm
 Paany mig favner, tro og øm?

Trøst ham ved Eders blide Blinken,
 Fortæl min Skat, I Stjerner smaa,
 At jeg som han er bleg af Længsel,
 Og Taarer mig i Øjet staa.
 Jeg i min trange Vraa saa tidt
 Har grædt og savnet, stridt og lidt.
 Min Tanke over Bjerget stiger,
 Ud mod det fjerne Graa den higer,
 Did hen, did hen,
 Hvor Lykken dvæler hos min Ven!

VOGNEN.

Paa Vejen ruller en Vogn afsted,
 I Vognen saa bleg en Pige; —
 Og Rejsen gjælder, Du Pigelil,
 Hvorhen? — Ja, hvem kan det sige?

Du drager maaske efter Haabet ud —
 Det bygger man paa til det Sidste!
 Der fødtes mellem de fire Hjul
 Saa mangt et Haab — for at briste.

Du flygter maaske for din Skjændsel bort,
 Langt bort til fremmede Steder!

Thi Sorg og Skam finder ogsaa Rum
Paa Vognens polstrede Sæder.

Og Vejen ligger saa øde hen
I Taage og sølet Føre —
Og ret betænkt, hvad i Verden har
Jeg med den Pige at gjøre?

I KLOSTERKJÆLDEREN.

Frater Kristof maa som Kjældermester
Prøve Vin, saa meget, han kan orke,
Og han gjør det med en sjelden Iver,
Selv om Natten, naar de Andre snorke.

Det er Fest imorgen, derfor lister
Han til Kjæld'ren med sin Tyvelygte,
For i Stilhed, som det bedst sig sømmer,
Uden Bram og Pral sin Dont at røgte . . .

»Christi Taarer« er hans Kjæledægge,
Han ved den sig styrker til det slemme
Natteslid — ak, disse søde Taarer
Ret hans fromme Sjæl til Andagt stemme.

Derfor Himlen ham tilgavns velsigned:
Maven faaer hans Kutte til at knage,
Og hans Ansigts Glød, de runde Kinder
Finde vidt og bredt ej deres Mage.

Det er Midnat, Skjæret fra hans Lygte
Glider mat langs Fadene dernede.
Hvad er det! Et Under, et Mirakel!
Kjævl og Strid i Hvælvingen sig brede.

Gjærende af bittert Nid og Harme
 Fadene det Spørgsmaal højt forhandled,
 Hvilken Vin det var, hvortil vor Frelser
 Ved hin Fest i Cana Vand forvandlede.

Først den lette, vindige Champagne
 Stiller Krav paa denne store Ære;
 »Bryllupper«, den raaber, »var jo netop
 Alt fra Arilds Tid min rette Sphære!«

Men den kloge Rhinskvin det benægter,
 Puster op sig og bemærker vigtigt:
 »Hvad Champagnen siger, er jo aldrig
 Philosophisk sandt og logisk rigtigt.

Den, der kan Logik, maa strax erkjende,
 At den Vin, som perled frem af Vandet,
 — Dør og dør det staaer desuden skrevet —
 Ægte Rhinskvin var, og intet Andet!«

Og Ungareren fra Tokay brøler
 Med sliq Kraft: »*Et falsi-falsificum!*«,
 At den næsten sprænger Baand og Staver,
 »*Nullum vinum nisi hungaricum!*«

Ja, selv Melnikvinen *)), den beskedne,
 Protesterer og for Æren strider,
 »Philosophisk«, som det Skik har været
 Jo hos os i lange, lange Tider.

Dog Don Xeres skjælder Alt for Humbug,
 Sprøjt er hver en Vin, man mod ham sætter,
 Han er Vin kun — ham alene var det,
 Ej hin Franker, ej den tyske Kjætter.

*) Byen Melnik i det nordlige Bøhmen har fra gammel Tid været Hovedsædet for den bøhmiske Vinavl.

Ene han var slig en Naade værdig,
 Han, hvis Hjem med Kjætterblod blev gjødet —
 Det var ham, der Spaniens Munke ildned,
 Deres Tro af ham blev gjennemglødet . . .

Saadan skjændtes de. Da lød et »Stille!«,
 Frater Kristof gned sin runde Mave —
 »Jeg vil dømme!« bød han og sit Ansigt
 Satte strax paa Dommervis ilave.

»Kjære Venner, ikke En iblandt Jer
 Kom de brave Bryllupsfolk for Øje,
 Herren kjendte sine tolv Apostle
 Og de andre Gjæster altfor nøje.

Og han vidste, at Hvo Eder smager
 Strax til jordisk Lyst sin Attraa fæster:
 Martyr gad da Ingen af dem blive,
 Men paa Timen — Klosterkjældermester!«

Digte af Joseph Václav Sládek.

MASKINDREJEREN.

Med gustne Kinder og fugtigt Haar,
 Med værkende Muskler og slappe Arme
 Han endnu mod Aften ved Pressen staaer,
 Og den klumre Luft mod hans Lunger slaaer,
 Han stønner af Træthed og Varme.
 Det Hjul, som han støtter saa tungt sig ved,
 Han drejed og drejed, mens Dagen led.

Helt sælsomme Sager blev trykt idag —
 Han køler mod Jernet sin hede Pande —
 Der ligge de, Arkene, Lag paa Lag,

Jo, Pressen har arbejdet Slag i Slag,
 Det maa nok hans Lemmer sande.
 Treds i Minutten — hvert af dem tog
 Sin Part af hans Marv, mens han Hjulet drog.

Han griber et; det er Digt og Sang
 Om Kjærlighed, Skjønhed og Livets Lykke,
 Om dugsprængte Blomster, om Skov og Vang,
 Om Fuglenes Kvidder og Hjertets Trang,
 Om Hjemmet og Arnens Hygge.
 Papirerne prange paakryds og tværs
 Med Solskin og Jubel i fagre Vers.

Da trænger en Taare til Øjets Rand:
 »Den Slags kan man digte sig uden Endel!«
 Saa folder han Arket, saa pænt, han kan,
 Og tørrer fra Kinden det salte Vand
 Og mumler bevæget: »Kan hænde —
 Kan hænde til Slut dog den kjønne Sang
 Vil varsle lidt Lykke for mig engang!«

MIN MODER.

Bort, langt bort mod en fremmed Kyst
 Glide de hvide Sejl,
 Hjemmets Brise gav Skuden Fart
 Henover Havets Spejl.

Hult det kogte i dunkle Dyb,
 Fraaded i Bølgeskum.
 Gamle Moder, fortvivl dog ej!
 Sid ej saa mørk og stum!

Lad ej Søvnens dit Leje fly,
 Græd ej din Pude vaad!

Moder, lad ej de Andre se
Øjne, røde af Graad!

Moder, bar Du din Sorg i Løn,
Tav om dit bittre Savn,
Dine Taarer min Sjæl dog fandt,
Naaede mig i hver Havn.

Rusked Stormen i Skrog og Mast,
Pjalter af Sejlet tog,
I min Sjæl dog din stille Sorg
Dybere Flænger slog.

PAPU'EN *).

Hvor Michigan sin Bølgevimmel sender
I Stormløb mod den skovbeklædte Kyst,
Og hvor, besejret i en blodig Dyst,
Den sidste Indianerflokk sig vender
Til Flugt mod Vildnis, ingen hvid Mand kjender,
Der var det just engang min bedste Lyst
At strejfe om paa Jægervis forvoven,
Snart jagende den lette, slanke Raa,
Snart sjeldne Blomster, skjulte rundt i Skoven,
Snart Fuglen paa dens Fart mod Himlens Blaa,
Og hvile mig paa Grønsværshynder bløde,
Hvor Søens Brusen toned mig imøde.
En Sommerdag jeg flakked saadan om
I dybe Tanker over Et og Andet,
Da jeg uventet til en Lysning kom,
Hvor Luften var med Rosmarinduft blandet;
En Jordhøj, endnu frisk, i Midten laa,
Paa den et halvtudgaaet Træ jeg saae, —
En Have nok, hvor efter Sorg og Møje

*) Indiansk Betegnelse for et spædt Barn.

Som jaget Vildt at maatte Pladsen vige!
 Du har jo seet den øde Kirkegaard,
 Der gjemmer sig i Skoven dybest inde,
 Hvor paa en frisk opkastet Gravhøj staaer
 Et halvtudgaaet Træ til fattigt Minde,
 At her en gammel Høvding ned blev lagt?
 Han vilde hvile mellem sine Fædre,
 Og for den Dødes sidste Bøn at hædre
 Fra Mississippi Liget hid blev bragt
 Paa Baare, flettet snildt af grønne Grene,
 Og under Klagesang. — Lad Andre mene
 Om Indianerne, hvad end de vil —
 Mit Hjertes Stemme sikkert ej bedrager,
 Der hvisker: Det gaaer ej retfærdigt til,
 Naar man som vilde Dyr de Stakler jager!
 Den sidste Vinter, de fik bo endnu
 Paa Egnen her, — jég mindes det med Gru! —
 Knap holdt! vi Varmen, vi, i vore Huse,
 Og de — i Skoven, uden mindste Ly,
 Hvorhen blot Børn og Kvinder kunde ty,
 Naar Stormen isnende tog til at suse! —
 En Aften sad jeg ene — nylig var
 Den Dreng til Verden kommen, vi jo har,
 Og jeg var stadig svag, men oven Senge.
 Jeg havde puslet om min søde Skat;
 Nu sov han, og jeg standsed Vuggens Gænge
 Og lytted til, hvor Blæsten dog tog fat!
 En Tid forløb, saa klynkede den Lille,
 Og for, om muligt, ham tilfreds at stille,
 Jeg vilde tage Mælkeflasken ned;
 Da knirked Døren, og Du vil ej finde
 Det sært, at jeg om Ørene blev hed;
 Thi for mig stod — en Indianerinde.
 Et Barn hun knuged til sin magre Barm;
 Selv tog jeg — ja, hvorfor, det veed jeg ikke! —
 Min Hansemand af Vuggen paa min Arm —

Dør stod vi Mødre saa og vexled Blikke!
 Men da jeg nøjere paa Barnet saae,
 Jeg gav mig uvilkaarlig til at græde;
 Hvor ussel og forkommen dog den Spæde
 Ved hendes tomme Bryster hungrig laa!
 Den arme Moder! Ak, hvorledes skulde
 Hun give Næring, selv saa svag og mat
 Og under aaben Himmel Dag og Nat
 I den forfærdelige Vinterkulde!
 Min Dreng var mæt — jeg lagde ham igjen
 Forsigtigt i den varme Vugge hen,
 Og medens hun i ydmyg Taushed vented,
 Kun klagende med Øjnene sin Nød,
 Til hendes Barn jeg Mælkeflasken hented,
 Og Papu drak begjærligt, hvad jeg bød.
 Fra denne Stund jeg veed, den røde Kvinde
 Er ej, som Mangen troer, en grum Ulvinde!
 Mens Barnet drak, brød hendes Taarer frem,
 Og Blikket blev saa mildt Nu, siden efter
 Hun næsten daglig gjæstede vort Hjem,
 Og Papu voxed godt og kom til Kræfter. —
 Den barske Vinter gik, og det blev Vaar
 Med Solskin, Blomsterduft og bedre Kaar;
 Men næppe var den første Svale kommen,
 Før Posten bragte hint Regjeringsbud,
 Der kort og ubarmhjertigt fælded Dommen:
 Driv Indianerne af Egnen ud!
 Til Mississippi maatte Stammen flytte,
 Og Staten gjorde Skovene til Bytte;
 At man saa haard og grusom være kan!
 Men — lystre Ordre skulde jo min Mand. —
 Aftenen, før den tunge Vej de traadte,
 Kom Papus Moder hid for sidste Gang;
 Den smukke Kurv om Barnets Haandled hang
 Som Gave til mig, nu, vi skilles maatte.
 Hun havde sirlig tegnet af derpaa

Brogede Dyr og Blomster, Øxer, Skjolde
 Og stakkels lille Papu i den kolde,
 Kridthvide Vintersne, som nys Du saae; —
 I Skoven pynted hun, hvad Ingen vidste,
 Paa Kurvens Fletværk lige til det Sidste! —
 Hver Gang jeg nu paa Papus Billed seer
 Og derfra paa min egen Dreng, den tykke,
 Der nok saa skjelmisk og munter til mig leer,
 Saa jeg den Gavtyv i min Favn maa trykke,
 Jeg tænker: — Er jeg hvid, hun rød af Hud,
 Vi er dog begge Mødre, og ved Gud!
 End mere hun, der maa saa meget lide! —
 Hansemand trivedes i disse Aar —
 Ak, kunde jeg dog bare faae at vide,
 Hvordan det vel den lille Papu gaaer?«

DØDENS LØFTE.

Af *Ladislaus Quis.*

I.

Rundtom nøgne, flade Marker,
 Natten sort som i en Grav,
 Stjernetom den skyede Himmel,
 Men dernede Støj og Stimmel,
 Lejrens Baal et Flammehav! —

I en Hulvej staaer som Vagtpost
 En Soldat, en kraftig Knøs,
 Drømmer snart om Daad i Krigen,
 Snart om Hjemmet og om Pigen,
 Af hvis Favn han rev sig løs.

Pludselig han farer sammen;
 Gjennem Mulmet vil han se
 Knokkelmanden lydløst glide,

Svøbt i Lagenet, det hvide,
Over Vejen med sin Le.

»Holdt! Giv Feltraab!« angst han stammer
Og faaer Bøssen lagt til Kind. —
Intet Svar. — »Giv Agt! Jeg skyder!« —
Kun en haanlig Latter lyder
Dæmpet hen i Nattens Vind.

Hanen smelder — Skuddet falder —
Brat han styrter selv til Jord,
Seer alt Døden fremad svæve
Og det blanke Leblad hæve,
Før hans Rædsel finder Ord.

»Skaan mig, Død, Du strenge Herre!
Hundreddobbelt Høst Du faaer —
Der er nok at tage Vare,
Ak, kun mig, kun mig Du spare!« —
»Gjør Dig rede! — Timen slaaer!«

»Und mig blot at gjense Hjemmet,
Bøddel, før Du hugger til!
Om Du mig den Bøn opfylder,
Skal jeg huske, hvad jeg skylder,
Række Hals, saasnart Du vil!«

Bange venter han — men Døden
Nikker taus og skrider bort.

»Hejsa! Ej før Verdens Ende«,
Jubler Knøsen, »vil jeg vende
Næsen hjem. — D u kom tilkort!«

II.

Stønnende en Olding slæber
Ved sin Krykke, sig afsted;

Hundred Aar hans Ryg har bøjet,
 Træt er Foden, mat er Øjet —
 Og nu gaaer just Solen ned.

Men bag Højen hist er Hjemmet,
 Fremad, Gamle, hold Dig brav!
 I et Sekel har Du levet,
 Altfor tungt er Læsset blevet,
 Du kan trænge til en Grav!

Døden tog forlængst hans Kjære,
 Mens han vandred viden om;
 Af hans Faders gamle Hytte
 Drager vel en Fremmed Nytte,
 Hvis den ej staaer ganske tom.

Thi han har i fjerne Lande
 Hørt om Fædrelandets Nød,
 Hvordan Rædsler uden Lige
 Hærged grumt det arme Rige,
 Og hvor Blod i Strømme flød.

Ved hans Bortgang blomstred Bøhmen —
 Nu saa goldt som Ørk'nens Sand;
 Stad paa Stad gik op i Luer,
 Øde og forladt man skuer
 Vidt og bredt det hele Land.

»Solen daled; endt er Dagen,
 Se, hvor Mørket falder paa!
 Snart, naar Hjemmets Klokker lyde,
 Kan jeg Krykken sønderbryde
 Og til evig Hvile gaa!«

Endnu høres ingen Klokke . . .
 Alt paa Højens Top han staaer,

Stemmer Haanden mod sit Hjerte,
Halvt af Fryd og halvt af Smerte
Som i Febertakt det slaar.

»Vis mig Kirkegaarden, Hyrde —
Den er nu mit Tilflugtssted!
Hvor de Døde bo og bygge,
Under Løvets køle Skygge,
Vil jeg slumre selv i Fred!«

Og han spejder efter Hjemmet —
Men hvordan er det dog fat?
Til hvad Kant end Øjet flakker,
Møder det kun grønne Bakker
Og for Hytter — Skov og Krat!

Grædende han ned sig kaster: —
»Sviger Synet? — Svar mig, Ven —
Fordum laa en By histnede . . .«
»Den blev ramt af Herrens Vrede;
Kun en Grushob er igjen!«

»Borte! Borte!« jamrer Gubben,
»Støv, for alle Vinde spredt!
Uden Hjem, som uden Venner! —
Grib mig, Død, med stærke Hænder,
Og stød til! — Jeg er beredt!«

Maanen stiger over Skoven,
Se, paa Skyer rider did
I det gustne Lysskjær — Døden:
»Vent ej Hjælp af mig i Nøden —
Du har selv bestemt din Tid!«

Og den suser bort. — Da skingre
Klager vildt fra Gubbens Mund:

»Ve mig! Livets bitre Kvide
 Uden Skaansel maa jeg lide
 Indtil Verdens sidste Stund!«

SPAADOMMEN.

Af *Julius Zeyer*.

»I dybe Skov forviled sig en Ridder —
 Uendelig den syntes, og han gav
 Fortabt alt, Staklen, troede vist at finde
 I denne grønne Ørken kun sin Grav.

Da staaer han for en stejl og mægtig Klippe;
 Brat spalter sig den mosbegrøede Sten,
 Og se, bag Klippen straaler Edens Have,
 Og Englesangen toner fuld og ren.

Den underskønne Sang didind ham vinker,
 Han følger — Klippen lukker sig paany:
 Lyksalig den, for hvem hin Port stod aaben,
 Og som i selve Paradis fandt Ly!

Der færdes han blandt Englene i Haven,
 Hvor Alting aander Fryd og evig Fred;
 Med liflig Klang de gyldne Blade bruse, —
 Af ingen Sorg, af intet Savn han veed!«

Det Sagn min gamle Amme tidt fortalte,
 Og som en Aabenbaring hendes Ord
 Dybt i det bløde Barnesind slog Rødder;
 En Længsel greb mig, voxede sig stor:

Jeg maatte ud at finde Klippeporten,
 Var det end nok saa svært og nok saa langt!
 Jeg græd og bad; mod Eventyrets Guldglans
 Var Hjemmet blevet mig for smaat, for trangt.

Men da den Gamle hørte mine Klager
 Og saae, hvor Længslen nagede mit Sind,
 Hun standsed Rokken, bøjede sig og hviskede,
 Imens hun klappede blidt sin Yndlings Kind:

»Vær rolig, Barn! Naar Du taalmodig bier,
 Du finder Tryllehaven vel engang,
 Og da vil Klippeporten nok staa aaben,
 Og Englene vil hilse Dig med Sang.«

Jeg troede hende og blev atter stille.
 Nu veed jeg sikkert, at hun spaaede sandt;
 Det Trøstensord, som da mit Hjerte kvægede,
 Var ikke idel Ammesnak og Tant.

I Livets øde Skov jeg fandt tilvisse
 Hin Klippeport til Paradisets Pragt.
 Da steg et gyldent Morgengry i Sjælen,
 Og alle Skygger veg for Solens Magt.

Hellige Poesi, min Tryllehave,
 Paa dine Blomsterenge gaaer min Vej!
 Men at en Slange lurede i Eden —
 Ak, derom mælede den Gamle ej!

Digte af Jaroslav Vrchlický.

FROSNE RUDER.

I Dybet hele Verden segned
 Og mindes knap nok ved en Lyd,
 Paa mine Ruder Isen tegned
 En gnistrende, fantastisk Pryd.

Sølvblomsters Ranker tæt sig fletter
 Og rasle let lig Klokker smaa, —

En Sporvogn just i Fart sig sætter,
Saa Mur og Ruder skjælte maa.

Nu atter Stilhed . . . Skridt sig fjerner
I Gadens Tæppe, lagt af Sne,
Paa mine Ruder blinke Stjerner,
Og sære Planter kan jeg se.

En Palmelund af Vindueskarmen
Er groet som ved et Fepalads;
Mig skjærmer nu mod Stadens Larmen
Den sarte Væg af Is og Glas.

Min Tschibuk gløder, Gassen synger,
Og Theen damper paa mit Bord;
Slet intet Fremmed mer mig tynger,
Af Verden svandt jo bort hvert Spor.

Jeg drømmer, skilt fra By og Gade,
Mens jeg i Piben holder Fyr; —
Nu er jeg Schah — Du Scharazade,
Min Sang! — Fortæl saa Eventyr!

FORAARSROMANCE.

Der var engang en Troldmand stor,
Et Slot af Is han ejede,
Helt snehvidt var hans lange Skjæg,
Som næsten Gulvet fejede.

Grankviste og lidt vissent Løv
I Krans hans Hoved kronede;
Men i hans sølvgraa Taageslør
Fint Rimkrystaller tonede.

Fra Ispaladset daglig han
Saae Skyerne bortdragende,

Og Rejsefeber greb ham selv
Saa mægtigt, saa betagende.

Om Jordens Fryd han havde hørt,
Om Fuglesang i Skovene,
Om skjøne Alfer mellem Siv,
Som titted frem saa lovende.

Om Sol, som ej den hele Dag
I Skyer tvær sig hyllede,
Om Foraarsluft og Blomsterduft,
Som Sind og Sans fortryllede.

Sin tunge Stav han tog i Haand,
Smed Kappen over Skuldrene,
Og for at plukke Roser smaa
Afsted han traved buldrende.

Om Alfes Kjærtegn drømte han,
Som sødt hans Længsler dulmede,
Og, mens han vandred mod sit Maal,
I Haab hans Hjerte svulmede.

Men ak og ve! Alt skifted om,
Selv Solen han forkjølede,
Hans kolde Aande sved hver Blomst,
Og Vejene blev sølede.

Sne dækked Jorden, Is hver Flod,
Hvorhen han Blikket rettede,
Alt var som øde, Alt var dødt,
Og Taagen aldrig lettede.

Snedriver kun — og ingen Alf!
Ej Udsigt til Formildelse!
Da rev han selv sit Hoved af
I Haabløshed og Vildelse.

I samme Nu, som han var væk,
 Et Foraarspust sig nærmede,
 Fra Liget Vintergjækker skjød,
 Og Sommerfugle sværmede.

Og Engen grønnedes paany,
 Og Hyldebusken duftede,
 Og Alfer med udslagne Haar
 I Sivene sig luftede.

Og Fuglekvidder, Lærkesang
 Den vundne Frihed fejrede:
 Thi nu var Vintertrolden død,
 Og Maj, den fagre, sejrede!

VISION.

Jeg stod ved Aften i den gamle Kirke
 Og paa de halvt fortærte Fresker stirred.
 Paa Væggen spilled Solens sidste Straaler,
 Røgelsedunst og Støv i Luften dirred,
 Og Solen laante Støvet Glans og Glød —

Da tyktes mig, som vrede Flammer skjød
 Af Taagen frem — og alle Kors og Kroner,
 Mitra og Hyrdestav og Sværd og Fane
 Og Helgener med deres gyldne Throner
 Styrsted og fandt i Baalet deres Bane.
 Alt styrsted, dog end Een tilbage stod,
 En Engel, klædt i Rustning som en Kriger.
 Han støtted fast endnu paa kraftig Fod,
 En Sejrherr lig, der aldrig viger.
 Fra Skjoldet ligned Ord i Lueskrift:
 »*Quis est ut Deus?*«

Da saa sært det suste,
 Som slog en Stormvind med de brede Vinger,
 Taagerne delte sig, og fremad sprang
 Døden og tegned med sin Knokkelfinger
 Et *Ego*, saa det haardt i Skjoldet klang —
 Og frækt hans Latter gjennem Kirken bruste.

EVENTYRET OM GULDNØGLEN.

Kjender min Skat det skønne Eventyr
 Om Klippebrønden dybt i Skovens Tykning,
 Hvor hver Sankt Hans Nat i den hellige Stilhed
 Midt paa den blanke, maanelyse Flade
 En Tryllenøgle funkler, helt af Guld?

Saa mangen Vandringsmand, som træt og mødig
 En Lædskedrik ved Kilden vilde hente,
 I Vandet saae den gyldne Nøgle skinne,
 Men tænkte vel, det var en gylden Straale,
 Mistet af Middagssolens Lueglød,
 Da Solen spejled sine hede Kinder
 I Kildens klare, kølige Krystal.
 Siden bag Bjerge blaa blev Solen borte,
 Tilbage blev kun denne ene Straale,
 Der skjæved nu forladt paa Brøndens Krusning,
 Mens Klippen alle Suk tilbage kasted,
 Som den sin Moder Solen sorgfuld sendte. —
 De Vandrende tog fejl: den smutted aldrig
 Som Straale fra den glade Middagssol,
 Den var en gylden Nøgle, fuld af Trolddom
 Og sænket af en Fe i Klippebrønden
 For at lyksaliggjøre Jordens Børn.

Guldnøglen griber dog kun den, som kjender,
 Som fuldt i Eje har den Trylleformel,

Der bringer i den hellige Sankt Hans Nat
Hver Skat paa denne Jord for Lyset frem.

Menneskeøjet spejder gridsk — forgjæves!
Menneskehaanden famler frækt — forgjæves!
Lig Guldfisk glider Nøglen ud af Haanden,
En Stjerne lig den dykker ned paa Bunden,
Da lyde tunge Suk fra Dybet op,
Som naar i Skovens Tykning Feer græde
For svigtet Elskov og for skuffet Længsel.

Men den, der kjender hine stærke Ord
Og bøjet over Kildens klare Vande
Gjentager trende Gange Trylleformlen
Med Hjertet rigt ved luttret Kjærlighed,
For ham vil sig et Under aabenbare.

Vandene skille sig ved Trylleordet,
Danne to Strømme af det pure Sølv,
Og mellem dem en Dør tilsyne kommer,
Med Straaleglans af blanke Guldbeslag.
Den Dør kan kun den gyldne Nøgle aabne, —
Uendelige Sale da Du øjner
Og skrider frem paa hvide Marmortrapper
Langs Vægge bygget op af gyldne Luer; —
I Loftets Hvælving vugger Solen sig,
Og Gulvet er bestrøet med Ædelstene,
Saphirer — lyseblaa som selve Himlen,
Og Amethyster — som violblaa Skyer,
Rubiner skjænke Aftenrødens Glød;
Og rundtom prange alskens sjeldne Blomster
I kostelige Farver, skjønne Former.

Den hvide Lotus, tilbedt af hver Indier,
Den vilde Rose, hvori Amor slumrer, —
Ved Søer, grønne som Smaragder, løfter

Lillien paa Bredden højt sit fagre Bæger,
 Ildrøde Asters hist, her Hyacinther
 Og blaa Violer, fra hvis dunkle Øjne
 Skovenes gode Feer titte frem.
 Men paa et stjernesmykket Herskersæde
 Throner i Midten Rigets høje Dronning,
 I hendes Krone glimre Diamanter,
 Paa hendes Pande, ren og skjær som Marmor,
 Lyser den sølverhvide Maanesegl.

Hvo, som gaaer did med Kjærlighed i Hjertet,
 Som viser Ærefrygt for Kvindens Højhed,
 I dette Eden blive kan som Hersker

Min Elskte lytted til hint Eventyr
 Og sprang imod mig, let som en Gazelle,
 Lokkende mig med søde, blide Ord:

»Kom, kjære Du! Følg med til Klippebrønden!
 Thi luttret Kjærlighed har vore Hjerter
 Al Rigdom skjænket, og nu sænker Natten,
 Den hellige Sankt Hans Nat, sine Skygger!«

»Min Hjertenskjær! Vil Du da tro, Du kjender
 Og fuldt i Eje har den Trylleformel,
 Som Du maa sige for at gribe Nøglen?« —
 »Jeg veed det ej; men jeg faaer Hjælp af Gud;
 Thi luttret Kjærlighed er Gud bevaagen.«

Vi gik da. — Solen fra en skyfri Himmel
 Sank ned bag Bjerge blaa, og Moder Jord
 Til Hvile lagde sig, og Skoven drømte,
 Men hilste paa os to som gamle Venner.

Længe vi gik paa Mosset, blødt som Fløjel,
 Hvori Sankt Hansorm skinnede som Perler,

Længe vi skred langs Klippeskrænter fremad,
 Hvor Hindbær havde flettet grønne Net
 Med hvide Blomsters Drys lig Elskovstaarer —
 Sankt Hans Nat er paa Undere saa rig!
 Men gennem Kæmpetræers Løvtag lyste
 De klare Stjerner fra den høje Himmel
 Ned paa vor Færd som lutter gyldne Øjne,
 Der fulgte os i Undren, at vi voved
 Ved Midnatstid at gaa til Klippebrønden!

De hvide Birke legede Tagfat,
 Knudrede Rødder mod os frem de strakte,
 Fra Lærketræerne det grønne Mos
 Hang ned saa skjælvende i Maanelyset
 Som Skjægget paa en Aandekonges Hage.

Vi hørte dæmpet Fnisen bag hver Busk,
 Og fra hver Gren i Søvne Fugle pipped,
 Smaa Biller fra hvert Straa i Vejret svirred,
 Paa Klippeblokke flammed gule Bregner,
 Og rundtom saae vi Skovens Feer danse
 Saa let, at Foden næppe Jorden rørte.
 Bag Danserskaren vented deres Vogne
 Af store Ananassers gyldne Skaller, —
 Tøjler af silkefine Spindelvæv
 Bandt Vognens Forspand, sølverblaa Libeller.

Skjæggede Dværge travlt paa Klipper klattred,
 Og Gnomer hopped om i røde Kapper,
 Hver med en lille Lygte i sit Bælte,
 Og en Sankt Hansorm lyste i hver Lygte

Vi vandred gennem Skoven, længe, længe,
 Min Hjertenskjær sit Hoved sagte bøjed,
 Læned de gyldne Lokker mod min Skulder.

»Vidunderkilde! Vær trefoldig hilset!
 Vi nærme os til Dig med Længselsblikke.

Elskede, kjender Du den Trylleformel,
Som giver Magt, saa Nøglen Du kan gribe?«

»Jeg kjender Formlen ej; men Gud vil hjælpe;
Thi luttret Kjærlighed er Gud bevaagen.«

Vi knæle Begge tyst ved Klippebrønden
Paa grønne Bregneblades bløde Tæppe,
Vi skue stille ned med Tro i Sjælen
Og Hjertet fuldt af luttret Kjærlighed.
For tredie Gang jeg til min Elskte hvisker:

»Kjender Du, Hjertenskjær, den Trylleformel,
Som giver Magt, saa Nøglen Du kan gribe?«
Svagt skjælver da den Elskte ved min Side
Og mod min Skulder læner hun sit Hoved,
Trykker sin Mund i Lidenskab mod min,
Og i den hellige Sankt Hans Nats Stilhed
Dæmpet hun lader Trylleordet lyde:

»Jeg elsker Dig!« — Og Underet begyndte.
»Jeg elsker Dig!« — I Bregnerne det bruste.
»Jeg elsker Dig!« — Selv Skovens Ugler svare,
Fra Klipperne det klinger ned som Ekko,
Mens Feer, Gnomer, Dværge flokkes om os
Og slynge glad i Runddans deres Kjæder.
Jeg maa velsigne Eder, søde Læber,
Som fandt det rette Trylleord tilvisse;
Guldnøglen var det første varme Kys,
Der aabned for mig hele Elskovsriget.

Naar nu jeg kysser Læber som Rubiner,
Skrider jeg frem i Kjærlighedens Have.
Hvad er vel Blomster, hvad er Ædelstene
Imod din Sjæls duftende Blomsterfylde,
Imod dit barnlige Hjertes rene Perler?
Ræk Du mig blot din lille hvide Haand,

Og hvil dit gyldne Hoved mod mit Bryst —
 Da seer jeg i de dybtblaa Øjne ind
 Og svimler i saa sælsomt søde Længsler.
 Klart som dit Øje straal'er ej Saphiren,
 Din Læbe af Kor'al fordunkler ganske
 Rubinens Glød, som dine Lokker Guldet,
 Sartere end den hvide Lillies Bæger
 Løfter og sænker sig din hvide Barm,
 Mer yndig end en Rose rødmer Kinden,
 Og mere ren end Lotus er din Pande.
 Ja, Du Præstinden er i Tryllenatten,
 Den hellige Sankt Hans Nats kaarne Dronning.
 Himlen er din, hvor tusind Stjerner blinke,
 For Dig de gule Bregner staa i Luer,
 Træerne bruse Hymner til din Ære.
 Min Hjertenskjær, hvor Du er ung og dejlig!
 Se, Feerne i deres lette Danse
 Bøje sig ydmygt nu for Dig til Jorden.
 Se, Gnomerne, graaskjæggede og gamle,
 Knæle i Støvet, hyldende din Skjønhed,
 Og se, nu vaagner Kjærlighedens Gud,
 Svinger sig fra den vilde Roses Bæger,
 Og paa en broget, vinget Sommerfugl
 Iler han hid for Nattens Fest at fejre
 Med os — hans Aandes Pust befrugter Jorden,
 Klipperne klinge, Træet løfter Kronen,
 Blomsterne dufte, Stjerners Tindren øges,
 Fjasen og Fnisen lyder bag hver Busk,
 Fuglene kvidre højt fra alle Grene,
 Og fra hvert Straa en gylden Bille svirrer.

Tryk tættere din Rosenmund mod min,
 Lad dine Arme fastere mig favne:
 Vandene skille sig i Klippebrønden,
 Den lyse Fe fra Sølvvældet stiger,
 Nærmer sig, vinker, — nu hos os hun staaer,

Den Ambra, som paa Blomsterne hun stænker,
 Falder som Dug paa vore Øjelaag,
 — Elskovens Ambra — Glemsels blide Dug.

Ak, Aarene svandt hen i Elskovsdrømmen,
 Svandt hen, fløj bort som barske Vinterstorme.
 Hvor dvæler nu min Elskte i det Fjerne?
 Hjertenskjær, send mig Bud, om end Du mindes
 Den hellige Sankt Hans Nats store Lykke
 Og Eventyret om den gyldne Nøgle!

EKLOGE.

Se, krystalklart lyser Luften, Hyldeblomsten dufter
 sødt,
 Mosset for din Fod sig breder som et Tæppe, sart og
 blødt,
 Som i Fløjtetoner suser Sivet hist ved Aaens Bred,
 Busken drysser ganske sagte sin Jasminregn paa os
 ned.
 Du med Glans i Øjet spørger, hvor dog Alt saa smukt
 kan være?

Tys, Du Kjære!
 Svaret bringer Foraarsluften,
 Blomsterduften,
 Fuglen, som sin muntre Trille slaaer:
 »Saadant skeer, hver Gang det bliver Vaar!«

Se, krystalklart er dit Øje, og din Aande dufter sødt,
 Barmen stiger — synker — stiger —, runder sig saa
 sart og blødt,
 Mine stolte Sange lokkes ud fra Hjertets dybe Gjem,
 Styrte brusende som Vandfald over Læbens Gjerde
 frem.
 Du med Glød i Øjet spørger, hvad dog Grund dertil
 kan være?

Tys, Du Kjære!
 Svaret bringer Foraarsluften,
 Blomsterduften,
 Fuglen, som sin muntre Trille slaarer:
 »Saadant skeer i Kjærlighedens Vaar!«

 STJERNER.

Du Engel, som ved Kjærlighedens Kilde
 Strøer Stjerner over Himmelkuplens Rund,
 Skjul os i dine brede Vingers Skygge,
 At vi kan drømme — ene med vor Lykke.

Med større Glans de klare Stjerner spille,
 Som svæve over Sjælens dybe Grund,
 I vore Øjne — Naar Du sænker Vingen,
 Du aner ej, hvor rigt det aner Ingen!

 SKOVMOTIV.

Mit Hjerte banker, som det skulde briste!
 Ak, Gud, jeg er tilmode, som jeg fandt
 Dybt i den mørke Skov, skjult under Kviste,
 Yderst paa Klippens mosbegroede Kant,
 En Fuglerede, fyldt med søde Sange,
 Og nu forsigtig Reden bærer hjem,
 Fra Skovens Dunkelhed mod Lyset frem —
 Just saadan maa jeg, skjælvende og bange,
 Min egen Lykke bære — Tør jeg tro,
 Kjære, at Lykken uskadet naaer mit Bo?

 EFTER REGN.

Nu bryder det Blaa gennem Skyernes Dække,
 I Træernes Løvtag paa tusinde Kanter

Det funkler og gnistrer som af Diamanter,
 Og Skumhvirvler smykke de jagende Bække.
 Hør Vindene suse,
 Hør Vandene bruse!
 Det pladsker og snøfter,
 Det toner og klinger fra Klippernes Kløfter, —
 Mig tykkes, derinde
 I alt dette Bulder
 Nu Pan er at finde —
 Han Styrtebad faaer over Lænder og Skulder,
 I Hænderne slaer
 Og ryster fornøjet sit pjaskvaade Haar .

MELLEM VALNØDDETRÆER.

Saa snever var den Sti, saa smal, saa trang,
 Knap nok to Sommerfugle dør sig svang
 Forbi hinanden; — gennem Løvet saae
 Man glimtvis kun lidt Sol og Himlens Blaa,
 Og krøb en Snegl forsigtig paa dens Grus,
 Den fyldte hele Stien med sit Hus.
 Nys kom vi begge to den samme Vej —
 Sært nok! — Før snever fandt vi den dog ej!

PSYCHE OG SATYR.

Ved Alfeus' yppigt blomstersmykte Bred,
 Med Flodens blanke Sølv spejl for Øje,
 Bag sig de stille, dunkelgrønne Skove
 Og over sig den rene Himmels Blaa, —
 Mod hvilken just, lig hvide Rosenkjæder,
 En Storkesværn i lange Rader trak, —
 Sad Psyche, halvt et Barn og halvt en Jomfru,
 Og vugged sig i sine egne Tanker.
 Hun stirred ned i Flodens dybe Strøm,

Hvis Bølger sig i hvide Skumfnug krused,
 Og, som et Lyn i Juninattens Stilhed
 Mod Azurhimlen lydløst flammer op,
 Det flammede i Psyches klare Øjne.
 Saa vendte hun sit Blik mod Fugleskaren,
 Der hæved sig i Ætherhavet højt
 Og smelted bort, Sneflokke lig, for siden
 Paany at dukke frem som Vinens Perler
 Fra Bægrets Bund! — Hun fulgte dem en Stund
 Og sukked dybt, saa Barmens Bølger skjælved,
 Den spæde Barm, der kunde lignes ved
 To Knopper fra en Busk med hvide Roser.
 Derpaa hun smiled, drømmende og stille,
 Og i det klare Vand hun barneglad
 Beundrede sit fine, hvide Legem.
 Idag hun fra Olympens gyldne Sal
 For første Gang var smuttet bort, og Jorden,
 Skjøn som en Brud, hun saae nu for sig ligge.
 Alt syntes hende som en Højtidsfest,
 Fuglen et Under, og den lille Bi,
 Der paa sin Honningjagt tilsidst forvilled
 Sig i en blomstrende Aakande ned,
 I Solens Straaler skinned, ret, som var den
 En lille Gnist, der havde faaet Liv,
 Født af den Lueregn, som daglig strømmer
 I Helios' Kredse for ved Midnatstid
 Paa Himmelkuplen Stjernerne at tænde.
 Hun vover ej at plukke Lotusblomsten,
 Og da sit Billed hun i Floden seer,
 Forbauset sine Arme ud hun breder,
 Som vil hun Søsteren om Halsen falde;
 Men det i Vandet, som hun mente, var
 En Søster, breder ogsaa sine Arme
 Mod hende ud og smiler. — Strømmen bruste,
 Fuglene kvidrede, fra Skovens Tykning
 Lød Vindens sagte Raslen gennem Løvet,
 Og over hende fløj de hvide Storke.

»Jorden er skjønn, ja, skjønnere end Himlen,
 Rundtom kun Duft og Jubel, Fred og Ro!
 Og hvilket Liv! Fra Mosset titter frem
 Saa lokkende det purpurrøde Jordbær,
 Og se, i Middagssolens Hede byder
 Mig Blomsterbægeret den friske Dug.
 Saa blødt et Leje reder Skoven til mig,
 Og Engen staaer saa tæt med Blomster strøet,
 Hvad kan jeg ønske mer — slet Intet veed jeg.«

Saaledes halvt ved Ord og halvt ved Tanker
 Fornøjer Psyche sig, mens over Floden
 Hun bøjer sig og seer med Velbehag —
 Thi i den unge Sjæl alt Kvinden vaagner —
 Hvor hendes Skjønhed sig i Vandet spejler,
 De slanke Lemmer og den hvide Barm,
 Læberne lig Koral, de gyldne Lokker —
 Med Hænderne hun klapped, lo af Fryd
 Og blev paany et Barn med Barnets Drømme.

»Det er saa kjønt, det, som jeg seer i Floden,
 Kun een Ting falder ikke i min Smag.
 Hvorfor skal dog de klare, skinnende,
 Azurblaa Vinger paa min Ryg sig vugge?
 Før saae jeg Noget flyve over Vandet,
 Der havde sligt et Vingepar som jeg,
 Saa skinnende, saa gjennemsigtigt blaåt;
 Det svirred, som en Drøm igjennem Sjælen,
 Fra Blomst til Blomst henover Vandets Spejl,
 Tilsidst det mellem hine Siv blev borte
 Og gjemte sig, som Smilet paa mit Ansigt.
 Og nys, ved Middagstid, i Blomsten saae
 Jeg Noget sove, og det havde ogsaa
 Et saadant let og luftigt Vingepar,
 Hvorpaa med Azur Purpur sig forened,
 Men hvad skal jeg med et Par dumme Vinger?

Ved Aftentid, før Maanens Straaler faldt,
 Jeg Væsner saae, som ligned mig aldeles,
 I lette Flokke danse ned paa Engen
 Og bade sig i Floden; men af dem
 Bar Ingen Vinger, og de var af Lemmer
 Dog stærkere end jeg, det saae jeg godt.
 Før skræmmed jeg ved mine Skridt en Kvinde,
 Saa hun sig skjulte i det Træ histhenne;
 Hun var saa skøn som jeg, men Vinger — nej!
 Hvorfor skal jeg alene bære Vinger? «

Paany hun stirred drømmende i Floden,
 Hun vidste ej, at mellem Sivene
 Tætved en Satyr sov. Se! Nu han vaagned!
 Efter et natligt Lag hans stride Skjæg
 Endnu af Vin var fugtigt og forpjusket.
 Han grinede og gned de smalle Øjne
 Og vælted rundt sig i de tætte Siv.
 Til mere Søvn han trængte, vilde atter
 Sig lægge lunt tilrette, da hans Blik
 Faldt paa det skønne Barn, der sad ved Bredden.
 Saa dukked han sig, og i Læ af Sivet
 Til Psyche listed han sig sagte hen.
 Bag Sivene hans gridske Øjne skinned
 Som Lygtemænd. Alt var han hende nær
 Og lagde sig paa Maven, støttende
 Det tunge Hoved i de laadne Hænder —
 Han blinker, smidsker; men hun seer ham ej.
 Da dyster han sig ej mer — et Smæk med Tungen,
 Og halvt han sukker, halvt i Brynde skriger:
 »Ej, se det smukke Barn, det unge Kid!«

Forskrækket drejed Psyche strax sit Hoved
 Og saae hans Satyrfjæs. O, hvilket Udyr!
 Som Espeløv hun skjælvend, medens han
 Til hendes Rædsel nærmere sig listed.

Hans Øjne gløded, og af Attraa spændte
 Hver Muskel paa hans Hænder sig som Staal!
 Alt løfter han med Skoggerlatter Armen
 Og vil i Favntag vildt sit Bytte knuge —
 Da breder Psyche sine Vinger ud,
 Lig en Libelle let afsted hun svæver
 Henover Vandet, og mod Himlens Blaa
 Snart som en broget Sommerfugl hun stiger.
 Højt toner hendes klare Sølvrelatter
 Fra Luften ned, som fra de Klipper graa
 Man hører Turtelduens blide Kurren,
 Naar Middagshimlen spejler sig i Floden,
 Og Skoven slumrer, bagt i Solens Glød.

Da Psyche fra sin Højde nedad skued,
 Hun saae, hvorledes den bedragne Satyr
 Sprang mod en badende Flok Nympher hen.
 En af dem med sin stærke Arm han fanged
 Og slæbte hende til en Kløft i Skoven;
 Han grined hæsligt, medens Nymphen græd —
 Hun var saa hvid og skjær, og han saa smudsig!

Men aldrig mere har det undret Psyche,
 At hendes Ryg med Vinger smaa var smykket.

 O, Poesi! Naar Hverdagsstøvet pletter
 Din Skjønhed, og naar plumpe Hænder søge
 At drage Dig med Vold i Skarnet ned,
 Hvor er det da et Held, at Du er vinget,
 En Gjæst paa Jorden kun, og flygte kan
 Tilbage til dit Hjem, Du Himmelbaarne!

SATYRENS SANG.

Bag Breddens Siv jeg døser bort den lange, hede Som-
 mer,

Taalmodig venter jeg den Stund, da Druenhøsten kommer.

Rundtom mig seer jeg Bjerg og Skov og Havers Blomsterflor,
 Hvor blænder mig den Farvepragt! — alt mens i søvngigt Kor

Smaabølgers sagte Kluk bestandig lyde.
 I Solen varmer jeg min Krop, — og flytter jeg en Fod,
 Der stænker Dug fra Sivet ned; dog heller Druens Blod
 Jeg saae i purpurrøde Draaber flyde.

Bag Breddens Siv jeg døser bort den lange, hede Sommer,
 Taalmodig venter jeg den Stund, da Druenhøsten kommer.

Lad fare kun Dianas Jagt med Skrig og Glam afsted!
 Jeg lytter til, hvor Droslen her i Skovens stille Fred
 Sin Perlerad af klare Triller fletter.
 Jeg følger med mit Blik Libellen paa dens lette Flugt
 Fra Lotusblomst til Lotusblomst, — se, hvor den skinner smukt!
 End ej Cikadens Sang mit Øre trætter.

Bag Breddens Siv jeg døser bort den lange, hede Sommer,
 Taalmodig venter jeg den Stund, da Druenhøsten kommer.

Lad Pan kun lokke Toner frem, saa smeltende han vil,
 Og dysse Dalen blidt i Slummer ved sit Fløjtespil,
 Mens Floden spejler Aftenhimlens Rødme!
 Mig fængsler mer den dorske Snegl, naar i det bløde Græs
 Med udstrakt Følehorn den slæber frem sit store Læs,
 Og Hvepsen, der vil suge Frugtens Sødme.

Bag Breddens Siv jeg døser bort den lange, hede Som-
mer,
Taalmodig venter jeg den Stund, da Druenhøsten kom-
mer.

Og bliver Heden mig for stærk, da skjuler jeg mig blot
I Drypstensgrottens vaade Mos; der er saa svalt og
godt,

Der lege under Loft de milde Vinde.
Hvert Bølgeslag i Grotten faaer saa gaadefuld en Klang,
Jeg tænker paa Dryaden, som jeg skræmmed op en-
gang —
Ja, herligt, herligt drømmer man derinde!

Bag Breddens Siv jeg døser bort den lange, hede Som-
mer,
Taalmodig venter jeg den Stund, da Druenhøsten kom-
mer.

Hver Aften, gjemt bag Sivene, jeg snildt paa Udkig
staaer,
Naar Erymanthos Pigeflok til Bad i Floden gaaer, —
Med Latter de i Bølgerne sig dukke.
Men springer saa jeg frem, da sprøjter højt det mørke
Vand,
En Diamantregn tindrer paa hvert Siv ved Flodens
Rand,
Hej, hvor de flygte kan i Hast, de Smukke!

Bag Breddens Siv jeg døser bort den lange, hede Som-
mer,
Taalmodig venter jeg den Stund, da Druenhøsten kom-
mer.

Jeg venter, — følger Skyens Flugt, — seer, hvor fra
Jordens Skjød
Den klare Kilde risler, — stundom selv af Solens Glød

Jeg lokkes til et Bad i Flodens Vande.
 Af Perler drysses Skjægget fuldt om Hage og om Kind,
 Og fugtigt Flodgræs vikler sig i mine Lokker ind,
 Saa tykt, som om Poseidons egen Pande.

Bag Breddens Siv jeg døser bort den lange, hede Som-
 mer,
 Taalmodig venter jeg den Stund, da Druenhøsten kom-
 mer.

Duftrige Søn af Helios! Alt stunder Høsten til,
 Den skønne Tid, da svulmende af Saft Du Ranken vil
 Med gyldent blinkende Topaser smykke.
 Se, presser jeg i Bægret Dig, jeg føler samme Lyst,
 Som vilde jeg, af Attraa hed, Mænadens nøgne Bryst
 Med mine grove, laadne Hænder trykke.

Bag Breddens Siv jeg døser bort den lange, hede Som-
 mer,
 Taalmodig venter jeg den Stund, da Druenhøsten kom-
 mer.

Giv Plads! Snart drager Glæden ind! Snart funkler
 Vinen rød!
 Mænaden nys sin Thyrsusstav i Skovens Vildnis brød,
 Den store Morgen mig imøde smiler!
 Vist er jeg raa og hæsleg — nu, hvad saa? I Lundens
 Krat
 Jeg Elskende forener i den maanelyse Nat.
 Fryd er jeg! Skjult paa Bægrets Bund jeg hviler.

Bag Breddens Siv jeg døser bort den lange, hede Som-
 mer,
 Taalmodig venter jeg den Stund, da Druenhøsten kom-
 mer.

Jeg rører mig i Munden, der vil kysse. Paa mit Bud
 Faaer Stoffet Væxt og Fylde. Ja, selv hos Olympens
 Gud

Usynlig jeg i Hjertet tager Sæde.
 Da Zeus Europa røved, klædt i Tyrehud, greb jeg
 Ved Hornet ham og hvisked i hans Øre: Nægt nu ej,
 Satyren selv hos Dig er skjult tilstede!

Bag Breddens Siv jeg døser bort den lange, hede Som-
 mer,
 Taalmodig venter jeg den Stund, da Druehøsten kom-
 mer.

AKTÆON.

Hvor finder jeg et Fristed? Ve mig, ve mig!
 Rundt om mig rødmer Mosset alt af Blod;
 Se Løvet, hvor det pusler sært og rasler —
 Det maner mig til Flugt! Dog ve mig, ve mig!
 Bag Dyrehuden Hjertet voldsomt banker,
 Og for hvert Skridt, jeg gjør, jeg filtrer ind
 I Grenene min Pandes tunge Krone,
 Hvis Takker mangen Hjort misundte mig!
 Hør blot, hvor Jorden drøner i det Fjerne!
 Nu farer frem Dianas vilde Jagt;
 Hundene glamme, mine egne Hunde,
 Og jeg maa skjælte for dem! Ve mig, ve mig!

Hvad har jeg dog forbrudt mod Dig, Diana?
 Thi for min Elskov er den Straf for haard!
 Sig, hvad har jeg forbrudt? Du veed, jeg vilde
 Kun se din evige, din høje Skjønhed
 I al sin nøgne Pragt, ej klinet til
 Af Jagtens Støv og Sved, som naar Du iled
 Saa tidt forbi min Hytte, mens i Solen

De spinkle Birketoppe sov til Middag,
 Og, gyngende paa Flodens mørke Vand,
 Aakanden lukkede sit hvide Øje
 Af Heden mat.

Jeg vilde se Dig nøgen,
 Ambrosiaduftende og slumrende
 Paa Purpur i Olympens gyldne Sale,
 Hvor Gratier dansede, og Muser sang.
 Jeg saae Dig. Det min Sejer var! Nu bøder
 Med Livet jeg. Det bliver din Triumph,
 Grumme Gudinde! — Dog jeg døer med Fryd.
 Jeg saae, hvad ingen Dødelig har skuet.
 Med Bølgen gled jeg op om dine slanke,
 Udødelige Lemmer, og i Tanken
 Jeg slog min Arm om dine Marmorhofter.
 Forvist min Pande, vaad af Jagtens Sved,
 Fandt bedre Hvile ved din Barm, den runde,
 End i det fløjlsbløde, grønne Mos!
 Jeg saae — far hen, mit Liv!

Nær er nu Jagten!
 Bag Løvet seer jeg Myndens Øjne gløde.
 Jeg kan ej mer! Jeg segner! Hør mig, Vinde,
 I, som saa ofte kølede min Pande,
 Lyt til mit Budskab, bær det ud i Verden
 Paa Eders stærke Vinger:

Hver, som flammer
 Af Attraa efter Skjønhed, raader jeg.
 Han vente fromt, til som en himmelsk Gave
 Den af sig selv sig sænker i hans Skjød
 I maanelyse Nætters blide Drømme,
 Som naar den gyldne Solglans helder sig
 Ved Middagstid mod Græsset for at kysse
 Den skinnende Granatblomst!

Ve dog Hver,
 Som frækt det Slør, der dølger den, tør løfte
 Og prøver paa at vinde den med Vold!
 Derfor i bittre Kvaler dør Aktæon,
 Den kjække Jæger, — mens i Maaneskinnet
 I hulde Elskovsdrømme svælger Knøsen
 Endymion

MATER DOLOROSA.

Fra Klosterportens Hvælving
 Jeg i Alleen gaaer
 Med Sindet fuldt af Drømme
 Om Fest i Sol og Vaar.

Et Billed af Guds Moder
 Højt paa en Lind er hængt, — —
 Ak, ved det Syn af Minder
 Min Sjæl blev gjennemtrængt!

Halvt dulgt af Lindens Blomster
 Det Billed jeg gjenfandt,
 Som blev hængt op af Moder
 I Tid, der længst forsvandt.

Og ved det gamle Billed
 Jeg længe, længe stod
 Med Sorg og Savn i Hjertet,
 Med Uro i mit Blod.

Jeg syntes, at min Moder
 Nu var saa nær sin Søn,
 Med blege Læber hvisket
 For mig saa from en Bøn,

Taaren i Øjet saae jeg
 Bag Lindeblomsters Drys,
 Just, som dengang hun gav mig
 Det allersidste Kys

Da atter i Alleen
 Jeg langsomt fremad gaaer,
 Er alle Drømme flygtet
 Om Fest i Sol og Vaar!

MIN DATTERS FØDSELSDAG.

Den fjortende April iaar blev taaget,
 Men Tullers Gavebord desmere broget: —
 En Gasballon, en Tromme, en Trompet,
 En Paafugl, hvortil Magen ej er seet;
 Thi bare man i Snoren her vil trække,
 Slaaer Halen Hjul, og Fuglen Hals kan række!
 Trods Regn og Taage har vi det saa rart
 Og more os, til Vejret bliver klart.
 Paa Moders Skjød der bliver for Dig dægget,
 Og Du faaer Lov at rykke Fa'er i Skjægget
 Og drille Bedstemo'er med hendes Garn —
 Alt lyder Dig og fryder Dig, mit Barn!
 Det Snurrigste i dine egne Tanker
 Er dog vist dine søde Pusselanker.
 Dem fik Du selv først Øje paa igaar,
 Og nu de stadig paa Programmet staaer.
 Jeg tvivler paa, at mer hans Fund behaged
 Columbus, da han Vestens Land opdaged!

ET BARN.

Hvor der var Støj! — Fra Dagens muntre Udflugt
 Vort Selskab var nu ved at vende hjem,

Og Vejret var saa smukt, langt smukkere,
 End Morgenen med Blæst og Taage varsled.
 Blødt leged Brisen om de varme Kinder,
 Vidunderdejlig fængsled Bjergets Udsigt,
 Saa man helt nødig vendte Næsen hjemad;
 Men munter Passiar forkorted Vejen.
 Paa Kroen vented smaa Forfriskninger
 Og et Slag Kort som Slutning paa Kalaset; —
 Da traadte ind i Kroens Sal en Gubbe,
 Rykked en Stol beskedent hen i Krogen,
 Tog Cithren frem og gav sig til at spille.
 Den stakkels Spillemand! Han ligned fast
 En Trækfugl, som lidt Ly for Uvejr søgte,
 Med Fjerdragt slemt af Storm og Regn forpjusket.
 Han sang og spilled, og Vorherre veed,
 Hvad han vel sang, den Gamle! Dog hans Øjne
 Straaled saa blaa trods Gubbens hvide Skjæg
 Som to Violer, Stormen havde slynget
 Hen paa en Dyngé Sne, hvor nu de blomstred
 Til Vidne om en svunden gylden Ungdom.
 Han sang og spilled — Ingen hørte paa ham.
 Og han blev færdig; men det hele Selskab
 Pludred og lo og ændsed ej den Gamle.
 Et lille Barn kun, som hos Barnepiggen
 Ved Væggen sad, i sine Hænder klapped
 Og raabte: »Aa, hvor smukt! Spil mer endnu!
 Spil det endnu en Gang!« og lo af Glæde.
 Slet Ingen saae det! Jeg alene tænkte
 Derved paa Kunstens Lod saa tidt i Livet;
 Et Vers fra Bibelen mig randt i Hu:
 Hans Ros de Smaa med Læberne forkynde!
 Det slog mig da, hvor ofte Barnesindet,
 Som ej begriber, dog i Renhed aner
 De største Tanker og fornemmer Skjønhed,
 Som Verden larmende gaaer kold forbi! —
 Da brød just Maaneskiven frem fra Skyen

Og skinned ind i Kroen, ind i Salen;
 Om Gubbens Hoved og om Barnets Lokker
 Den fletted Sølvkrans. — Og det blev Nat.

ZITA.

En Legende.

Mon Du vel i Himmelsalen
 Af din Helgenglans omstraaleet,
 Søde Zita, endnu mindes
 Hint forbausende Mirakel,
 Som engang tilförn Dig hændte,
 Mens Du tjente i det gode
 Genua hos Bypræfekten?

I min Drøm om Natten klinge
 Fromme Sange, Orgeltoner,
 Og det suser om mit Hoved
 Som fra lette Duevinger.
 Mørke Kirker seer jeg knejse,
 Helgener staa Vagt ved Døren
 I et Net af Arabesker,
 Og de smalle Ruder bryde,
 Glødende i Solens Straaler,
 Lyset i et Spil af Farver.
 Inde i den dunkle Hvælving
 Skinne Altrets Lys saa klare,
 Virakdunstens lette Ringe
 Sig til Skyer blaa forene,
 Og fra Taagen seer jeg titte
 Engle smaa med runde Kinder,
 Som fortrolig til mig smile.
 Ja, et gammelt Sagn har taget
 Fæste i mit Sind, min Tanke,
 Som i Kirkedørens Hvælving
 Svalereder, graa og gamle,

Har i Helgenernes vide
 Ærmer sig et Hjemsted fundet.
 En af hine skjelmske Engle,
 Kuglerund, med lette Vinger,
 Selv fortalte Sagnet til mig,
 Og jeg haaber, væene Zita,
 At Du ej vil paa mig vredes,
 Naar jeg nu igjen til Andre
 Det i simple Vers fortæller,
 Men usminket og enfoldig,
 Som din egen Tro har været.

I en svunden Tid, da Troen
 Slog i Sjælen dybe Rødder
 Og mod Himlen højt sig hvælved
 Som en Bro, Regnbuens Lige,
 Hvorad let Miraklet kunde
 Vej til Menneskene finde,
 I de længst forsvundne Dage,
 Da den hellige Franciscus
 Prædiket for Himlens Fugle
 Og gav Ulve Brodernavnet,
 Se, da leved i det gode
 Genua den brave Zita;
 Tro som Faa og from som Færre
 Tjente hun hos Bypræfekten.
 Kunde hun i Morgengryet
 Blot faae Stunder til at smutte
 Hen i Kirkens dunkle Hvælving,
 Blot faae Stunder til at bede
 Et Par andagtsfulde Bønner,
 Saa var hun den Dag fornøjet,
 Lo og spøjte, sled og slæbte,
 Aldrig rasted hendes Hænder,
 Og hun sang de tusind Sange!

Ak, men meget, altfor meget,
 Var der for den brave Zita
 I Præfektens Hus at gjøre:
 Passe Børn og feje Stuer,
 Spisekammeret forsyne
 Og i Kjøkkenet regjere,
 Det var daglig Dont for Zita!
 Dog hun fik med rappe Hænder
 Alt til rette Tid besørget,
 Kunde blot i Morgengryet
 Hun faae Stunder til at smutte
 Hen i Kirkens dunkle Hvælving
 For i Hast en Bøn at bede.

Der var Gilde hos Præfekten:
 Aarle alt paa Torvet Zita
 Vandred hen. Hun tinged, købte,
 Bragte Kurv paa Kurv til Huset,
 Vildt og Fisk, saa Druer, Figner,
 Ananas og Artiskokker,
 Mange Sorter ædle Vine. —
 Alt ved Ovnens stod hun rede,
 Da hun kom i Hu med Anger,
 At hun Messen havde sviglet,
 At hun ej engang i Kirken
 Havde bedt et Paternoster!
 Mildt bebrejdende, hun syntes,
 Skjævede den gamle Kirke
 Hen til hendes Kjøkkenrude.
 Straalende af Lys var Kirken,
 Der lød Sang, og Klokker kimed;
 Zita sænkede sit Hoved,
 Medens Taarer fyldte Øjet.
 Nej, hun maa, hun maa derover:
 Blot et lille Paternoster!
 Kirken er saa nær, og endnu
 Er der langt til Middagsstunden.

Og hun gik. — Men aldrig forhen
 Blev saa sælsomt hun betaget,
 Aldrig som idag tog Bønnen
 Hendes Sjæl og Tanke fangen!
 Se, den gamle, mørke Kirke
 Var saa hyggelig og venlig,
 Tyktes hun, som ingensinde,
 Og de blege, gamle Fresker
 Straalede med friske Farver,
 Sangens Toner, Klokkeklangen
 Løfted hende, vugged hende
 I vidunderlige Drømme,
 Rundt omkring paa Søjler, Altre
 Og i deres høje Nischer
 Alle Helgenerne skinned,
 Saa de næsten Øjet blænded,
 Selv den fæle, sorte Satan,
 Som sig bugted stygt og grinte
 Ved den lyse Engels Fødder,
 Fik idag i Solens Straaler
 Ret et kjønt, vemodigt Udtryk,
 Laa og smilte resigneret.
 Zita knælede og drømte,
 Glemte Alt og Alle om sig,
 Glemte rent de mange Retter,
 Gjæsterne, hvem Sulten pinte,
 Husets Herre og hans Vrede.
 Middagsklokken lød fra Taarnet.
 Som af Lynet ramt foer Zita
 Strax forfærdet op — ak, ve mig,
 Hvad skal nu jeg Stakkel gjøre?
 Et Par Kors i Hast, saa rendte
 Hjemad hun af alle Kræfter.

Ved Præfektens Hus sig trængte
 Vogn ved Vogn i tætte Rækker.

Zitas Angst fik atter Næring —
 Ve mig, hvad skal jeg dog gjøre?
 Hurtig, hurtig, ind i Kjøk'net!
 Alt i Porten slaaer dog Zita
 En mærkværdig Duft imøde.
 Ud fra Kjøk'net vælter Dampen,
 Og der er en Støj derinde,
 Slig en Summen, Kogen, Brasen!
 Brændet knitrer, Knive klirre,
 Raslen høres af Tallerkner,
 Ud i Gangen falder Skjæret
 Luerødt fra Ovnens Flammer.

Ak, maaske har Herren fæstet
 Andre Piger? tænker Zita;
 Rask derind! — Paa Kjøkkentærsklen
 Staaer hun dog forbauset stille,
 Og hun blegner, og hun skjælver.
 Tusind nøgne, kuglerunde
 Englebørn med lette Vinger
 Gaa i Kjøkkenet tilhaande,
 Og som purpurrøde Roser
 Kinderne af Iver gløde.
 Denne puster flinkt til Ilden,
 Hin paa Spiddet lystig drejer,
 En Melonerne parterer,
 Mens en Anden sirlig ordner
 Saftigt Vildt i lækre Skiver
 Paa de blanke Sølvfade.
 Hist en broget Pyramide
 Bygges op af Æbler, Druer;
 En maa hakke, En maa snitte,
 Og en Tredie staaer og støder,
 Saa den klare Sved fra Panden
 Rinder ned i store Perler.
 Se, en lille Stakkel klemte,

Mens han Macaroni drejed,
 Rigtig slem! sin spæde Finger;
 Nu han blæser med sin Trutmund
 Paa det klemte Sted og veed ej,
 Hvor fortryllende den klæ'er ham,
 Denne barnlige Grimace.
 Deres travle Tummel stiger,
 Højere slaaer Larmens Bølger.
 Alt er færdigt nu; i Rækker
 Staaer et Dusin Retter rede
 Fra de gyldne Figendynger
 Til den store Fisk, der strækker
 I den skjælvende Gelée sig
 Med en gul Citron i Munden;
 Derimellem slanke Flasker,
 Skaale fyldt' med Lækkerier —
 Alt staaer rede til at nydes.
 Hvor det pranger, hvor det dufter!

Af Forbauselse forstenet
 Staaer paa Kjøkkentærsklen Zita;
 Endelig hun breder sine
 Hvide Arme ud og styrter
 Ind imellem Englevrimlen.
 Store Himmel, hvilket Under!
 Hænderne med Graad hun folder.

Dog de vingede smaa Kokke
 Næppe øjned hende, før de
 Var med Lynets Fart forsvundne;
 Kun af deres Vingers Brusen
 Lød fra Hvælvingen et Ekko,
 Og fra Ovnens Dampe titted
 Barnehoveder, som rysted
 Smilende de gyldne Lokker —
 Men de smelted bort i Emmen,
 Og det svage Ekko døde.

Zita var alene. Henrykt
 Stod hun i det stille Kjøkken,
 Da fra Herren der kom Ordre:
 Det er Middag, dæk saa Bordet!

Mere melder Sagnet ikke;
 Men den lille skjelmske Engel,
 Som fortalte mig det Hele,
 Hviskede fortrolig til mig,
 At den Middag havde Maden
 Smagt Præfekten og hans Gjæster
 Bedre nok end nogensinde.
 Ja, det hviskede den Gavtyv,
 Smilte, blæste paa sin Finger,
 Svang sig op paa lette Vinger
 Og gled bort af mine Drømme. —

Se, i simple Vers, usminket,
 Har jeg Sagnet her berettet;
 Om det Verden vil behage,
 Derom spørger jeg slet ikke,
 Nej, kun Dig jeg spørger: Sig mig,
 Er Du vred nu, søde Zita?

AMARUS.

Som spæd han kom i Kloster, vidste intet
 Om, hvordan han var bragt i Klostret ind,
 Bar som et Syndens Barn det Navn Amarus,
 Var høj og bleg og altid tankefuld,
 Med sænket Blik, som søgte han bestandig
 Det Ubekjendte.

I en stille Nat,
 Da Maanelyset Cellens Rum forsøved,
 Han bad til Gud: »For mit forspildte Liv

Skjænk mig, Vorherre, denne ene Naade,
 At jeg maa vide, naar min Time slaar.«
 Da var det, som en Engel stod i Cellen
 Og hvisked til ham: »Du skal dø den Nat,
 Da Du vil glemme Alterlampens Olie.« —
 Dage og Aar henrandt, Amarus leved
 Sorgfuld og stille som tilforn, men mumled
 Vemodig, naar han Olie kom paa Lampen:
 »Nu tænder jeg igjen min egen Sjæl.«

Engang ved Foraarstid han atter skulde
 Med Olie fylde Lampen. Mørk var Kirken,
 I Bedestolen ved Madonnas Billed
 Knæled endnu kun tvende Elskende.
 Han lytted ubemærket, og da Bønnen
 Var endt, han sneg sig sagte efter Parret,
 Betaget ganske af en sælsom Længsel.
 Luften var fyldt med Hyldeblomsters Duft,
 Bedøvende var Duften, og i Busken
 En Fugl saa yndigt sang, og Sommerfugle
 Omflagred ham, som var det Æbleblomster,
 Der havde faaet vinget Liv i Vaaren.
 Amarus gik og gik, til paa en Grav,
 Dækket af Grønsvær kun og skjult i Skyggen
 Af Hylden, som var fuld af Blomsterklaser,
 De Elskende tog Plads, og Pigen læned
 Mod Vennens Bryst sit Hoved, Hylden dryssed
 Duftende Blomster i de mørke Lokker,
 To Sommerfugle tumled sig i Leg
 Og satte sig paa Pigens Lokkehoved,
 Og Fuglen sang saa sødt som ingensinde.

Amarus faldt i Tanker om sin Moder,
 Ukjendt af ham, men som ham Livet skjænked,
 Det sørgelige, bittere Liv, — og Fuglen
 Bestandig sang, og Hyldebusken dufted,

Og Duggens Perler blinkede rundt i Græsset.
 Amarus glemte helt at fylde Lampen;
 Han stod og lyttede taus til Fuglesangen.

Ved næste Morgengry, da Klosters Munke
 Til Morgensangen gik, de fandt i Kirken
 Den evige Lampe slukket, og Amarus
 Var intetsteds at se. — Paa Kirkegaarden,
 Just paa hans Moders Grav, laa død Amarus,
 Hans Ansigt vendte op mod Hyldens Blomster,
 Og over ham lød endnu Fuglesangen! — —

GIOTTO OG SJÆLEN.

En Aften sad Giotto i sit Værksted
 Og lod ad sære Strømme Tanken glide,
 Halvt slumrende han sad og tænkte efter,
 Om det var muligt vel en Sjæl at male.
 Alene var han; Natten spandt sit Slør, —
 Paa Gaderne var Alting tyst og stille,
 Og Stjernehimlen spejlede sin Glans
 I Kuplerne og Tagene derude, —
 Giotto drømte stadig, søvnbetyngt,
 Om Sjælen, og hvordan den skulde males.
 Da var det for ham, som hans Værksteds Dør
 Med eet gav Gjenlyd af en sagte Banken,
 Saa let, som kom den fra en Barnefinger,
 Eller fra en blufærdig lille Pige,
 Der ledet blev halvt af Nyfigenhed,
 Halvt af en spirende, en første Elskov.
 En Anelse da hos Giotto dæmred,
 At nu en Sjæl sig nærmed, for at han
 Den tegne skulde. — Atter gennem Gangen
 En sagte Banken lød, som naar en Fugl
 Om Vintren pikker paa en lukket Rude
 Med Næbbet. Giotto smilede i Drømme;

Men Drømmens Ro, dens dyssende Behag
 Ham lammed Sind og Legem, der var trættet
 Af Dagens Arbejd, — han sig rejste ej,
 Han tænkte rolig smilende, den kommer
 Igjen en anden Gang. Da hørte han
 For tredie Gang paany den sagte Banken,
 Kun svagere, som naar en gylden Bi
 Med Æthervinger Blomsterkronen strejfer;
 Men han stod dog ej op, han drømte, drømte,
 Saa længe, til han faldt tilsidst i Søvn.
 Dog snart han følte sig saa tung i Sindet;
 Med Tanken paa sin Drøm han vilde atter
 Forsøge, om han kunde Sjælen måle,
 Men ak, forgjæves — Hovedet var tomt. — —
 Han vented, vented lange, lange Nætter;
 Men Ingen kom til Døren, Ingen banked. —
 Paa Gaderne var Alting tyst og stille,
 Og Stjernehimlen spejlede sin Glans
 I Kuplerne og Tagene derude, —
 Giotto vaanded sig i evig Længsel.

Du, som kun tænker paa og drømmer om
 Og higer efter Skjønhed, veed Du ogsaa,
 Hvorfor jeg dette Sagn Dig har fortalt? — —

GREV BREDÅ.

Grev Bredå fnyser. — Hvordan er det fat?
 Skal Bønderne nu ej betale Skat?
 Kan eller vil de ej den Afgift sende?
 Tre Uger efter har hans Taalmod Ende.

Rundt paa hans Gods ved Middag Trommen gaaer,
 Af Musketeren Alle kundgjort faaer:
 »Grevnen Jer sender Bud, at I skal vide,
 Med Bod og Bedring er det nu paa Tide!

Hvis ej I hænges vil til sidste Mand,
 Udred hver Skat og Tiende paa Stand!« —
 De Greven end en Uge Afgift nægte,
 Da rykker frem en Skare Lanseknægte.

Vildt raser Jagten som en Hvirvelvind,
 Først fanges alle unge Piger ind,
 Dog kjønne Koner lades ej tilbage,
 I Flok til Slottet Fangerne maa drage.

»Venter mon vore Kvinder Vold og Mord?«
 Sit Skjæg med Latter Musketeren snoer:
 »Til Afbigt nu Jer tugter Grevens Vrede;
 Hør da, en Hob — Haarskjærere staa rede!

Med Sax og Kniv de Fyre i en Fart
 Hver Kvindes Hoved rage ganske bart,
 At ved de gyldne Lokkers tætte Fylde
 Guldet erstattes, I til Herren skyldte.«

Det skete. — Værge vilde dog sit Haar
 En Pige, blid som Drøm og frisk som Vaar.
 Da smidsker Greven, mens han Ordre giver:
 »Til bedre Brug hun her paa Slottet bliver.

Sit Guldhaar skylder mig den Satans Tøs!
 De Ragede, dem kan I slippe løs!« —
 Og Natten kommer, Grevens Hjerte banker,
 Al Edens Fryd han har i sine Tanker!

Saa skjøn en Bondepige — hvilket Held!
 De gyldne Lokker bølge som et Væld,
 Hver Skat og Afgift fra hans Bønders Agre
 Betaler mer end tusindfold den Fagre. —

Solen staaer højt paa Himlen — aldrig før
 Saa længe lukket var Grev Bredas Dør.

Ind i hans Kammer Tjenerskaren trænger —
Alkovens Forhæng helt i Laser hænger.

Fra Vindueskarmen flager noget hvidt,
Og Greven selv — Skræk standser nu hvert Skridt!
Hans Hoved dingler over Sengekanten, —
Kvalt med en flettet, gylden Lok minsandten!

DE FATTIGES AX.

Varm var Dagen; tusind Maurer
Ligge nu som Lig paa Valen,
Ad Nevadas Kløfter fører
Kongen sine Stridsmænd hjemad.

Under høje, stejle Bjerge,
Som til Skyer løfte Tinden,
Ride de langs Afgrundedybder,
Hvor selv Muldyrs Fod kan svigte.

Hist og her, som Vejen snoer sig,
Ligge indeklemte Agre,
Bjergfolks usle Ejendomme,
Langs de stejle Klippevægge.

Fattigt Landbrug, magre Marker,
Ax saa graa, at man maa ynkes;
Men med Hæren stormer Kongen
Over disse Smaafolks Jorder.

Cid ved Afgrundskanten bliver, —
Paa de smalle, stejle Stier
Rider han som paa et Knivsblad,
Rask og dristig, uden Skade.

Skaaner varsom alle Kornax,
Som sig kæmped frem mod Lyset,
Over Klipper, langsmed Bække
Knap han Ligevægten holder.

Kongen raaber da fra Marken:
»Cid! — Et Fejltrin, og i Dybet
Alle Maurers Skræk vil styrte,
Fædrelandets Stolthed knuses.«

Næppe Cid sin Harme tvinger:
»Naar selv Kongen Bifald giver,
Gaaer i Spidsen for den Ordning,
Hvilken Skjæbne faaer da Riget?

For at redde Liv og Lemmer
Smaafolks Brød han søndertramper,
For at han bekvemt kan ride,
Skal hans arme Bønder sulte.

Konge, tro mig! — Gud til Vidne
Og Sankt Jakob vil jeg kalde! —
Selv ti Kongers Liv er intet
Mod e e t Kornax til en Fattig.

Her paa Klippens tørre Jorder
Voxer Kornet tyndt og magert;
Men som Hævn mod Dig tilvisse
Nu hvert Straa mod Himlen raaber!

Rid Du, om det var til Helved!
Men min Vej gaaer her langs Kánten, —
Knuses jeg, Du maa da vide,
At jeg aldrig Døden frygted!

Den, som Fattigmand vil værne
Og for ham vil Farer friste,

Har titusind hvide Engle
Til sit Forsvar ved sin Side.

Sank end Stien brat i Dybet,
Saa jeg misted Hold og Fæste,
For de Kornstraaes Skyld omskabte
Herren til en Ørn min Ganger!«

ARABISK MOTIV.

Fra Kampen Sachar saaret kom tilbage
Og laa i Feber hen og maatte lide.
Hans Hustru snerred ved hans ene Side:
»Gid han var død og endt hans Hyl og Klage!«

Af Sorg den Syge knap kan Vejret drage,
Sjæl nu som Legem Kvaler sønderslide,
Da hører han sin Moders Bønner blide:
»Gud, gjør ham karsk! Se naadig til den Svage!«

Sachar laa stiv og stille som en Støtte,
Men mer og mer af indre Kamp han blegned,
Værre end Saaret Begges Ord ham brændte.

Bindet han fjerned, og mens han forblødte,
Paa Teltets Lærred med sit Blod han tegnede:
»Se, Moder! Helsebod nu Gud mig sendte!«

NEKTAR.

Venus engang i længst forsvundne Dage
Ønsked, Adonis maatte Nektar smage;
Af Guders Vin hun i en gylden Kumme
Saa meget gjød, som Skaalen kunde rumme.

Hun fandt sin Yndling i en Kløft i Skoven,
 Bød ham den Drik, hun hented ham fra oven.
 Af Tørst han vilde tømme den til Bunden,
 Men kasted Bægret, da det rørte Munden.

Var ham Skarntyde af Gudinden givet?
 Selv om den ramme Drik forlænged Livet
 Og evig Ungdom gav — han drak den ikke! —
 Venus i Tanker stod med mørke Blikke.

Blev Nektar blot ved Jordens Pust Skarntyde?
 Sandelig, Hver, som Guders Drik skal nyde,
 Af stærk og luttret Sjæl maa føle Trangen —
 Besk virker derfor Skjønhed paa saa Mangen!

HENRIK IBSEN.

20. Marts 1898.

Mon Galdebægret, af dit Folk Dig rakt
 For Aar tilbage, rørt af Digterløben
 Blev mindre besk? — Brudt er ej Ondskabs Magt,
 Og Lykken spotter Menneskenes Stræben
 Dog, se, fra Skaar og Grus af Livsløgnborgens,
 Styrtet, Du Nordens Mager, ved dit Spær,
 Strømmer der over Himlens Hvælv et Skjær,
 Blegt vel endnu, men varslende en Morgen!

Graa er dit stolte Hoveds Krans af Haar,
 Og vort Aarhundred lakker nu mod Ende,
 Moden og stærk din Sæd paa Agren staaer, —
 Kainsmærket dog, din Vrede før lod brænde
 I Slægtens Pande ind, mon det vil svinde?
 Ung og med Sangens Vaarbrud i din Sjæl
 Hjemlandet vredt Du viste da din Hæl —
 Seer Du nu Nytds Morgenrøde skinne?

For Galdebægret fra dit eget Folk
 Du takked, da Du Broen bag Dig kasted
 Og som det tredie Riges Aandsmagts Tolck
 Til Roms Ruiner og dets Foraar hasted.
 Du varsled ind hint store Fremtidsrige,
 Da Jorden frit i Kjærlighed saa øm
 Tør aande ud! — Var det en taaget Drøm?
 Vil Seeranelsen Giganten svige?

Du i hver Tort, hver Modgang Ambolt saae,
 Hvor Svækling hamres til Athlet for Livet,
 Hvor den til knudret Eg sig hårde maa,
 Som svejer ellers vegt og vagt blandt Sivet.
 Mens Andre græd af Medynk, Du var vaagen
 Og hugged dine Værker i Granit,
 Dit røde Lys Du slynged højt og vidt,
 Et Fyrtaarn lig, mod Brændingen og Taagen.

Du tabte ej din Tro, mens Du brød ned,
 Bygmester af den Tid, der staaer i Vente, —
 Kranser Du nu dit Værk med Digt om Fred,
 Skal Sang om Kjærlighed vi hos Dig hente?
 Eller mon Du i Tankespindet leder
 Bestandig mod Omstyrtning al din Kraft?
 Nej, dertil er din Rod for fuld af Saft
 Og dine Grene fyldt med Fuglereder!

Født blandt de smaa Nationer blev Du blot
 Mer dyrebar vor Sjæl, Du, som i Tiden
 De Stores Haansmil ramte med din Spot;
 Thi Laurbær vinder Mængden ej i Striden,
 Kun Aandens Kraft en Sten til Brød omskaber,
 Den lille Lund saa fuldt mod Lyset groer
 Som nogen Urskov. — Hil Dig, stærk og stor!
 De Smaas Velsignelse Du aldrig taber.

TH. de BANVILLE.

Bring hvide Roser, Hyacinther, Myrther,
 Bring friske Laurbær hid fra Delphis Lund;
 Thi her er Alt kun Solskin, Duft og Drømme,
 Selv Smerten smiler, lægt ved Kjærtegn ømmel!

Hvad Faunen hvisker til de unge Nympher,
 Og hvad der tordnes fra Giganters Mund,
 Hvad lydt fra Cymbler, Fløjter, Klokker klinger,
 Hvad Granen suser under Stormens Vinger —

Det toner, jubler, hulker i din Sang
 Og smelter sammen i harmonisk Klang,
 Du Søn af Aristophanes! — Du slog
 Til Lyd for Glæden, da Du Plektret tog:
 Til Tak herfor Du bør af Læber bløde
 Kyskes i Vaarens Blomsterregn tildøde!

THORVALDSEN.

»Brus, vilde Storm! Far hen i Stød!
 Bøj Busk og Træ med brede Vinger!
 Jeg dobbelt muntert Mejslen svinger,
 Min Sjæl er hed af Skaberglød,
 Min Tankes Flugt er snar som din,
 Hver Evne nyvakt gjennembæver
 Mit hele Jeg, og højt sig hæver
 Min Kunstnerlængsel, stærk og fin.
 Begejstring Gnisten hos mig tænder,
 Som Alterflamme klart den brænder!

I Sandhed, herlig er den Stund,
 Naar jeg af Marmorblok har tryllet
 Det Billed frem, som laa tilhyllet
 I Tankens Gjemme, som i Blund.

Se blot, fra Sjælens dybe Skakt
 Hvert af min Hammers Hug har bragt
 For Lyset Ynde efter Ynde,
 Lig Lilliens Knop, der Blad for Blad
 Maa aabne sig ved Duggens Bad,
 Ved Solens Kys og Brand og Brynde,
 Og ranke sig til Blomst i Vejret,
 Straalende hvid i Morgenskjæret.
 Brus, vilde Storm! Far hen i Stød!
 Bøj Busk og Træ med stærke Vinger!
 Jeg dobbelt muntert Mejslen svinger,
 Min Sjæl er hed af Skaberglød!«

Natten paa Flugt for Dag sig vender,
 Og Mesteren sit Værk fuldender.

Amor og Psyche! — — —

Uden Lige

De fine Formers Harmoni
 Ombølget er af Trylleri,
 Et Syn fra Guders Skjønhedsrige,
 Saa sjælfuldt, yndefuldt og stort —
 Al Elskovs Magt legemliggjort!
 Ved Skuet af det Værk, han skabte,
 Mesteren selv sin Fatning tabte,
 Stod i Beundring, rørt og stum.
 Da hvisled frem den gamle Slange,
 Og Sjælen, som saa mange Gange
 Tilforn, gav atter Mistro Rum.

»Mon gennem Sjølekamp og Plager
 Jeg Dig omsider færdig saae,
 Blot for at jeg, mens Tvivl mig nager,
 Paany mit Værk skal sønderslaa?
 Fortæres jeg af marvløs Higen?
 Er Febersyge i mit Blod?

Skal Maalet, som jeg stirrer mod,
 Sig fjerne i bestandig Vigen?
 Mon mine Kunstnerlængsler løj?
 Har Guder mig ved Haanden taget,
 Mens Fliser for min Mejsel fløj,
 Eller har jeg mig selv bedraget?
 Hør mig nu, Herre, i min Kval!
 Er jeg en Kunstner, lad et Under
 Læge for stedse Sjælens Vunder!
 Igjennem Lynet til mig tal!« —

Paany tilsløred Natten Himlen
 Med Storm og Uvejr i sit Skjød,
 Tæt skjulte Mulmet Stjernevrímlen,
 I stride Strømme Regnen flød,
 Som Diadem paa Hvælvet glitted
 Lyn, der med Svovlstank stadig knitted,
 Og gjennem Natten, Slag i Slag,
 Lød Stormens Tuden, Tordnens Brag.

Thorvaldsen paa sit Leje laa
 Saa svag som Sivet, Stormen krysted.
 Da droned det, saa Huset rysted,
 Værkstedet han i Flammer saae, —
 Mens Buldret gjenlød for hans Øren,
 Han bleg af Skræk sprang hen til Døren.

»Nu er det ikke Selvbedrag!
 Nu maa jeg holde mig tilrede!
 I Lynet raaber Herrens Vrede,
 Som byder mig: Din Dom modtag!«

Mens Hjertet vildt i Spænding slaarer,
 Han Døren til sit Værksted sprænger,
 Splintret, forkullet Loftet hænger,
 Skrækslagen han paa Tærsklen staaer, —

I Grus og Aske Alt han finder,
 Kun — hvid og skjær som forhen skinner
 Amor og Psyche, uberørt
 Af Lynet, Herrens Haand har ført!
 Mens Tordnen rulled, Lynet lued
 Og knuste med dæmonisk Magt,
 Stod Gruppen i sin Skjønheds Pragt
 Saa stolt som den, hvem Intet kued,
 Som skulde den sin Mester melde:
 Hvad Herrens Lyn ej slog og sved,
 Hvad Han har skaanet i sin Vælde,
 Er viet ind til Evighed. —

Mesteren knæled, dybt bevæget;
 Thi Uvejrnsnattens vilde Vind
 Bortvejred Tvivlen i hans Sind,
 Og Sjælens hede Tørst blev kvæget!
 Det ligned end fra Himmelranden;
 Men Glimtet i den mørke Sky
 Gav ham en Glorie om Panden
 Som Varsel om hans Fremtids Ry. —

CALIGULA OG PHILON.

Atter faldt Onkel Claudius i Søvn
 Midt under Gjæstebudet; rundt i Haaret
 Var drysset Daddelkjærner, Figenstilke,
 Og over Maven Hænderne laa foldet.
 Kejseren løfted sine Øjenbryn
 Og skeled bydende omkring i Salen,
 Krævende Stilhed med de skjæve Øjne.
 I samme Nu forstummed Luth og Cymbel,
 Som hvide Skygger sneg de græske Piger
 Sig ud af Salen under dæmpet Fnisen,
 Kun Parasiter i Tricliniet
 Slubred forsigtig Vin af blanke Bægre.

Caligula gav Tegnet med et Nik
 Og smilte skummelt, saa den brede Hage
 Dirred som Skum, der af et Vindstød kruses.
 En Slave iled hid med Kvindetøfler,
 Stak dem paa Claudius's fede Hænder,
 Og strax en anden Slave lod med Forsæt
 Et Fad paa Gulvet dumpe, saa det klirred.
 Da vaagned Claudius, gned sig i Øjet
 Med Tøflerne og kradsed sig paa Kinden.
 Homerisk Latter hilste denne Scene,
 Som daglig var Dessert og krydred Maden
 Ved Gjæstebudet hos Caligula.

I Snavs, i Usselhed, i Nød var Verden
 Sunket forlængst, mens Lasten ene hersked,
 Jernhaard og gridsk, og med sin Klo den raged
 Alt Guld til sig; thi Alt var nu tilfals!
 Mirakel var i Rom en Piges Kydskhed,
 Og mandig Kraft — den saae man aldrig mere!

Kejseren rejste sig. En Slave smed sig
 I Støvet strax og læsped ved hans Fod:

»I hvilken Klædning ønsker Verdens Herre
 Idag sit Gudelegeme at hylle?
 Vil han som Dionysos gennem Staden
 I Spidsen for bacchantisk Hvirvel jage
 Med Tigerskindet slynget omkring Hoften?
 Vil han i Musling kjøre lig Poseidon,
 Lig Havets Gud, der højt sin Trefork svinger?
 Vil han i nøgen Skjønhed som Apollo
 Fortrylle Verden, eller slaa med Rædsel
 Hvert Folkeslag i Alexanders Rustning?«

Kejserens Mund fortrak sig til et Grin,
 Drukken han vakled, holdt med Nød og næppe
 Paa sine tynde Ben i Ligevægt

Den svære Krop. Og med et Spark han vælted
Eunuchen brat omkuld, saa Marmorgulvet
Farvedes rødt af Blod fra Slavens Nakke.

»Til Tartaros med alt det dumme Kram
Af asiatiske og græske Guder!
Jeg selv er Gud — Skidt med de Andres Masker!
Jeg spiller ikke mer olympisk Fjols!
Jeg blæser ad de Guder! Har jeg ikke,
Klædt som Endymion, Selene ventet
Forrige Nat; men troer I vel, hun kom?
Og jeg har hvisket Jupiter i Øret
Spørgsmaal paa Spørgsmaal — Han var kun en Sten,
Stum som en Sten, urokkelig som Stenen!
Væk da med ham og med den hele Bande!
Jeg vil til Villaen i Lamia, —
I Klædning som Satrap fra Asien
Jeg drager gjennem Byen, — jeg vil straale
Som Solen selv og dufte sødt af Ambra!«

Ravende sank han atter ned paa Hyndet,
Og mens han tømte Bæger efter Bæger,
Og inden Slaven bragte Purpurdragten,
Han plukked Roserne, som kransed Bægret,
I Stykker, og han skreg i Raseri:

»Roser! — Byder I Eders Herre Roser?
Hvad skal jeg med de simple Hverdagsblomster?
De stinke jo af Lig! I hvilken Vædske
Har I de blege Blomsterblade dyppet?
De er forgiftede — og jeg vil stoppe
Jer Kværken fuld af Roser, til I kvæles!
Den, som herefter vover paa at pynte
Pokalen her med Roser, han skal dræbes
Med Roser!« — —

For hans Fødder knæled Slaven
 Og smykked ham med gylden Ring og Bælte,
 Svøbte ham i den tunge Purpurkaabe,
 Fæsted en Hyacinthkrans paa hans Hoved
 Og rakte ham den gyldne Stav, der funkled
 Af Ædelstene — kladsked stærkt i Haanden,
 Og fra Paladset brød saa Toget op.

Gjennem den evige Stad de skred: — Eunucher,
 Spaamænd, Luthspillere og Senatorer,
 Krigsoverster, Paladsdrabanter, Piger,
 Til sidst i Flok Barbarerne fra Cirkus.
 I Togets Midte hviled paa en Baare
 Kejseren i Satrapens rige Dragt;
 Paafuglevifter svaalede hans Pande,
 Og rundtom alle Folk ærbødig knæled,
 Saasomt de saae det velbekjendte Tog —
 Sært kun, at ej de Panden slog i Støvet!
 Blaseret skjænked Kejseren dem aldrig
 Saa meget som et Blik, kun Claudius,
 Der som en Hofnar traved ved hans Side,
 Grinende smed i Grams de Ferskenkjærner
 Og Figenstilke, som han fandt i Haaret —
 Hofnar idag, imorgen grum Tyran!

Muse, til tragiske Kothurner vænnet,
 Fordrej din Mund til Haan, grib haardt i Strengen,
 Lad Stormakkorden klinge ud i Latter,
 Som skingrer hult — en slig Komadies Handling
 Tidt Farcens muntre Maske tager paa;
 Men fra dens dybe Øjenhuler stirrer
 Nemesis, og hun truer med sin Svøbe!

Villaens Atrium var ødselt smykket
 Med Buster af korinthisk, snehvidt Marmor,
 Med gyldne Arabesker, Billedstøtter,
 Og bag dem Væggens pompejanske Fresker,

Hvor mangen Satyr krysted paa sit Skjød
 Tæt og med brunstigt Grin de nøgne Nymphes,
 Hvor, over Helios med vinget Forspand,
 Hora'erne i lette Danse svæved.
 I denne Forhal ventede just med Angst
 En Skare Oldinge af strenge Miner.
 Den Pomp og Pragt omkring dem var dem fremmed,
 Og Afsky vakte hos dem disse Støtter,
 Statuer, Billeder; — de var tilvisse
 En anden Guds Bekjendere i Troen!
 Kunsten, som alle Sanser yppigt pirred
 Her, hvor de stod, var Synd i deres Øjne.
 Mørk Alvor hviled over deres Aasyn,
 Prophetisk Ild og Glød i Blikket lued!
 Simpelt og graat var deres Klædebon,
 Befæstet under Brystet ved et Bælte
 Af Læder, — Sølvskjæg bølged ned til Foden,
 Som bar Sandal, og nu i Atriet
 De ventede, og de skjælved i Forventning.

Cymblers og Fløjters Klang lød nær, — ind traadte
 Kejseren, og de Gamle maatte knæle,
 Dække med Haanden deres Aasyns Rynker,
 Modstræbende; thi inderst inde kæmpede
 Hos dem Foragten med den Frygt, de følte.

Der herskede Stilhed! Og Caligula
 Maalte de Knælende med mørke Blikke.

»Hvem er de, og hvad vil de? Hvorfor stiller
 Det Rak sig paa min Vej? Hej, Chæreas,
 Jæg strax med Hug og Slag de Folk paa Porten!«

»Jøder fra Alexandria med Bønskrift!«

»Ih, er det Jøder! Hvordan siger ikke
 Horats i sin Satire? Ja, paa Lugten

Jeg burde kjende dem. Ræk mig de Roser,
At jeg fordrive kan den Stank af Hvidløg!«

Og i en Piges Skjød af Rosendyngen,
Hun bar, han greb en Haandfuld friske Roser
Og pressed tæt mod Blomsterne sit Ansigt.
Han glemte ganske, at han Rosens Duft
Nys havde lastet, — at han fandt den simpel!

»Hvad vil den Pøbel?« bag sit Rosenskjul
Han snerred, »Tys! Nu mindes jeg det Hele.
Nette Historier om Jer jeg hørte
I Breve fra Petronius — I nægted
At anerkjende mig som Eders Gud.
Kom I nu til Fornuft? Vil I nu give
Min Billedstøtte Plads i Synagogen
Ved Pagtens Ark? Har da omsider Jahve,
Den skrækkelige Gud, I dyrke, fattet,
At jeg hans Broder er, hans gode Nabo?«

Ved denne Gudsbespottelse tilhylled
Jøderne atter deres mørke Aasyn.
Han lod dem blive liggende paa Knæ
Og vendte brat sig om til sine Fæller.
Raa lod hans Latter.

»Se den gamle Satyr!

Ligner han ikke Onkel Claudius
Baade paa Bug og Ben? — Flink var den Kunstner,
Der maled ham. — Naa, hvorfor leer I ikke,
Da det behager Eders Gud at le?«

Han stamped vredt, og alle Hoffolk grinte.
Men Jøderne stod op, og en iblandt dem,
En værdig Olding, som bar Navnet Philon,
En Ørn, hvis Tanker fløj højt op mod Sandheds
Og Visdoms klare Sol, nu mod ham traadte
Og talte med en blød, bevæget Stemme:

»Der flyder Blod i Strømme i vor By,
 Skyer af Røg har trukket Slør for Solen;
 Thi rundt paa Torvene, i alle Gader
 Maa Israels Folk paa Baalet Døden lide
 I Pøbelsværmes Kløer — Hvo, der vil,
 Ustraffet trænger ind i vore Huse,
 Drevet af Tørsten efter Blod og Guld,
 Og myrder, skjænder, plyndrer efter Ønske!«

»Se, Priscus! Er paa Freskomaleriet
 Den Bacchantindes venstre Bryst for lille,
 Eller mon jeg seer fejl? — Det er i Sandhed
 Besynderligt«

Alvorlig vedblev Philon:

»Al denne Jammer har sit Udspring fra
 Din Ordre til ved Pagtens Ark at stille
 Dit Billed. — Aldrig kan vi efterkomme
 Et saadant Bud! Paa vore Hovedhaar
 Vi strøede Aske, hylled os i Pjalter, —
 Ydmygt vi vandred til Petronius
 Og bad ham naadigst for din høje Throne
 Vor Sag at forebringe, Herre, — trygled
 Om Skaansel for en saadan navnløs Rædsel.
 Jeg talte til ham, som til Dig jeg taler.«

»De Vinduer mishage mig. For lave
 De tykkes mig. — Hist passed Søjler bedre,
 Og her er altfor meget Guld — derhenne
 For lidt Kulør — Fy, hvor det Røde skriger!«

Men Philon vedblev: »Vil Du, vi skal skjænde
 Vort hellige Tempel — Døden vil vi lide
 Langt hellere, — Ja, det er Alles Villie!
 Vi slutte sammen os, Mænd, Oldinge,
 Vi dræbe Viv og Døttre, dræbe Sønner
 Og bringe sidst vort eget Liv som Offer.

Monstro din Gudsbespottelse kan sones,
Kejser, for Herrens Throne ved vort Blod?«

»Hug om Cypressen hist! — Det Træ jeg hader.
Om Villaen skal plantes lutter Laurbær
Og Myrther — og sæt i Busket og Krat
I Tusindvis af Nattergalereeder!
Det er min Villie, her skal være lifligt!«

Men Philon vedblev: »Det er Alles Villie,
At vi vil ofre os, paa Offerstenen
Hele vort Folk vil sine Nakker lægge,
Før vi gaa med til at bespotte Gud!«

Da drejed Kejseren sig som et Lyn
Og spurgte haanlig: »Er det sandt, I Jøder,
At Svinekjød I afsky? Jeg vil vide
Hvorfor?«

Og Philon svared: »I vor Lov
Er dette paabudt og en hellig Vedtægt.
Ja, Mange blandt os tage det saa strengt,
Herre, at ogsaa Kjød af Kid de vrage.«

»Det gjør de ret i, det er smagløst Kjød!«
Gav Kejseren til Svar og lo og ændsed
Herefter Jødeskaren ej, men vandred
Videre gjennem alle Rum og Sale.
Snart fraaded han af Vrede, snart han spotted,
Som Lunet indgav. — Jøderne ham fulgte.
Bagefter ham de gik med Frygt i Sjælen
Og sænket Hoved; værre end hans Vrede
Fandt de Tyrannens Skjemt. — Haardnakket Philon
Sin Tale vedblev dog lig Klippebækken,
Der skummende fra Højden stejlt sig styrter;
Thi vil end sært forvredne, plumpe Blokke
Hindringer lægge paa dens Vej — forgjæves!

Om Ingen lytter til dens barske Brusen,
 Dog lige højt og lydelig den larmer, —
 Vil Fuglen med sit Skrig den overdøve,
 Vil Jordskred vælte Grus og Sten i Lejet,
 Sejrende dog dens Torden fremad ruller,
 Fremad som Guds og Ødets evige Hymne!

»Forbarm dig, Herre! I vor Sjæl boer Sorgen,
 Paa Læbens Tærskel ruger Suk og Klage,
 Tungen vil klæbe til den tørre Gane,
 Og Øjet brænder af saa hede Taarer.
 Forladt og angst i Hjemmet Folket venter,
 Prisgivet Pøbelhobens Lyst og Tykke.
 Spædbarn tør ej ved Moderbrystet lædskes,
 Før vi kan vende bønært hjem og bringe
 Fra dine Læber Frelsens Ord til Alle.
 Ophæv den Uret, som vi nu maa lide,
 Voldsdaad af tøjlesløse Pøbelskarer,
 Som grumt og gridsk vort Blod og Gods begjære!
 Kejser, forbarm Dig dog! Og vi vil bede
 Til Gud, at al din Daad med Held maa krones,
 At Ry saa uforgjængeligt Du vinde,
 Som fordum Salomo og David ejed.
 Ja, for Dig, aldrig til Dig, vil vi bede!
 Og lytter Du nu ej til vore Bønner,
 Visselig Jahve rejser sig i Vrede;
 Retfærdigheden, som i os blev krænket,
 Af Støvet vil Han løfte til sin Throne.
 Kald ikke Herrens Vrede mod dit Hoved!
 I Spindelvæv den bindes, let det brister,
 Naar Skjæbnen vil, og som en Møllesten
 Hævnen vil knuse Dig i Herrens Time;
 Thi tøver Dommen end, den kommer sikkert!«

Kejseren ændsede ikke denne Tale,
 Saa lidt som, hvad der fulgte. Men i Døren
 Chæreas pludselig var nær sin Hersker.

Da traadte denne haardt ham over Foden
 Med haanlig Latter. Ej en Mine rørte,
 End ej sit Øjenbryn et Gran bevæget
 Prætorianeren. — I heftig Harme
 Udbrod Caligula:

»Klods! Kan Du hyle?

Hop idetmindste paa det ene Ben
 Til Moro for mig! Og I andre Tøsser,
 Er I Stenstøtter kun? Vil strax I grine
 Og kladske Bifald til ham!«

Chæreas

Fortrak til Smil sin Læbe, mens han lystred.
 Dybt i hans Øjne dog en Trusel flammed,
 Nemesis stak sit Slangehoved frem. —
 Da Jøderne omsider vilde vandre,
 Prætorianeren med mørke Miner
 Til Philon vendte sig og hvisked sagte:
 »Bliv her i Rom! Imorgen faaer Du Svaret!
 Vent rolig, Gamle, til fra mig Du hører!«
 Og inden Philon kunde samle sig,
 Var han og Kejserefølget alt forsvundet.

I Spidsen for Prætorianerskaren
 Chæreas næste Dag med egne Hænder
 Gav første Dødshug til Caligula.

FRA KJÆRLIGHEDENS KARNEVAL.

I.

Kjærlighed, Du Blomst fra Eden,
 Du, den rene, hvide Due,
 Frigjort for al Egoisme —
 Sandelig jeg veed slet ikke,
 Hvormed jeg tør sammenligne
 Dig og dit, Du Guders Lige!

Digterne har sirlig drejet
 Metaphorer, Dig til Hyldest,
 Alle Poesier vrindle
 Af din Lov, — de unge Damer
 Paa den fine Anstalt savne
 Ganske Plads i deres Album.

Jeg ved Dansen vil Dig ligne,
 Kjærlighed, Du Blomst fra Eden!

Først i lyrisk Tempo gynger
 Følelsen, som nys er vaagnet,
 Endnu sky, blufærdig, bange;
 Og den glider, løftes, vugges
 I en Vals, idyllisk dejlig,
 Fuld af Trolddom, fuld af Ynde.

Saa den søde Elskovsduo,
 Længslens Glød, Begjærets Lue,
 Varm Omfavnen, øm Forening,
 Takkebuk og Smil og Nejen,
 Skilles for paany at mødes, —
 Den galante Menuet.

Nu den vilde Cavalcade!
 Frit for Vinden Lokker flagre,
 Som i Feber Barme bølge,
 Kniplinger og Baand sig løsne,
 Tabte Blomster søndertrampes,
 Stundom ogsaa tabte Hjerter —
 I den tøjlesløse Polka.

Farten mindskes, Armen synker,
 Det gaaer langsomt, langsomt, langsomt,
 Øjets Ild nu mat kun gløder,
 Barmen løfter sig og sænkes

Vegt kun som en Fugl, der flagrer
Træt ved Aften til sin Rede.

Kjærlighed! Med Sagtevalsen
Stille danses Ballet ud.

II.

Kjender Sagnet Du? — I Natten,
Duftfyldt, underfuld, som skjænkes
Een Gang kun den Dødelige,
Ja, i Elskovsnatten vaagnet
Af sin Drøm Kong Salomo.

Og sit Hoved Kongen løfted
Fra den skønne Barm, fra Balkis'
Barm af Sne, hun, som fik gjætte
Under Citherspil og Bægres
Klingre Klang de svære Gaader.

Elskovsnat saa rig paa Trolddom!
Som en Sol hver Stjerne lyste,
Røgelsekar var alle Blomster,
Græssets Dug som Perler straaled,
Maanen som et Guldskjold funkled,
Papegøjers Flok i Løvet
Flimred frem som Luebølger.

Men i denne Nat for Elskov,
Denne Nat for Fryd og Lykke,
Dyb som Balkis' Barm og duftfyldt
Som den Skjønnes fagre Lokker,
Sød som hendes hvide Legem —
Salomo med Seersjælen
Skued vidt ud i det Fjerne.

I det dunkle Fjerne saae han,
 Hvor en Engel fløj fra Himlen,
 Kæmpestor i Straaleglansen,
 Med sit Hoved mellem Stjerner
 Og sin Fod ved Havets Vande.

Englen holdt et Rør i Haanden,
 Som han sænkede ned mod Havet,
 Og det bruste vildt i Hvirvler,
 Saltkorn, Sandskorn, Tang sig fæstede
 Tæt om Røret og blev formet
 Som en Ø paa Overfladen,
 Langsomt, langsomt, men saa sikkert.

Gabriel, hvad er din Gjerning?
 Spurgte Kongen mod det Fjerne.
 Og usynlig over Havet,
 Over Bjerger, Dale, Kløfter
 Englen fra det Fjerne svarede
 Salomo med Tordenstemme:

Herrens Hævn jeg nu fuldbyrder,
 Af din Haand Han Magten river,
 Østerland, det syndefulde,
 Gives under Vestens Rige;
 Thi den Ø, som steg af Røret,
 Bære skal det stolte Rom! —

Dette Sagn fra Talmud randt mig
 Natten til igaar i Minde; —
 Kjærlighedens Favntag skjænker
 Lykkerus og søde Drømme,
 Mens et Drama, fuldt af Rædsler,
 Skjuler sig i Skjæbnens Skjød.

Dette Sagn fra Talmud slog mig
 Kjærlighedens Glæde sønder, —

Fra mit Vindue jeg sorgfuld
 Saae, hvor Sneen faldt saa stille,
 Saae, hvor Himlen sort sig hvæved
 Uden Maane, uden Stjerner, -
 Træer strakte tørre Grene
 Som Skeletter ud i Taagen,
 Blodigrøde Lygter flimred
 Mat og skjælvende som Taarer!

 III.

Al Musik var nys forstummet,
 Hvide Silkekjolers Raslen
 Tav, og alle Lys var slukket.
 Hæsligt gabed Rummets Tomhed,
 Dog fra Salens Plantegruppe,
 Mellem store, grønne Palmer,
 Oleander, Rhododendron,
 Skinned hvidt i nøgen Skjønhed
 Den udødelige Venus.

Didhen gik jeg, og jeg talte:
 Du, Alverdens Herskerinde,
 Lykkelig Du maa Dig prise!
 Rolig seer Du Tider skifte,
 Theorier og Problemer —
 Gudeskjøn Du for Dig skuer
 Skaldepander og Parykker,
 Mønstrer falske Barmes Fylde,
 Kniplingsstads og sorte Kjoler,
 Lysende i evig Ynde,
 Som var først igaar Du steget
 Nyskabt frem af Havets Bølger!

Stolt Du knejser nu, som fordem,
 Dengang Hellas gav Dig Kranse,

Kjærlighedens søde Budskab
 Fløj fra Lesbos til Palmyra,
 Helt til Herkuleses Støtter.

Dø kan ej dit Herredømme,
 Som fra Hav til Hav sig strækker,
 Som omfatter Stjernehimlen,
 Naaer selv ud til Ørknens Øde;
 I hver Barm har Du et Tempel,
 Og hvert Hjerte er dit Alter,
 Ja, din Magt er grænseløs!

Nys jeg saae bag disse Palmer,
 Du, Alverdens Herskerinde,
 Tvende, som af Længsel skjælved
 Og med Lykkens Glans i Øjet,
 Glød paa Kinden, til hinanden
 Søde Hemmeligheder hvisked.

Dog Gudinden tog til Orde,
 Rysted paa sit skønne Hoved:
 Kjære Ven, Du er paa Vildspor,
 Er en Drømmer og en Daare!
 Jeg forgaaer som Alt i Verden,
 Og det Par, som gav Dig Nykker,
 Veed om Kjærlighed slet intet.
 Hun er Kancelliraadsdatter
 Og Kontorchef hendes Fader,
 Assistent hos ham hin Yngling,
 Som vil gjøre Carrière!

Men jeg svared: Herskerinde!
 Vid, jeg saae med egne Øjne,
 At i hendes Haand han listed
 Et Papir — det maa da være
 Elskovsbrev, maaske et Digt?

Atter fejler Du, min Kjære,
 Svared Verdens Herskerinde,
 Han er med i Skøjteklubben,
 Kan Entrébilletter skaffe,
 Og en saadan var Papiret.
 Nu de To i Klubben mødes
 Under hendes Moders Opsyn.

Søvnig gabede Gudinden,
 Og hun skjæved paa sin Sokkel,
 Som hun følte Kuldegysen,
 Sank saa hen i stille Grublen.

 IV.

Mange Kjærlighedsaffærer
 Har en duftrig Sommeraften
 Tidt paa sin Samvittighed!
 Løvet rasler Melodier,
 Blomsterduften aander Æmhed,
 Maaneskinnet frister Sjælen,
 Fuglesangen føder Fryd!

Ingen Magt har da Forstanden,
 Lig en ynkelig Pedant
 Bliver Staklen helt forvirret,
 Naar den paa sin Vandring møder
 Farveglød og Vellugtsaande,
 Som bedøvende udstømmer
 Fra den første Rosenbusk.

Anger er en gammel Ugle, —
 Paa sin Fart i Maanelyset
 Blændes den og flygter atter
 Til sin Hule dybt i Hjernen;
 Men i kaade Sværme flagre

Vid og Lune efter Uglen,
Jage den med Spot og Haan.

Brøden — er en gammel Lictor,
I dens grimme Stokkeknippe,
I dens latterlige Trusel
Letbevinget Humor skifter
Syndens blanke Hævnerøxe
Med to lange Æselsøren.

Skrupler? — Synger Nattergalen,
Flygte de lig Myg for Vinden; —
Skjænd? — Hist klirred just en Rude,
De fløj bort som gyldne Fluere; —
Blyhed? — Se, hvor Haanden vinker
Ud fra Skyggen langsmed Vejen,
Og den hele Verden glemmes,
Kjærlighed alene hersker,
Alt omfattende, almægtig,
Grænseløs og stjernesmykket!

Megen Kjærlighed i Sandhed
Har en stille Sommeraften
Tidt paa sin Samvittighed!
Løvet rasler Melodier,
Blomsterduften aander Æmhed,
Maaneskinnet frister Sjælen,
Fuglesangen føder Fryd!

V.

Jeg har drømt, i et Museum
Gik jeg rundt, — langt frem i Tiden,
Hvor fremskreden Kunst og Lærdom,
Industri, Opfindelser
Var et andet Slægtleds Eje.

Rundtom stod der Rariteter,
 Sære Sager, sjældne Minder
 Om Idyllens gamle Dage,
 Da det Mennesket var tilladt
 Endnu Menneske at være.

Andre Folk fra andre Lande,
 Andre Tider, andre Sæder,
 Skred forbi mig, men i Taushed,
 Vexled Tanker kun ved Gnister,
 Som elektrisk Strøm frembragte.

Et Skelet stod paa en Sokkel,
 Og det var saa gult og lille;
 Men den store Hjernekasse
 Bøjede sig, som bar den Byrde
 Af en Mængde tunge Tanker.

Smalt var Brystet, slap var Kroppen,
 Knokkelbygningen for spinkel, —
 Slet ernæret var vel Fyren;
 Men etsteds i Brystet gløded
 Noget som en blaalig Lue.

Fra hvad Tid er dette levnet?
 Spurgte jeg et Bud ved Døren.
 Katalogen slog han efter;
 Men han fandt ej, hvad vi søgte,
 Og Custoden blev da hentet.

Det var en ærværdig Olding,
 Titulærraad, ordenssmykket;
 Men i Katalogen bladed
 Frugtesløst han som den Anden
 Og med Hovedrysten udbød:

Jeg maa Manglen dybt beklage!
 Denne Gjenstand, nys erhvervet,
 Derfor endnu ej optaget
 I vor Katalog, skal være
 Rester af en lyrisk Digter.

TO SKYGGER.

En Aften silde gik jeg til mit Hjem.
 Svagt skinned Lygterne paa Gadens Stene.
 To Skygger kasted jeg. Mørk var den ene
 Og lys den anden — forrest gled den frem,

Som frygted den en Kamp imellem dem;
 Dog om at holde Skridt med mig forene
 Sig Begge. Mod den stjernestrøede, rene
 Nathimmel lig en Kæmpe rager frem

Den Lyse, mens i Snavset ved min Side
 Jeg stadig seer den lille Mørke glide.
 Et Billed paa mit Liv mig blev de Tvende!

Ideen hist, her Stoffet, Støvets Fange!
 I disse Skygger maatte angst og bange
 Jeg Don Quijot og Sancho Pansa kjende.

SANGENES VIN.

Naar Vingaardsmanden først, ved Foraarstide,
 Beskjerer Ranken, da lig gyldne Taarer
 Perler der frem en Saft fra Stammens Aarer,
 Som græd den over Alt, hvad den maa lide.

Sin Ve den dog om Sommeren forvinder,
 Smaragdgrønt Løv da dækker Ar og Skrammer,

Til Høsten den med modne Druer brammer,
 Og Smerten nu som Lyst af Bægret rinder. —

Jo mer en ublid Skjæbnes Slag fordunkle
 Din Livsbaar, Digter, nu, desmer ad Aare
 Vil dine Sanges Vin i Solen funkle.

Skjær fra dit Aandstræ bort de syge Grene,
 Falsk Stræben, Drøm og Løgn, som Sindet daare,
 Da storkne Taarerne til Ædelstene.

OMNES VULNERANT, ULTIMA NECAT.

Ensformig Viseren bestandig skrider
 Fra Tal til Tal paa Uhrets hvide Skive. —
 Tænk paa, at, medens saadan Tiden lider,
 Kan snart din Skjæbnes Maal fuldbyrdet blive.

En Hydra lig Sekunderne Dig mane:
 »Er det ej mig, saa er det vel det næste!« —
 Haab, Ungdom, Livslyst, Alt vil Tiden rane,
 Og Hylsteret skal Ormevrillen gjæste.

Sekunderne lig Øgletunger spille
 Og hvisle: »Om idag ej, saa imorgen!« —
 Tænk paa, hvor Du i Graven bliver lille!
 D er glemmes Glæden bort saa vist som Sorgen.

Vug Dig i Drømme, lad hver Higen fare,
 Indtil engang Dig Naadestødet dræber!
 Frygt ej! Det vil jo knap saa længe vare
 Som Kysset paa to friske Pigelæber.

Alt faaer en Ende. Selv dit Ry, Du Daare,
 Paa Sand er bygget. Nu, hvorfor sig plage? —
 Tro mig, det Hele er ej værd en Taare,
 Ej værd fra Reden bort en Fugl at jage!

FARVEPIL.

Ej, førend Lysets Bølger gjennemgløde
 Ruder af malet Glas, kan bryde frem
 Det Farvespil, som hos dem laa i Gjem;
 Men da vil broget Gjenskin Øjet møde.

Paa Amethystgrund Perlers Glans, den bløde,
 Mosgrønt lig Fløjl og Gult i gylden Bræm,
 Lysende Blaaf som Bud fra Himmelhjem,
 Fanfareklangen i det Purpurrøde!

De Skatte, der i Digterhertet boer,
 Som Ruderne lang Tid forblive dunkle,
 Sukkende tungt: »Bliv Lys!« i Længselskval.

Da bringer Elskov Lyset — blot et Ord,
 Et Straaleblik — i Flammer Alt vil funkle,
 Phantasus fejrer Farvebacchanal!

MINE REJSER.

Hvor drømte tidt jeg i de svundne Dage
 Om lange Rejser over Land og Hav!
 Men Drømmen svandt! — Nu maa jeg daglig drage
 Til mit Kontor, min Ungdoms triste Grav.

Der taarne Dokumenter sig i Dynger
 Saa graa som Taagen og som Gadens Sne,
 Træthed og Kjedsomhed min Hjerne tynger,
 Jeg lukker Øjet, jeg vil Intet se.

Da skifter Scenen. Fjerne, fjerne Lande
 Jeg vandrer gennem i min søde Drøm,
 Jeg sejler bort til ubekjendte Strande,
 Mit Øje forsker Havets dybe Strøm.

Jeg lytter til, hvor Bølgeslaget bruser
 Og lader Blækket tørre paa min Pen,
 I Ovnen sælsomt gløder det og suser —
 Jeg drømmer til min Længsels Land mig hen.

Og Øjet fugtes! — Synet snart vil svinde.
 En Verden jeg i Drømme gennemfoer.
 Ak, tro mig, Ingen gjorde nogensinde
 Saa stolte Rejser ved sit Skrivebord!

DIOGENESLYGTEN.

Naar Dagens Lys er slukket, ved mit Leje
 En skaldet, kroget Olding ofte staaer, —
 Med Haand, som skjælver, overrakt jeg faaer
 Den tændte Lygte, som er Gubbens Eje.
 »Du søger Sandhed! Tag Du Lygten her!«
 Den Gamle med et Haansmil mig indprenter,
 »Bag Skinnet Sagens Kjærne frem Du henter
 Og seer da visnet Blomstens Farveskjær;
 Den kolde Sjæl trods Flammeblikke glipper,
 Bag Smilet Hjertets Ondskab mod Dig gloer,
 I Vuggen øjner Du Ligkistens Spor,
 Og Verden vil Du se som nøgne Klipper.
 I Løv, som suser, og i Fuglesang
 Hører Du Skrig om Lidelser og Kvaler,
 Til Vindesyge al Begejstring daler,
 Al Digtning bliver tom, unyttig Klang.
 Men Sandhed naaer Du! Derfor tag min Lygte,
 Lys op med den! — Min Skjænk Du ej skal frygte.«

Jeg tier; men den Engel giver Svar,
 Som i sin Varetægt min Lykke har:

»Gaa, gamle Nar! — Dit Lygtelys har løjet!
 Seet gennem skidne Ruder Alt er stygt,

Og paa din Lygte Støvet faldt saa tykt,
 At falske Billeder den bringer Øjet.
 Selv om jeg gjækkes, vindes Lykkens Havn
 Tidt ved Vildfarelser; — men vil jeg kjende
 Det Sande og din Sandhedslygte tænde,
 I Haab om ved dens Lys at høste Gavn,
 Først mod Dig selv jeg lader Lyset spille!« —

Gubben forsvinder. — Rundtom Alt er stille.*

STIGMA.

Utak er ofte Digterværkets Løn;
 Den Stund dog, da en Strophes lette Vinger
 Manna fra Paradisets Kilde bringer,
 Har varig Livskraft og er stor og skjøn.

Dens Sødme Sjælen helt kan gjennemtrænge,
 Som Blomsterduft trods Støv kan bølge ind,
 Som Farver gjemmes i den Blindes Sind,
 Som slukte Stjerner straale langt og længe.

Et trøsket Kors, faldt end Guds Billed bort,
 Med Korsets Tegn vil Vandringsmanden ære,
 Og Digterpanden evigt Præg vil bære
 Af Lykkens Kys, var det end nok saa kort!

SATANS FALD.

Det skete, at i Menneskenes Hjerter
 Kjærligheds hvide Rose var udsprunget
 Og ved dens Duft og Glans alt Ondt betvunget —
 Da vaanded Satan sig, forgik i Smerter.

Trindt hersked Fred, lyksaligt henrandt Livet,
 Der spired Guldax frem med vægtig Kjærne,

Kronadiademer, Magtens Tegn, helt gjerne
Som Skjænk ved Døren Fattigmand blev givet.

Det Ondes Væren gled selv Gud af Minde,
Det blev som Drøm, at fordem Jordens Skygge
Et kort Sekund formørked Himlens Lykke,
Og Spor af Satans Værk var ej at finde!

DON JUANS BOD.

Kun de nøgne, sorte Klipper
Med den svære Dør i Midten,
Hvor i rusten Lænke hænger
Hammeren ad Stolpen ned.

Til den Dør en Vandrers traadte,
Svang med Kraft den tunge Hammer,
Lod den drøne imod Døren,
Og han raabte, fuld af Haan:

»Helveds Dør! Spring op med Vælde!
Lad dit Svælg nu bundløst gabe
Mig imøde — ved mit Komme
Naaer Du først din Værens Maal.

Du skal brat Dig aabne, Helved!
Jeg er den, som Gud forhaaned,
Som har spottet alle Djævle
Og ej troede paa din Kval.

Al min Tro var fyldte Bægre,
Pigelæber, hvide Skuldre,
Jeg kun tilbad søde Blikke,
Stoled ene paa mit Sværd.

Fægted daglig for den Ære,
Som forlængst var gaaet fløjten;

Tallet paa forførte Kvinder
Har jeg selv ej Rede paa.

Hør mig! Jeg var træt af Livet,
Blege Kinder eller brune,
Guldhaar eller Ravelokker, —
Al den Elskov kvalmed mig!

Besk blev i mit Bæger Vinen,
Intet veed jeg, som kan stille
Al min vilde, hede Længsel,
Og mit Sværd er fuldt af Skaar.

Luk Dig op! Er end din Pine
Værre end de værste Drømme,
Sorte Præsters værste Trusler,
Den er ny — det er mig nok!

Hvad? Dit Hængsel ej sig rører?
Luk Dig op, og slyng imod mig
Ild og Svovl og Beg og Lava!
Hør det! Jeg er Don Juan!«

Alt var stille, stumt og stille,
Helveds Dør var stadig lukket,
Don Juan lod Hamren falde,
Slap den maalløs af sin Haand.

Ubevægelig i Klippen
Paa sit Hængsel hængte Døren,
Skræmmed ved sin mørke Taushed
Mer end ved al Helvedskval.

Fra den gyselige Afgrund,
Alvorsfuld, med mægtig Malmklang,
Som en Dom, der strengt blev afsagt,
Lød tilsidst en vældig Røst:

»Don Juan! Du bort maa vandre!
 Helved har ej Plads tilrede,
 Selv dets Pinsler kan ej sone
 Alt det Onde, Du gav Liv.

Gaa! Søg andre Steder Hvile
 For din vilde, sønderlidte
 Kampsjæl — her forgjæves buldrer
 Du mod Døren, Dag som Nat.

Don Juan! Herfra Du vige!
 For din Kval ej Lindring gives;
 Thi dit Hjerte Dig fordømte,
 Du har Helved i Dig selv!«

Alt paany blev stille, stille, —
 Ene nøgne, sorte Klipper,
 Graa som Bly var Himlens Hvælving,
 Tæt var lukket Helveds Dør.

Don Juan en Stund end tøved,
 Taus han stod, med mørke Blikke,
 Vendte sig i Trods omsider
 Med en Latter, spotsk og vild.

Dog bag denne Latter lured
 Hjertets Vaande som en Slange,
 Brat den løfted sig og hvisled
 Som af Søvnne skræmmet op.

»Helved ingen Plads mig under,
 Træt og mæt af Verden er jeg,
 Eet jeg har da kun tilbage, —
 Jeg til Paradis vil gaa!«

*

*

*

Og han drog ad øde Stepper,
 Uden Græs og uden Buske,
 Uden Fugle, uden Kilder —
 Længe skred han ensom frem.

Sten paa Sten var stedse dynget,
 Og i Virvar Klippeblokke
 Løfted flade, nøgne Pander,
 Bord til Aanders Gjæstebud.

Uden Sol var Himlens Hvælving,
 Uden Maane, uden Stjerner,
 Sjeldent kun og sparsomt farvet
 Af et mat og graagult Skjær.

En Komet, som var paa Vildspor,
 Fløj forbi imellemstunder,
 Slængte paa sin Flugt et Lynglimt
 Over denne øde Ørk.

Don Juan skred stadig fremad,
 Mens han støtted sig paa Sværdet; —
 Vilde Minders Billedrækker
 Paa hans Vandring fulgte med.

I letfærdig, broget Vrimmel
 Yppige, halvt nøgne Kvinder, —
 Over Elskovs Smil paa Læben
 Angrens taarefyldte Blik.

I letfærdig, broget Vrimmel
 Svirebrødre, Døgenigter, —
 Haanden udstrakt efter Gaver,
 Dolken lumsk i Ærmet skjult.

Don Juan skred stadig fremad,
 Mens han støtted sig paa Sværdet; —

Minder efter Minder glimted
 Brat som Kornmod i hans Hu.

Han skred fremad som i Drømme,
 Som en Febersyg han mumled,
 I hans Hjerte lued Længslen,
 Helved flammed i hans Bryst.

Mangt et Kvindenavn han raabte,
 Skjældte, smældte, lo og banded:
 Klara, Anna, Leonore, —
 Fantasier, Drømmesyn!

*

*

*

Og det er ham, som han atter
 I Olivenskovens Skygger
 Nu fra Jagten hjemad rider
 Vild og kaad til Slottets Gaard.

Og Slotsherrens, Værtens Datter
 Rider fager ved hans Side, —
 Skjønhed lig Marias ejer
 Ingen anden jordisk Mø!

Jægerne mod Dalen drage,
 Deres Hattefjedres Farver
 Skinne broget i det Fjerne
 Og forsvinde, een for een. —

Himlens Aftenrøde gløder,
 Mens de ride ved hinanden,
 Som i Drømme hun maa slippe
 Tøjlen af sin hvide Haand.

Hedt hans Blik mod hende luer; —
 Sine Øjne bly hun sænker,

Men de lyse som Opaler
Under silkefrynset Laag.

Og bag hvide Kniplingskyer
Barmen bølger, og hun skjælver! — —
Hesten giver han af Sporen,
Rundtom toner Fuglesang.

Se, i Maanelyset løfter
Hun sit skønne Ansigt mod ham,
Sødt og klokkerent hun taler —
Stemmens Klang blev aldrig glemt!

»Don Juan, hvi straaler Himlen,
Hvorfor toner Fuglesangen,
Og hvi har saa mørke Skygger
Over Mosset nu sig lagt?«

Som en Tiger frem han springer,
Flænger Kniplingen fra Barmen — —
Hvor hans sorte Øjne funkle,
Og hvor dirrer vildt hans Røst!

»Spørger Du, hvi Himlen straalere?
Den vil skue Barmens Hvidhed!
Mod dit hulde Legem længes
Mosset i sit mørke Mulm.

Alle Fugle rundt i Krattet
Synge for os Bryllupshymner!« —
Han fra Hesten hende slynger —
Ak, Maria! Ve Dig! Ve! — — — —

*

*

*

Over øde Stepper drog han,
Uden Græs og uden Buske,

Uden Fugle, uden Kilder —
Længe skred han ensom frem.

Hvor Du dog er skøn, Italien!
Blaa som Azur er din Himmel,
Sorte dine Kvinders Øjne!
Fiametta min, god Nat!

I hans Drøm de sad i Baaden,
Gled saa sagnetlig langs Bredden,
Hvor hver Fisker sad og bøded
De forrevne gamle Net.

Sangen lød om »Maris Stella«,
Hav og Jord og Himmel rødmed,
Druerne ved Hytten rødmed,
Begges Haar blev purpurrødt.

Ak, hvad skete? — Havet bruste,
Under Stjernehimlens Blinken
Lød det, som hver Bølge hulkede:
Fiametta min, god Nat!

*

*

*

»Satan! Skal jeg evig vandre
I en Rundkreds? Selv jeg veed ej,
Hvad jeg vil, hvorhen, — og stedse
Nye Minder dukke op.

Hvor er Vej til Paradiset?
Rundtom er kun stenet Steppe,
Graa som Bly sig Himlen hvælver —
Ensom er jeg og saa træt.«

Don Juan forbittret stirred
Over Steppens vide Ørken,

Støttet paa sit Sværd han atter
Ene skred i Ødet frem.

Men da hørte han en Susen
Som fra tusind Fuglevinger.
Undrende han saae i Vejret —
Noget hist i Taagen fløj!

Højt henover ham det svirred,
Snoede sig i Bølgelinier,
Lig en Krans af hvide Roser
Eller Svaner i en Flok.

Og han standsed, og han mumled:
»Hvad er dette vel for Fugle?
Hvorfra og hvorhen gaaer Flugten?
Fløj jeg blot med dem afsted!«

Sagte lød en Røst fra oven,
Klang som Greb i Harpestreng,
Og som Dug paa Blomsterblade
Faldt den paa hans Hjertes Brand:

»Vi er Fugle ej, men Sjæle,
Luttrede i Helveds Kvaler
Løfte vi os nu mod Himlen,
Fri for al vor Syndeskyld!«

Højt og højere de svæved,
Lig en Krans af hvide Roser,
Lig en Flok af hvide Svaner,
Som fløj over Havets Dyb.

Don Juan paany blev ene,
Længselsfuld han opad skued,
Støttet paa sit Sværd han atter
Skred i Steppens Øde frem.

Og de dreje sig paa Hængsler,
Skaarne ud af Diamanter,
Aabnes kun for alle Sjæle,
Som har Paradis fortjent.

Blot et Barn, om nok saa lille,
Med sin sarte Lilliefinger
Ganske sagte rører Porten,
Springer den med Torden op.

Fra sin lange, lange Vandring
Didhen Don Juan sig slæbte,
Banked sorgfuld paa — forgjæves!
Porten lukket var og blev.

Alle Porte syv han prøved,
Skreg og hamred løs med Sværdet,
Slog med Næven — alt forgjæves!
Ingen Port blev aabnet h a m.

Fra et Taarn en vinget Cherub
Bøjede sig tilsidst imod ham,
Hvid som Sne var Englens Kjortel
Og hans Aasyn lig en Sol.

Men hans Røst var som en Torden,
Som et Vandfald i sin Brusen,
Og hans Øjne var som Lynet,
Gyldne Skygger var hans Haar.

»Don Juan, Guds Dom Du høre!
Helves Dør for Dig er lukket,
Og for evig Paradiset
Ogsaa lukket var for Dig.

Dog alkjærlig er Gud Herren
Og barmhjertig uden Grænse, —

Da dit Hjertes Kval han kjender,
Hør nu ved min Røst hans Bud!

Gak Du hen, og knæl paa Vejen,
Hvor de Sjæle, som blev løste
Ud af Skjærsilds bidske Luer,
Drage gjennem Skyer hid.

Vid, i Lignelse af Duer
Hid de drage, og de bære
Hver en Rose hvid i Haaret, —
Den er deres Luttrings Tegn!

Knæl Du ventende paa Vejen,
Og fortæl dem al din Vaande,
Skrift hver Synd, Du har begaaet,
Hænder vrid, og bed, og græd!

Om da en af de udløste
Hellige Sjæle sig forbarmer,
Fra sit Haar den hvide Rose
Kjærlig kaster i dit Skjød,

Da først tør herhen Du komme,
Da staaer Paradis Dig aaben!« —
Tordenrøsten tav, — og atter
Stod nu ene Don Juan.

*

*

*

Nu han havde fundet Stedet,
Over hvilket gjennem Skyer
De Forløstes hvide Vinger
Bar dem frem til Paradis.

Trodsig stod han dør paa Vejen,
Lukked Øjet, bed i Læben,

Lod i Hjertet Helved flamme,
Minder hæрге som en Storm.

Dog hans Længsel efter Freden,
Efter Frelsen steg bestandig,
Trætte blev tilsidst hans Fødder,
Og paa Sten han knæled ned.

Og hans Ve, som ej fandt Lise,
Stadig ny og stadig større,
Vristed Sværdet af hans Hænder,
Folded dem til ydmyg Bøn.

Elskovsgløden dybt i Barmen
Lued op nu paa hans Læber,
Tvang dem til at bede, lokked
Taarer i hans Øjne frem.

Mens han bad og græd og jamred,
Over ham som hvide Duer
Og med hvide Roser smykket
Fløj de frelste Sjæles Flok.

Og han kjendte mangt et Aasyn:
Skreg: »Elvira! Clara! Anna!
Fiametta! Leonore!«
Ak — forgjæves lod hans Raab.

Aldrig ned paa ham de skued,
Fløj kun gennem Skyer fremad,
Frem til Paradisets Porte —
Aarevis han laa paa Knæ.

Ingen Rose til ham daled,
Bønnen sig i Rummet tabte,
Haarde blev hans Knæ som Stenen,
Og hans Skjæg blev hvidt og langt.

Aar gled hen, han knæled stadig,
 Klaged lydt for al sin Vaande,
 Aldrig dog den hvide Rose
 Faldt fra Skyen i hans Skjød.

Alle, som ved ham fortabtes,
 Som hans Lidenskab forførte,
 Som han engang elsked, saae han
 Flyve bort — forladt han stod.

Kæmpestor han da sig rejste,
 Skred paany til Edens Porte,
 I sin Vaande nu saa vældig,
 Som han fordum var i Synd.

Og se, da han kom til Porten,
 Englen gik i Stjerneklædning
 Venligt smilende imod ham,
 Greb hans Haand og talte blidt:

»Du var frygtelig som Synder,
 Du var mægtig i din Stolthed,
 I din Lidenskab — nu er Du
 Saa ulykkelig og arm.

Derfor staaer hver Port Dig aaben!
 Thi for den i Nød Forladte
 Altid vil, trods Skyld og Brøde,
 Edens Porte aabne staa.« — — —

MODERNE BALLADE.

Søvnløs han sig paa Lejet kaster,
 Tvangstanken aldrig, aldrig raster,
 Blodet saa vildt i Aaren haster,

Og Pulsen feberagtig slaar.
 Nu Tanken ham fra Sengen tvinger,
 Rask til sit Arbejdsbord han springer,
 Ny Tal han paa Papiret bringer —
 Men Satan paa hans Tærskel staaer!

Vægtstænger, Rør og Hjul og Skruer
 Han føjer sammen og beskuer
 Sit snilde Værk, som Verden truer
 Med Undergang i blodig Krig.
 Løst er Problemet, Værket lykkes!
 Naar Mitrailleurens Knap nu trykkes,
 Al Modstand over Ende rykkes,
 Tusinder styrte om som Lig.

Med styrbart Luftskib højt sig hæve,
 I Nattens Mørke stille svæve
 Til Fjendens Lejr, med sikker Næve
 Et lynsnart Greb i Stang og Strop,
 Og før blot mindste Lyd dem varer,
 Fra hundred Ildsvælg Døden farer,
 Stønnen og Skrig dernede svarer,
 Og Blodet sprøjter mod ham op!

Eller hans Værk sig lydløst dølger
 Dybt under Havets dunkle Bølger,
 Usynligt som Torpedo følger
 Sin Bane frem til Skibets Bund —
 Et Ryk! — Hver sveiset Panserplade
 Ved Dynamit faaer Brist og Skade,
 Rødt farver Luen Søens Flade, —
 Snart hersker Dødens Stilhed kun!

Det er den Dont, han daglig øver,
 Mens han Maskinens Axer prøver,
 Sin Tanke trætter, Musklen sløver
 I Spænding, om han Maalet naaer.

Som Dødens Bøddelknægt han slider,
 Ved ham faaer Verden Ufredstider,
 Vildere Morderhorden strider —
 Og Satan paa hans Tærskel staaer!

Talrækker øges, Hjul sig dreje,
 I Aanden alt han seer sig veje
 Med sodet Næve gyldent Eje,
 Rig og berømt som Faa paa Jord.
 Straalende Ordner vorde hængte
 Paa ham, som sulted, frøs og trængte,
 Og Elskov, Nydelser i Mængde
 Som Løn af Hjernens Gløden groer.

Om Byer skal gaa op i Flammer,
 Hærgede Marker avle Jammer,
 Lemmerne knuses, hvor han rammer,
 Han ændser ej, blot han har Held!
 For Bloddamp, Knokkelbrud, som knager,
 For Enkers, Faderløses Klager,
 Har han ej Ansvar — det behager
 Jo Verden selv at slaa ihjel!

Hvad Kunstner, Digter, Tænker skaber,
 Slægten forledt af ham nu taber,
 Hans Hærværk lig en Afgrund gaber,
 Der sluger Aandens Frugter brat.
 En sælsom Blomst Kulturen sætter,
 Ham, Bøddelen, den Kranse fletter,
 Naar han dens bedste Værker sletter
 Ved Rov og Mord i Krigens Nat.

En Kunstner frydes ved sin Møje,
 Glad er en Bonde ved at pløje,
 Fuglesang Sjælen vil fornøje,
 Hvor Livet blomstrer som en Vaar.

Sligt Helvedssønnen aldrig aner,
 Død og Fordærv er kun hans Planer,
 Menneskehedens Fred han raner, —
 Og Satan paa hans Tærskel staaer!

ENSOMHEDENS AAND.

Ved Bjergvæg, under dunkle Fyrretræer,
 Hvor knap et Ørneskrig fra Skyen høres,
 Lænet mod Granens lavbelagte Stamme,
 Han staaer, hensunket helt i stille Drømme . . .
 Naar mat af Middagsheden Skoven døser,
 Paa Mossets Tæppe hviler skarpt hans Øje
 Og søger i hvert Græsstraa, i hvert Mos
 De store, evige Love, som bestemme
 Naturens Liv og hemmelige Kræfter.
 Da dugger Skovens Blomster han med Perler,
 Og mens en Sommerfugl sig sagte vugger,
 Af Solens Middagsspil i Slummer dysset,
 Paa et udfoldet Bregneblad, han tegner
 Et Dødninghoved paa dens bløde Vinger.
 En Flue løser varsomt han af Spindet,
 Blaaklokkens Bæger, som et Raadyrs Fod,
 Hvor let den var, i Flugten nedad trykket,
 Han rejser atter blidt fra Mossets Favn,
 Eller de fine, blege Silkestraade,
 Der gyng mellem Straa og Straa, han fletter
 Som i en Leg til et kunstfærdigt Net.
 Dog har først Aftentaagen fra hans Hoved
 Solen, den gyldne Krone, taget bort,
 Hans Arbejd ret for Alvor maa begynde.
 Snart paa det mørke Firmament han tænder
 Stjernernes gyldne Lys lig tusind Fakler,
 Snart helder Ambra han i Blomsterkalke,
 At næste Morgen deres Vellugts Aande
 Maa krydre Dagens unge, friske Luftning.

Tidt bøjer han sig, svøbt i dunkle Taager,
 Tæt over Klippen, slynger taalsom Vedbend
 Om Stenen, eller paa de nøgne Blokke
 Breder det eviggrønne Husløgs Stengler.
 Naar om hans Skuldre Nattens Stjernekaabe
 Villigt og blødt har foldet sig tilrette,
 Naar paa hans Pande Slør af Aftentaager
 Med Maanespændet trolddomsagtigt fæstes,
 Da gaaer hans Flugt vidt gennem Verdensrummet,
 Og Alnaturen skjælver, om i Søvn
 Dalene strejfes af hans Kjortelsøm.
 Hvad er vel Mennesket, hvad er vel Jorden,
 Den hele Jord, for ham, og Stjernehimlen,
 Og Havets Dybder, vore bange Sukke,
 Eller vort Tankemylder, i hvis Hvirvel
 Forstanden sitrer som en Gnist i Asken?
 Alt gennemskuers han med klare Øjne,
 Hver Gaade, hver dybt dølget Hemmelighed
 Ligger for ham som en oplukket Bog!
 Naar Tordenrøsten ruller henad Himlen,
 Naar Lynet spalter høje Træers Toppe,
 I Bogens Bind af Klippesten han rister
 Runerne ind, en Evighedens Skrift!
 Han hader altid Verdens gridske Hastværk
 Og søger sjældent Dødeliges Selskab, —
 For deres Skridt lig Sommerfuglen flygter
 Han atter skyndsomst til sit Ætherrige.
 Dog tidt en Seers og en Digters Drømme
 Med Skjønhedslængslens stærke Braad han sporer,
 En Gnist fra Herrens Øje kan han puste
 Til Flamme op, til mægtig Lueild!
 Lyksalig den, som lægger i hans Hænder
 At lede Fantasiens Ørneflugt!
 Han fører altid opad, og han ejer
 Den ægte Følelses guldblanke Nogle,
 Som aabner Idealets Riges Port.

I Hjertets Afgrundsdyb, hvor Bølger sprudle
 Krystalklart frem fra Menneskehedens Kilde,
 Han trænger ned, hvilende tyst og rolig
 I Selvforglemmelse, — med Sandhedsfaklen
 Menneskeslægtens dunkle Maal han søger
 Og Stierne, som kan til Maalet føre.
 Den bitre Kalk, Miskjendelsen bereder
 Saa mangan Digter, kranser han med Roser
 Og søder med Udødeligheds Nektar.

Saadan jeg saae ham dybt i Fyrreskoven, —
 Over et Vandfald, der fra Klippen skummed,
 Glimted som i et Lyn hans høje Aasyn.

Du stolte Aand, der talte til mit Hjerte
 Fra Stormens Brusen som fra Blomstens Duft,
 Du løfted mig højt over Hverdagsstøvet,
 Gav mig et Maal, fast uopnaaeligt,
 Saa ved den blotte Tanke jeg maa bæve.
 Nyt Liv Du i en slappet Villie gjød,
 Mit Hjertes matte Strengte gennembruste
 Paany Du med saa mægtige Accorder,
 Ja, end idag, naar jeg betaget tier
 Med taarefyldte Øjne, slaaer Du selv
 Strengene an med dine Stjernevinger.
 Du lærte mig at finde Vejens Maal,
 Du har mig rusket op, naar jeg uvirksom
 I tomme Græmmelser lod Dagen spildes.
 Du viste mig, at Nattergalens Toner,
 Som faaer dens lille Strube til at dirre,
 Er Søster til min drømmebaarne Sang,
 Og at min Sjæl i al sin Glød og Lue
 Er som en lille Del af Alnaturen
 Og den igjen et Gjenskin af Guds Aasyn!
 Fra Dig jeg veed, hver Skov, hver Bæk, som risler,
 Hvert Bjerg i Høstens farverige Pragt

Og Himlens Hvælv, med Stjernevrmlen smykket,
 Snart lys og klar, snart uvejrs mørk og skummel,
 Min Sjæl tør nævne som sit dyre Eje,
 At jeg tør i den vældige Symphoni
 Indflette mine Sanges Lyst og Smerte.
 Du gennemtrænger mig, naar Lykken venlig
 Med Længsels Ranker, Kjærlighedens Roser
 Vil dække og forskjønne Livets Torne,
 Og atter, naar med aabne Arme Sorgen
 I Favn mig kryster, kranser mig med Malurt
 Og drypper Gift i Hjertets aabne Vunder.
 Stedse til Dig min Sang tilbage vender,
 Du ved min Side staaer i Nødens Time,
 Du trykker sagte til mit brystne Øje,
 Og naar engang til Støv min Ligsten smuldrer,
 Naar Ord, som Venner skrev, af Tiden slettes,
 Da strøer Du Roser paa den sunkne Tue,
 Den gamle, sprukne Sten med Epheu dækker
 Og lader Nattergalen og dens Mage
 Ved Kirkegaardens Mur en Rede bygge,
 At Fuglens vemodsfulde, søde Sange
 Kan tale til min Sjæl med Længslens Klange!

Digte af Karel Kučera.

MONTENEGRINERINDEN.

»Af hin Rede højt paa Bjergets Tinder
 Er der i Behold nu kun to Kvinder,
 Høje Pascha, ellers intet Spor!
 Du ved Teltet her dem begge finder,
 Ventende i Lænker paa dit Ord.

Og den Ene dejlig er at skue, —
 Lig Narcissens Bæger Læbens Bue
 Gløder i et Aasyn, hvidt som Sne, —

Men den Anden grim, saa man maa grue,
Fæl som Iblis' mørke Flod at se!«

Talt har Kislar Aga; nu han drager
Paa sin Herres Tegn, mens denne tager
Plads paa Divan, Teltets Forhæng op.
Lænker klirre; — studsende ransager
Paschaen den fagre Rosenknop.

»Til mit Harem, Du! — Græd ej, min Dukke!
Dronning skal Du nævnes blandt de Smukke.
Men det Fugleskræmsel dør til Bod
For de Hundes Brøde dybt skal sukke,
Sone vore dræbte Brødres Blod.

Bind den lede Kvinde til en Stamme!
Hundredfold skal Svøben hende ramme,
Hendes Bagdel skal I pidske varm!
Brænd Halvmaanemærket med det samme
Ind i hendes visnede Knokkelarm!«

Som han bød, det skete. Nattens Taager
Sænkede sig; — i Lejren Ingen vaager,
Ingen seer en Flugt ad lønlig Sti!
»Pascha! I mit Hjerte Blodet koger,
Og min ene Haand jeg nu har fri!

Har jeg blot een Haand, jeg vel kan række
Mad til Barnet, Vaaben til min kjække
Mand, som snart i Kamp mod Dig skal gaa;
Men for sultne Fugle kan Du lægge
Armen her med Maanemærket paa!«

»Herre! Hexen har dog overlevet
Vore Pidskeslag og er nu blevet
Bortført! — Skulde Nogen tro det sandt?

Armen kun med Maanens Tegn beskrevet
Og en Blodpøl vi ved Træet fandt!«

LÆGEMIDLET.

Et Hundredtusind skarpe Spyd og Lanser,
En Ulveflok i Panser,
Mohamed Aga, Persiens nye Chan,
Til Hævntog fører mod Kerman.

Før tredie Gang nu Staden Trods ham byder
Og Voldsmandsaaget bryder,
Med Bjergbeboerne den uforsagt
Bekæmper Chanens Overmagt.

Dog daarligt kun en Bisværm sig forsvarer
Mod vilde Hvepseskarer:
Snart drager Chanen atter, gram i Sind,
Med sine Mænd i Staden ind.

I Timer lange Hævnens Drage lurar
Bag Pandens mørke Furer,
Saa grum en Udaad klækker ud hans Had
Imod den undertvungne Stad.

»Fem Daddelsække Karavanen tager
Til Nødhjælp, naar den drager
Saa hurtig, som Kamelen skride kan,
Mod Mekka gjennem Ørknens Sand.

Fem slige Sække I mig bringe skulle
Af Mandeøjne fulde
Før Daggry!« — Da den næste Dag oprandt,
Den halve Stad den blindet fandt.

Som Lammet sønderrives af en Tiger,
 Saa foer den vilde Kriger
 Mod Staden frem; der flød i Strømme Blod,
 Før han fik tæmmet Kermans Mod.

Snart dog Samvittigheden Chanen nager,
 Fra Lejet Søvnens jager; —
 Til Hest, i Pigens Arm, ved Svir og Drik
 Staa hine Sække for hans Blik.

Han holder det ej ud: — Hør, Lyden stiger,
 I hver en Krog det skriger!
 Om Natten brænder Lys i Chanens Sal;
 Men aldrig standse vil hans Kval.

»O, Himmel! Sig mig, naar skal dette ende?« —
 Med hvæset Kniv i Hænde
 Ham svarer Lægen, en Eunuch, med List:
 »Et Middel, Herre, veed jeg vist!

Fuldt vel at skræmme Synerne det evner,
 Jeg gjerne Dig det nævner;
 Det Skete glemmer Du og aldrig mer
 Blodstænkte Øjne for Dig seer.«

Han prøver taus, om Klingens ret kan bide,
 Og bøjer sig tilside:
 »Midlet er Døden!« — Chanen med hans Kniv
 Gjør stille Ende paa sit Liv.

POESIEN!

Af F. A. Šubert.

Jeg flakked rundt i Florents, —
 Solbyen, Lysets, Digtekunstens By,
 Blomsternes By med broget Flor i Haver,

Med Luften fyldt af Duft, med Blomstertanker
 I Menneskesjæle som i Aandstrophæer;
 Staden med Ry — med Fortids tabte Ry.
 Tabt! — Thi har ikke Seklers Fremskridt jaget
 Troen af Paradiset ud? — Er Himlen
 Ej tabt for os, som engang selve Jordan
 Vil ogsaa blive tabt og lægges øde? —
 I Staden drev jeg om, jeg, som fra Norden,
 Fra Kulden kom til dette Felands Varme;
 Firenzes Dejlighed mit Sind berused,
 Jeg var som Drengen fra en fattig Hytte,
 Der over Bjerger, gennem Skov sig kæmped
 Og brat i Trylleslottets Have stod.

Kunstskatte, gyldne Smykker og Paladser,
 Domkirkens stolte Pragt og Arnofloden,
 Menneskestrømmen, Havers Blomstertæpper,
 Aandsfyrsterne fra Tiderne, der svandt,
 Angelo, Gallilei, Raphael,
 Omgivne af saa straalende et Følge,
 Saa talrigt og saa tindrende i Solen,
 Som ingen anden Tid og Egn har kjendt, —
 Alt dette gled forbi mit indre Syn;
 Thi mere jeg med Sjælen end med Øjet
 Opfanged Alt, som vakte min Begejstring.

Jeg standsed. Hvirvlen af de tusind Indtryk,
 Af alt det Sete tog nu faste Former,
 Blev til en Bygning, til en mægtig Firkant,
 Dannet af Huse, Kirker og Paladser,
 Men fri og aaben, luftig bygget op
 Som en Arena til olympiske Lege.

Dog knejsende sig hæved højt mod Himlen
 En Kæmpeskikkelse af Sten; — forlængst

Vel Guders og Giganters Tid var omme;
 Men dette Aasyn, mejslet kun i Sten,
 Af Aand og Sjæl saa rigt var gjennemglødet
 Lig Havets Spejl af Solen, at det var,
 Som Skikkelsen drog Aande, som den leved,
 Som var den ej af Sten, men en Gigant.

Smerten, som tungt i Mundens Linier hviled,
 Den stolte Trods, egen for Guds Udvalgte,
 Den ædle Holdning og det Flammeblik,
 Som lyste ud bag dette Aasyns Furer,
 Alt vidned om, at han med Rette kræved
 Navn af Gigant, om ej han var en Gud!
 Løver ham bar. Og ved hans Fod var stillet
 En Krans af Egeløv, en Ørn, som strakte
 Forgjæves Vingerne til Flugt mod Maalet,
 Som denne Heros Blikke havde naaet.
 Den uforgjængelige Laurbærkrans,
 Udødelighedens Mærke, bar hans Pande.
 Paa Sökkelen var hugget trende Ord:
 »*All altissimo poeta*«.

Ja, det var Dante. Af det stolte Aasyn,
 Af Øjets Glød det høje Navn jeg gjætted, —
 Aned det strax, da Statuen jeg saae,
 Endnu før Ligheden mit Blik opfanged.

Og mens jeg stirred, var det for min Tanke,
 Som denne Statue endnu mere voxed,
 Alt mens Paladserne blev smaa og lave, —
 Byen forsvandt og veg for aaben! Rum,
 Hvor Dantes Billedstøtte ene hersked,
 Nej, Dante selv, som atter stod paa Jorden.

Min Sjæl i Støvet sank som forhen Moses,
 Da han fornam, den Højeste var nær,
 Og slængte sig i Støvet og ej voved

At løfte Blikket for at skue Gud.
 Nu Statuen sig gjemte som i Taager,
 Kun Dantes Skygge svæved over mig,
 Som Skyen, i hvis Folder Gud sig hylled,
 Skridende gennem Himmel, Helved, Skjærsild,
 Ved Menneskers Jubel og ved deres Kummer,
 Ved Haabets Lykke, Skuffelsernes Kvaler
 Bestandig selv i evig Ro den samme —
 Den høje, eneste og evige Gud!
 Jeg fulgte Synet, anende jeg vandred
 I Tanken med til hine Verdener,
 Som Dantes Aand har skuet paa sin Valfart
 I Altet, gennem Helvede til Himlen,
 Og, hvad jeg aned, havde jeg vel seet,
 Om et alvorligt Smil ej brat var fløjet
 Flygtig henover Dantes mørke Aasyn.
 Jeg uvilkaarlig spejded efter Grunden;
 Men som et Syn jo altid maa forsvinde,
 Naar man vanhelliger det med Granskerblik,
 Nu Luftphantomet svæved bort, jeg vaagned
 Af mine Drømme, og jeg stod paany
 Foran den stolte Statue i Staden.

Hvor bruste op i samme Nu mit Blod!
 Jeg saae, hvor Sten mod Statuen blev kastet
 Og sprang tilbage atter, een for een,
 Naar Billedstøttens Ansigt først var skjændet. —
 Harmfuld jeg spejded efter denne Nidding.
 Ved Støttens Fod jeg vilde ned ham slynge, — —
 Da faldt mit Øje paa en lille Dreng,
 Som øved denne Leg af barnlig Kaadhed.
 Han slynged Sten mod Støtten, og han jubled,
 Naar dennes Ansigt, Haanden, Laurbærkransen
 Det lykkedes ham ved sit Kast at ramme.

Men Dante glipped ej engang med Øjet,
 Urokkelig han stod med Smil paa Læben,

Det smertefyldte, barske, mørke Smil,
 Som kjendetegner ene Guds Udvalgte!
 Han var jo Dante — Slyngekasteren
 Kun et enfoldigt Barn, som intet aned.

*

*

*

Hvi har jeg nu fortalt Dig denne lille
 Begivenhed fra Florents, fra min Rejse,
 Hvor Paradisets Straaler for mig lyste
 Og mulig Skjærsild med og Helveds Flammer?
 Kun, for at Du skal vide, hvordan Dante
 Stod rolig, dengang Barnets Enfold slynged
 Smaa skarpe Sten imod den Højes Aasyn.

Thi Poesien ejer Evigheden,
 Barnagtig Daarskab døer med Øjeblikket.

CZECHISKE FOLKEVISER.

FANGST.

Grøn var Engen, og højt hvert Straa;
 Ingen gik for det Græs at slaa.

»Kom nu, Søster! Tag Leen frem!
 Vi skal vel bjerge Høet hjem.«

Kongen selv de to Piger saae,
 Og sin Smaadrenng han kaldte paa.

Brat fra Højeloft lød hans Bud:
 »Sadl min Ganger! Jeg rider ud.

Jagthorn gjalde i Skov og Krat!
 Raaen fanger jeg ind før Nat.

Væne Møer paa Engen gaaer,
Ungt er Vildtet, som jeg attraaer.«

Da han kom til de Piger to,
Kongen standsed sin Hest og lo.

»Hvo gav Lov til det Græs at slaa?
En af Eder skal med mig gaa!«

»Fader selv og vor Moder blid
Bad os To bjerge Høet hid.«

En af Søstrene Græsset slaar,
Graad den Anden i Øjet staaer.

»Tvi, den Græsslet med Skam og Sorg
Skal jeg bøde i Kongens Borg.

Før de Straa, som vi mejed her,
Nu mig mister min Moder kjær.

Liden Kløver mig gav stor Ve,
Aldrig mer jeg min Slægt skal se.

Før den usselig Smule Hø
Skal min Fred og min Ære dø.«

OPSIGELSE.

Troer Du, der findes ej Piger fler?
Er Du saa sjelden en Skat?
Mødre med Døttre jeg tidt nok seer,
Piger som Roser i Krat.

Troer Du, jeg tigger om Dig og dit?
Nej, gjør dit Hjerte kun haardt!

Kejserens Heste gaaer langt og frit,
En af dem bærer mig bort!

FØR OG NU.

Gjæs jeg vogtet har som Tøs,
Jøsses, hvor jeg dengang frøs!
Nu jeg Varmen holder nok,
Tripper ej bag Gaaseflok.

Dengang var jeg ej saa stor
Og krøb helst i Favn hos Mo'er;
Skal jeg nu i Favn igjen,
Bli'er det hos en Ungersvend!

BARNET.

Lillemo'er ved Floden
Med sin Dreng paa Armen
Staaer i mørke Tanker,
Knuger ham til Barmen.

»Du, min Skat paa Jorden!
Du, mit bedste Eje!
Skal i kolde Vande
Redes nu dit Leje?«

»Lillemo'er, min egen,
Du din Søn maa spare!
Heller vil jeg offre
Liv i Krigens Fare.

Lillemo'er, vor Kejser
Hjertens Tak Dig bringer,
Naar som tapper Krigsmand
Jeg kan krydse Klinger!«

BIRKEN.

(Fra Mähren).

Fagre Birketæ i Lunden,
Øxebladet skal Dig ramme,
Aldrig mer de kjække Dreng
Klattare paa din slanke Stamme.

Fagre Birketæ i Lunden,
Fra din Lysning de Dig bære,
Hvor ved Sommertid Du skygged,
Skjænked Hvilestunder kjære.

Fagre Birketæ i Lunden,
Du, som grønnedes i Vaaren,
Frisk og skjær, nu klinger Øxen,
Fældet lægges Du paa Baaren!

Aldrig mer dit Løv, det fine,
For hver Luftning let sig vugger,
Næste Vaar er Birken borte,
Og forgjæves Vinden sukker.

Da vil unge Piger græde,
Unge Knøse harmfuldt klage,
Fordi Øxen dræbte Birken,
Og kun Splinter blev tilbage.

ANDRE SLAVISKE DIGTERE.

DEN SIDSTE SNE.

Af *Alexander Maikov*.

(Russisk Digter).

Til Vaarens blaa Violer
 Smuttende Solstraaler le,
 Og inde i Skovens Tykning
 Smelter den sidste Sne:

De sidste Taarer, Naturen
 For svundne Lidelser græder,
 Og Børn af den første Længsel
 Efter de gryende Glæder.

SNEHVIDELIL.

Eventyr fra Ukraine:

Af *Grigor Petrovitsch Danilevski*.

(Russisk Digter).

Engang leved et Par gamle
 Ægtefolk i barnløst Samliv,
 Glædeløst dem Livet tyktes,
 Og ved deres lave Vindu
 Gubben med sin gamle Kone
 Sad og stirred saa sørgmodig.
 Udenfor ved Floden leged
 Byens Børneflokk og bygged
 Under Støj og Skjemt og Latter
 Af den hvide Sne et Snebjerg.
 Da til Kvinden talte Gubben:
 »Gamle, skal vi To dog ikke
 Med den friske Luft os kvæge?«

Og hans Kone strax gav Svaret:
 »Jo, det tykkes mig forstandigt!«
 Gubben og den gamle Kvinde
 Danne med Besvær en Snebold.
 »Hvad har I saa travlt med, Godtfolk?«
 Spørger hilsende en Vandrer,
 Skjægget, høj, men svag af Lemmer.
 Leende de To ham svare:
 »Vi et Barn af Sneen forme.«
 — »Gid da Gud maa hjælpe Eder!«
 Krøblingen dem venligt ønskede
 Og ved Flodens Bred blev borte.
 Nu et Ben fik Gubben formet,
 Saa en Næse, saa kom Munden —
 Se dog, paa de hvide Læber
 Danser brat den varme Aande,
 Øjne blaa imod ham straale,
 Og Snehvidelil, den fagre,
 Ryster af sig alle Snefnug;
 For de Gamle, som sig undre,
 Staaer lyslevende den Lille. —
 Henrykt raabte Gubbens Kone:
 »Søde Lille! Vær vor Datter!«
 Og sin Faarepels hun svøbte
 Om Snehvidelil og bar saa
 Ømt den Lille ind i Hytten.

Dage følge nu paa Nætter,
 Og paa Nætter følge Dage;
 Men Snehvidelil, lyshaaret,
 Ej blot for hver Dag, hver Time,
 Nej, for hvert Minut, blev stadig
 Mere fager, mere yndig.

Inden Gubben og hans Kone
 Ret gav Agt paa, hvad der hændte, —

Som et muntert Barn sig tumled
 Alt Snehvidelil, den blonde.
 Men da Gubben og hans Kone
 Netop grundet paa at købe
 Baand til hendes lyse Fletning,
 Kjønne Kantebaand til Pelsen —
 Se, som giftefærdig Skjønhed
 Stod Snehvidelil, den blonde.
 Bejlerne til Døren dansed,
 Som i Høst de gule Blade
 Danse rundt i Vindens Hvirvel.

Ja, Snehvidelil var dejlig —
 Men hun savned røde Kinder,
 Blod var ej i hendes Legem.
 Skyerne var hende kjære,
 Som det kunde være Søstre,
 Taagerne var hende kjære,
 Som det kunde være Brødre,
 Snestorm fryded hendes Hjerte
 Som en savnet Slægtnings Komme
 Saa kom Februar, den Gavtyv,
 Og med den kom Vaar i Luften,
 Og hver Bæk saa lystig risled
 Men stiltfærdig og tungsindig
 Blev Snehvidelil, den blonde,
 Og sit Hoved mat hun bøjed.

Paa en solbeskinnet Vaardag,
 Medens Flodens Vover skummed,
 Traadte Gubben ud i Døren.
 Glad han raabte til sin Kvinde:
 »Se, hvor statelig vor Datter
 Som en Paafugl fremad skrider!«

Og Snehvidelil, den blonde,
 I sin Pynt af blanke Mønter

Og af skinnende Granater
 Med det tunge Vandaag vandrer,
 Som et Siv saa slank og smidig,
 Ad den brede Landsbygade
 Ned til Floden, ned til Vandet.
 Hov! — Hun standser brat ved Bredden,
 Og hun vakler, og hun svejer,
 Og hun smelter for hans Øjne,
 Smelter ligesom et Voxlys,
 Bølger bort i lette Dampe,
 Til en snehvid Sky forvandles —
 Og mod Himlens Blaa sig taber.

FEDJÁ.

Af *Ivan Turgénjev*.

(Russisk Digter).

Nattefrosten isned — paa en prustende Hest
 Vendte til sin Landsby en Yngling tilbage.
 Ingen Stjerne blinkede paa Himlens vide Hvælv,
 Tunge, sorte Skyer han saae kun for sig drage.

Tæt ved Byens Gjerde en gammel Kvinde stod.
 »Hej, Mo'erlil! Godaften!« — »Hvor dvæled Du saa
 længe,
 Fedjá, sig, hvor blev Du i al den lange Tid?«
 »Tusind Mil herfra over Marker og Enge.

Moder min og Brødrene — sig, leve de endnu?
 Skaaned Lynet stedse den gamle Hyttes Bræder?
 Jeg har hørt i Moskvá, Paraschas Mand var død —
 Sig mig, bærer hun endnu de sorte Enkeklæder?«

PAA LUR.

Ballade fra Ukraine.
 Af *Adam Mickiewicz*.
 (Polsk Digter).

Vojevoden ej hviler. —
 Fra sin Rosengård iler
 Han til Borgen forbitret og leder.
 Hvor er Hustruen? — Jammer!
 Tom er Seng! Tomt er Kammer!
 Og det runger af Skjældsord og Eder.

Harmfuld skjærer han Tænder,
 Stamper vredt, knytter Hænder,
 Snoer det graanede Skjæg om sin Finger.
 Silkeærmene paa Frakken
 Smøges op, og Kosakken
 Hid i Hast paa hans Tordenraab springer.

»Skal ved Nattetid blunde
 Baade Vægter og Hunde?
 Ingen vogter mig Port eller Have!
 Hent min Riffel fra Hylde,
 Og mit Krudthorn Du fylde,
 Bring Dig selv to Pistoler ilave!«

Med de Vaaben de snige
 Sig langs Borggrav og Dige
 Ind i Haven ved Espalieret,
 Hvor en Kvinde i Linned
 Hvidt mod Stammerne skinned
 Paa Terrassen i Halvmaaneskjæret.

Se, hun tættere knytter
 Slør, som Barmen beskytter,
 Mens en Fletning fra Baandet sig stjæler,

Og i Kamp hun sig værger
 Mod en Mand, som besværger
 Hende hedt, mens paa Jorden han knæler.

Hendes Fod vil han favne:
 »Elskte! — Maa jeg Dig savne?
 Er Alt ranet, som turde mig fryde?
 Skal din Jubel, din Smerte,
 Skal hvert Slag af dit Hjerte
 Vojevoden kun gjælde og lyde?

Du var ene min Længsel
 Gjennem Aar, i al Trængsel —
 Tyd min Tro af de flammende Blikke!
 Han ej Kjærlighed kjender,
 Hober Guld kun i Hænder
 For at købe Dig — Sælg Dig dog ikke!

Skal den Olding Dig eje
 Paa sit Svanedunsleje
 Og til Kjærtagn og Favntag Dig friste,
 Faae din Kind til at gløde,
 Fra de Læber saa røde
 Hente Kysset, — jeg selv maatte miste?

Vil Du nægte mig Lindring,
 Skjøndt jeg trodsed hver Hindring,
 Sprængte hid i et Mulm, sort som Sorgen?
 Skal Farvel jeg Dig byde,
 Mens Du gaaer for at nyde
 Elskovslegen hos Gubben paa Borgen?« —

Men hun tier og sukker,
 Og hun Øjnene lukker,
 Hører knap, hvor han beder og truer.
 Og hun rødmer og blegner,

Og afmægtig hun segner
I hans Arme som ompændt af Luer.

Vredt fra Bagholdet stirrer
Vojevoden og dirrer:
Paa hans Bud nu Kosakken sig rører,
Han Patronen afbider,
I Pistolløbet glider
Blyet ned, som hans Ladestok fører.

Dog da hvisker Kosakken:
»Ta' mig Satan i Nakken,
Om den dejlige Glut jeg vil skyde!
Nys da Hanen jeg spændte,
Til min Skræk jo det hændte,
Jeg saae Taarer paa Krudtpanden flyde!«

»Haiduk! Er Du aflave?
Tør Du kny her, Du Slave?
Laan mit Krudt, som er tørt, saa det smælder . .
Rens den Pande, og lyd saa:
Fyld dit Fængsul, og skyd saa!
Deres Liv eller dit nu det gjælder!

Saa! Sigt højere! Nej, dog!
Jeg vil selv Skyd nu ej, dog!
Ved min Riffel sin Frille for Foden
Skal han fældes, den Røver!«
Men Kosakken ej tøver,
Og til Jord styrter død — Vojevoden!

PIGEN OG FUGLEN.

Af *Fran Levstik*.

(Slovenisk Digter).

En Pige gik med sin blanke Spand
Til Kilden efter det klare Vand.

Hun spejled sit Ansigt og fandt sig sød
 Og praled: »Kilde fra Jordens Skjød!
 Den Skjønhed, som lyser af Spejlet her,
 Er mer end tre straalende Slotte værd.«

Ved Kilden sad just en Fugl og sang,
 Og skjelmisk til Pigen dens Kvidren klang:
 »Pyt! Kommer den Rette med Fæstensring,
 Han faaer din Skjønhed for slet ingenting.«

»Hvor lyver Du næsvist og frækt, Du Smaa!
 Havde jeg Vinger, saa skulde Du faae!«

»Om Du havde Vinger som jeg, min Ven,
 Over Bjerg og Dal Du sværmede hen,
 Til ham Du fandt, som Du ret var huld.
 Og var han end fattig paa Gods og Guld,
 Du lagde din Dejlighed for hans Fod,
 Din Skjønheds tre Slotte ham aabne stod!«

Rask Fuglen svang sig fra Træets Top
 Og fløj saa højt imod Himlen op.
 Men Pigen grunded og hvisked tyst:
 »Lad Fuglen pippe, som den har Lyst!
 Saa mange Folk den for Øje faaer
 Og veed, hvordan det i Verden gaaer.«

AGAEN OG DEN KRISTNE.

Af *Ivan Trnski*.
 (Kroatisk Digter).

Højt til Hest begav sig til Lievno
 Muselmanden Aga Žeravica,
 Kraftig, høj af Væxt og kjæk af Hjerte,
 Vænned fra sin Barndom til at byde,

Vis paa, at Enhver ham faldt til Føje.
 Og i hele Landet ejed Ingen
 Nogen Ganger, som før hans bar Prisen.
 Men ved samme Tid red til Lievno
 En, som førte Kristennavn med Rette,
 Stor og stærk, med Heltemod i Sjælen,
 Selvbevidst og rolig i sin Holdning,
 Modet lyned af hans Falkeøjne,
 I hans Blik den djærve Kamplyst lued.
 Og den Kristnes hvide Hest var ikke
 Mindre statelig end Tyrkens Skimmel.
 Fremad trave Begge nu mod Maalet,
 Men den ene Rytter kom fra Østen,
 Søndenvindens Vej den anden fulgte.
 Snart i Dalen mødes de to Veje,
 Dreje saa nordvest hen mod Lievno.
 Dèr, hvor da de Veje stode sammen,
 Og hvor vidt omkring ej Nogen øjnes,
 Rytterne red frem imod hinanden.
 Se, af tyrkisk Overmod og Magtlyst
 Var den Skik da indført, at en Kristen,
 Naar en Tyrker han paa Vejen mødte,
 Hurtig skulde springe ned af Hesten
 Og ej atter sætte sig i Sadlen,
 Førend Muselmanden var forbi ham.
 Denne Gang dog, da den tappe Kristne
 Žeravica der paa Vejen mødte,
 Tog han ej til Tyrken mindste Hensyn.
 Rolig sad den Kristne fast i Sadlen,
 Og han ændsed ikke Muselmanden,
 Lod, som om ej denne red paa Vejen
 Eller var ved Siden af hans Ganger.
 Blegt af Harme blev da Tyrkens Aasyn,
 Alt hans røde Blod til Hjertet strømmed,
 Og et »Holdt!« han tordned mod den Kristne,
 Som fik denne til at standse Hesten;

Men han saae paa Tyrken som i rolig
 Venten paa, hvad Overmod indgav ham.
 Tyrken bød den Kristne staa af Hesten,
 Og i Hast ved Sadeln greb den Kristne,
 For Stigbøjlen højre Fod han fried,
 I et Nu han svang sig ned af Sadeln,
 Men i Springet lød et Knæk i Haanden,
 Knæk fra Hanen paa hans Skydevaaben,
 Uden at det dog blev hørt af Tyrken.
 Uformodet ind paa Tyrken sprang han,
 Retted Løbet som et Lyn imod ham,
 Mod hans venstre Underarm og mødte
 Med sit skarpe Blik den Andens Øjne.
 Medens Agaen sad overrumplet,
 Tog den Tappre djærvt mod ham til Orde:
 »Jeg nu byder Dig at staa af Hesten!
 Vover Du at føre Haand til Bæltet,
 Da, saa sandt jeg troer at blive salig,
 Du i samme Nu vil være dødsens.«
 Maalløs, rædselslagen, som forstenet
 Paa sin Modpart Tyrken stadig stirred,
 Voved ej at føre Haand til Bæltet,
 Voved ej at bruge Mund og skjælde
 Efter gammel Skik paa den Forvovne,
 Voved heller ej at tage Flugten.
 Men mens Tyrken studsede og stirred,
 Trak den Kristne ganske sindig til sig
 Den Pistol, som ladet stak i Bæltet,
 Fyred Skuddet af og rakte Vaabnet
 Venlig til dets Ejermand og bød saa:
 »Grib i Sadelknappen, spring af Hesten!
 Du din Skimmel føre kan ved Tøjlen,
 Som jeg selv min egen Hest vil føre.
 Saa gaa vi til Fods nu til Lievno
 Og for Løjers Skyld i Snavset traske,
 Da vi altsaa ej tilsinds har været

Til at ride højt til Hest i Følge.«
 Tyrken saae paa Glimtet i hans Øjne,
 Paa hans roligt alvorsfulde Miner
 Og paa Skydevaabnets spændte Hane,
 Mens den Kristne hans Pistol affyred:
 Ja, ved Gud! Der var ej anden Udvej!
 Hurtig maa han springe ned fra Sadlen
 Og sin Skimmel ved dens Tøjle føre,
 Skjøndt der endnu langt er til Lievno,
 Vejen opblødt og hans Saaler tynde!
 Maa da to saa tappre Mænd og Fæller
 Døje den Forsmædelse og Pine
 Under Tryk af Vold at gaa i Snavset,
 Skjøndt de Begge havde kunnet sidde
 Stolt paa deres egne smukke Heste,
 Og det blot, fordi nu Rideretten
 Af den Ene tages fra den Anden?
 Gode Gud, hvor lides der dog Uret,
 Skam og Skjændsel, hver Gang her i Livet
 Overmod vil Vold mod Andre øve! —
 Længe skred de tause hen ad Vejen,
 Trasked gjennem Snavset, mens de førte
 Hver sin Hest ved Tøjlen, og den Ene
 Fæsted ikke Blikket paa den Anden.
 Hver i Stilhed for sin Modpart ønskede
 Større Tort og større Maal af Pine;
 Men utaalelig blev Turen Begge,
 Og først af de Tvende Tyrken standsede,
 Mens han udbød: »Hør mig! — Tøv en Kjende!
 Vil Du, Kammerat, naar nu jeg spørger,
 Svare ærligt, lige ud af Posen,
 Som Du Dig dertil for Gud fortrøster?« —
 Strax den Kristne svarede: »Naar ej Fare
 Derved true kan min Slægt og Venner,
 Er jeg villig til at tale Sandhed,
 Til at give Svar paa Tro og Love.« —

»Sig mig da«, den Spørgende begyndte,
 »Hvor du boer og hvilket Navn Du bærer?
 Vide gad jeg, hvem jeg her fornøjer
 Med at vandre paa min Fod i Snavset.« —
 Hurtig kommer Svaret fra den Kristne:
 »Hvi mit Navn Du vide vil, jeg fatter;
 Du vil sikkert stevne mig for Retten,
 Hvor Du, Tyrk, er Klager, Tyrk den Kadi,
 Som skal dømme over mig, den Kristne.
 Dog, det gaa, som det saa tidt er gaaet,
 Hverken Retten eller Dig jeg frygter!
 Du skal vide, at min Kugle rammer
 Sikkert selv en Due midt i Flugten, —
 Dig, et Menneske, den let kan finde,
 Om jeg kom i endnu værre Trængsel.
 Hør da, — Stojan Vučica jeg hedder,
 Og jeg lever som min egen Herre,
 Født i Grabovica, nær ved Søen,
 Hvor jeg voxed op til Mand og vandt mig
 Ry blandt Folk som Skytte og som Rytter.« —
 Smigrende den Anden afbrød: »Bedste!
 Vil Du brave Folk bag Lyset føre?
 Vučica kan ikke være Navnet;
 Thi den bidske *Vuk**) Du turde være
 Og med Rette frygtet af Alverden!
 Ved Propheten sværger jeg, at aldrig,
 Om jeg end er ilde stedt, min Tanke
 Var at føre Dig for Retten, Tappre,
 Eller søge at formaa en Kadi
 Til en uretfærdig Dom at fælde.
 Jeg i Sandhed ønsked kun at vide,
 Hvem Du var, og hvor Du havde hjemme,
 For af Hjertens Grund Dig Tak at bringe.
 Jeg var værgeløs, Du havde Magten
 Til at dræbe mig, om saa Du vilde;

*) *Vuk* betyder Ulv.

Men troskyldig og sagtmodig var Du,
 Og mit Liv Du skaaned, og Du delte
 Redelig og ærlig med mig Straffen.
 Derved har Du aabnet mine Øjne,
 Saa jeg lader Overmodet fare, —
 Aldrig oftere den Tort jeg frister,
 Aldrig frækt mig selv i Faren styrter.« —
 Stojan klogt og djærvt tog nu til Orde:
 »Aga! Hidtil er det Narrestreger.
 Men fik Nogen i Lievno Færten
 Og fortalte det til et Par Stykker!
 Tænk, om Rygtet gav sig til at løbe,
 Til Enhver det vidste i Lievno,
 Og fra Kneg det gjenlød som et Ekko:
 Hvor vi To saa stærkt hinanden frygted,
 Og som Krystere ej Livet voved,
 Men helt ydmygt trasked her i Snavset,
 Førte vore Heste front ved Tøjlen,
 Begge dukkende de stolte Nakker.
 Og om det blev sat i trykte Blade,
 Udbasunet i den vide Verden,
 Hvor vi da til Spot og Spe vil være,
 Og hvor vore Fjender vil os haane, —
 En især vil fryde sig derover!
 Alt, fordi vi bøje os som Trælle,
 Medens Overmodet J e r besjæler,
 Skjøndt kun Had og Hævntørst deraf avles,
 Og i stadig Kiv og Strid vi leve,
 Vi, som dog udsprang af fælles Stamme:
 Er det ej en jernhaard Dom at fælde,
 Men Hvo tør vel Dommens Ordlyd mildne?« —
 »Du har ganske Ret!« nu Tyrken svared,
 »Skal vi To da lade Striden fare?
 Der er meget Snavs paa vore Fødder;
 Men det vente kan med dem at rense,
 Broderskab at indgaa haster mere.

Vær nu Du i Gud min Broder, Tappre,
 Og lad os bestige vore Heste,
 Den Stump Vej, som er endnu tilbage,
 Ride højt til Hest som gode Brødre.
 Da vil Ingen spotte i Lievno,
 Men i Staden vil der lyde Jubel,
 Naar ej længer Haan og Tort skal taales,
 Men af Brødre Hæder vises Brødre!« —
 Saadan skete det; de slutted Freden,
 Begge kloge af den lidte Skade,
 Og af Glæde straaled Begges Aasyn,
 Og Lievno jubled dem imøde!

BELEJRINGEN AF KROJA.

Af *Fra Andrija Katschitsch* kld. *Milovan*.

(Kroatisk Digter).

I.

Sultan M u r a d :

»Saae Du ej, Helt Vranjanin, med Undren
 Denne Kæmpehær for Krojas Mure?
 Om Du talte Stjernerne paa Himlen,
 Større Tal vil Tyrkerhæren kræve!

Lutter ridderlige Brudesvende,
 Bryllupsgjæster til min Søn, til Mehmed!
 Paa mit Vink de stevned hid til Festen
 For hans Brud, den væne Jomfru Kroja!
 Alt forlængst jeg selv har udseet Pigen,
 Til min Søn med Guldring hende fæstet,
 Og nu skal han ægte den Skjønjomfru.

Vranjanin, Du Krojas tappre Vogter!
 Overgiv Du mig den stolte Ungmø,

Eller for de vakkre Brudesvende
Dæk dit Bord med sømmelige Gaver!

Disk Du op med Havens røde Æbler —
Dine Fællers Hoveder at sige!
Thi helt kræsne er de Bryllupsgjæster,
Alle andre Gaver de foragte!«

II.

V r a n j a n i n :

»Hvor Du snakker, taabelige Gubbe!
Ej for Tyrker er den Ungmø Kroja!
Hun forlængst sin Hjertenskjær har kaaret,
Fæstet sig til Helten Kastriotes.

Gjæst mig kun, og tag kun med Dig, Gamle,
Dine ridderlige Brudesvende!
Smukke Gaver holder jeg tilrede:
Kulsort Krudt og Bly og Jern tillige!

Hilsen sender Hendes Naade Kroja,
Fæstemø til Juro Kastriotes.
Hun har ogsaa skjøne Gaver rede —
Hendes Hjertenskjærs dødssvangre Sværdhug!«

CZAR ZISCHMAN.

Bulgarisk Folkevis.

Sol stod op, Mo'ertlil, og det blev Morgen.
Alle Mand i Orden fremad rykked,
Hest ved Hest og Helt ved Helt, o Moder!
Deres Vaaben blinked gennem Taagen,
Som naar gennem Skyer Solen straalere,
Som ved Nat i Skoven Baalet blusser.

Dig, kun Dig, Du Sorgens Stjerne, hylder jeg — Du
 Hellige,
 Du, der staaer som Himmelhvælvets sorgbetyngte Niobe!

Hil Dig, Du, min Skjæbnes Billed, Stjerne med den
 mørke Glød,
 Billed paa mit Liv hernede, Billed paa dets Sorg og
 Nød!

Overalt, hvorhen Du drager, ud i Verdensrummets Nat,
 Vandrer Du din Vej alene, overalt forstødt, forladt! ..

MIN UNGDOM.

Af Alexander Petöfy.

Du flygter, Ungdom? — Flygt Du kun!
 Vi to en kølig Afsked tage.
 Stum og med bittert Smil om Mund
 Jeg seer Dig bort for evig drage.

Du var jo Herren, jeg din Hund,
 Og aldrig jeg som Ven Dig kjendte;
 Mit Had Du hidsed mangen Stund
 Og slog mig Saar, som sved og brændte.

Du paa saa knap en Kost mig holdt;
 Jeg tørre Knokler maatte slikke —
 Og da var jeg endnu for stolt,
 For ung — til at gaa rundt og tigge.

Flygt kun, Du Bøddel paa min Vej,
 Flygt, I min Skyggeungdoms Dage!
 Men jeg forbander Jer, hvis ej
 Erindringen I med Jer tage!

DET DÆMRER!

Af Karl Szász.

Det dæmrer! — Se, de slanke Træer slumre;
 Da bøjer Vinden blødt hver Gren tilside,
 Fra Løvet fejer den forsigtig Sløret,
 Hvori de svøbte sig ved Nattetide.
 End sover Fuglen sødt og trygt i Reden,
 Og rundtomkring er Alt saa tyst og stille;
 Men Scenen skifter, naar bag Østens Skyer
 Snart Solens varme, gyldne Straaler spille.

Akasierne i Morgenluften gyse,
 Et køligt Vindpust gennem Løvet haster,
 Og Duggen perler frem som klare Taarer,
 Hvert Træ med Fryd sin Sørgeklædning kaster.
 Det er, som rørte Vinden Æolsharper,
 Saa blødt det gennem Løvet fløjter, klinger,
 Tyst svinger Drømmens Engel sig i Vejret
 Og svæver bort derfra paa brede Vinger.

Ak, ogsaa jeg engang var Sorgens Bytte
 Og lig Akasierne i Mørket sukked,
 Trindtom mig lured Natten sort og skummel,
 For Haabets Straaler træt min Sjæl sig lukked.
 Først i dit Øje, Elskte, fandt jeg atter
 Det bløde, milde Lys, der kunde tvinge
 Til Flugt hver klam og kølig Nattetaage
 Og Fred og Haab mit arme Hjerte bringe!

JAPANESISKE DIGTERE.

LÆNGSEL.

Af *Nukada*.

(Digterinde. 8. Aarhundrede).

Se dog, hvor underlig langsomt og mat
Maanen stiger til Højens Top,
Rund og hvid.
Ak, den skal først krybe helt derop,
Før det er Nat,
Før det er Nat og Elskovs Tid.

MAANEN.

Af *Ishikava*.

(Digterinde. 8. Aarhundrede).

Maanen bryder nu frem af Sky,
Fletter sit sølverne Net paany,
Sænker sit Lys paa alle Kanter
Ud over Hav og ud over Land,
Over de tusinde Sandskorn paa Strand,
Saa de kan funkke som Diamanter.

ET MINDE.

Af *Kibino*.

(8. Aarhundrede).

Vinden rev Bladene med over Engene,
Foraarets Friskhed falmed og døde:
Men i mit Silkeærme blev hængende
Blommetræsblomsternes Duft, den søde.

VILDGAASEN.

Af *Ochi*.

(Bonde. 9. Aarhundrede).

Nu times os blide Kaar,
 Vinteren viger for Vaar,
 Blandt drivende Sølvskyers Rækker
 Vildgaasen skrigende trækker.

I Flugt, i Flugt imod Nord,
 Hvor den, som jeg elsker, boer!
 Du Vildgaas, kunde jeg bare
 Med Dig gennem Luften fare!

PIGERNES DANS.

Af *Sodzyo Hendzyo*.

(Buddhistisk Biskop. 9. Aarhundrede).

Pigerne danse i Kjæde
 Himmel, staa os nu bi!
 Tæt Du din Port lukke i,
 Tilhyl med Skyer den Sti,
 Som Gjæster til Dig maa træde.
 De Dansende drag Dig ej nær!
 Dræb, dræb disse Sjæles Begjær
 At fly fra alt jordisk Besvær
 Og vinde sig Himlens Glæde!
 Pigerne danse i Kjæde

BLOMSTERRØVEREN.

Af *Sosei*.

(Søn af Biskop Hendzyo og selv buddhistisk Præst.
 Slutningen af det 9. Aarhundrede).

Sig mig, hvor Vinden har Bo, den slemme,
 Som river hver Blomst fra min Have bort!!

Sig mig, hvor Vinden tør træffes hjemme,
Den Røver, som volder mig Sorg og Tort!

Sig mig, hvor finder jeg Vindens Gjemme,
At jeg kan gjengælde Haardt med Haardt!

MODSÆTNINGER.

Af *Tomonori*.

(9. Aarhundrede).

Kirsebærtræet blomstred. S o r t var mit Hovedhaar,
Og Dansen glad jeg traadte i Livets friske Vaar.

Kirsebærtræet blomstred. Mit Haar var blevet g r a a t;
Ak, ung og skjær var Blomsten, — jeg var en anden
blot!

Nu blomstrer Træet atter, som før ved Foraarstid,
Og lige skjøn er Blomsten. — Min Haartop nu er
h v i d

ANKERBØJEN.

Af *Motoyosi*.

(Søn af Kejser Yozei og kjendt for sine Elskovseventyr.
10. Aarhundrede).

Som Ankerbøjen i Nanivas Havn
Af Bølgeslaget hvirvles op og ned,
Tumles mit Hjerte om af Kjærlighed,
Svimlende højt i Jubel, dybt, dybt ned i Savn.

UMULIGT.

Af *Kanemori*.

(10. Aarhundrede).

Jeg vilde saa gjerne dølge
 For Andre, hvem jeg har kjær;
 Dog se, jeg evner det ikke,
 Thi, hvor jeg færdes, med Blikke
 Alle mig synes at følge,
 Som veed de det, en og hver.

SOMMERNATTEN.

Af *Inno Betto*.

(Hofdame. 12. Aarhundrede).

Den ene Sommernat var Skyld deri,
 Den ene korte Nat,
 At jeg har drømt om ham til denne Stund,
 For Længsel efter ham ej vandt mig Blund,
 At mig betaget har som Trylleri
 Hans Skjønheds rige Skat.

Den ene Sommernat var Skyld deri,
 Den ene korte Nat.

HAABLØST.

Af *Tosinari*.

(12. Aarhundrede).

Mørk og kvalfuld Verden maa
 Skues af den Rene.

Langt fra Livets Kamp jeg søgte, —
 Ve, hvad frugted det at flygte!

I min Ørken ene
Skovens Hjort i Graad jeg saae!

ALDERDOM.

Af *Kiutsune*.

(Ministerson, som endte i Kloster. 12.—13. Aarh.).

Paa dunkle Lokker jeg fletted Krans
Af snehvide Blomster i Ungdomsdage;
Dog de fløj fra mig i Blæstens Dans.
Sneen, der pryder idag mit Haar,
Blomster ej dryssed, som Blæst kan tage,
Men Time paa Time, Aar efter Aar.

INDISKE ELSKOVSVERS.

Kalidasa.

HVORFOR?

Saa mørkeblaat som Lotus er vel dit Øjepar,
Et Ansigt som en Lillie saa hvidt og skjært Du har,
En Gud har skabt Dig Tænder af blændende Jasmin,
Af Risens unge Skud fik Du Læber som Karmin,
Af sarte Blomsterblade dit Legem dannet blev,
Din Skaber ved din Skjønhed Dig skjænkede Adelsbrev;
Men sig mig, fagre Kvinde, hvorfor til al den Pragt
Han i din bløde Barm har et flinthaardt Hjerte lagt?

JAGT.

Den Skjønne som Jægeren er at skue;
Se blot, hendes Bryn er jo lig en Bue,
Der sender som Pile hvert Blik afsted
Og skyder mig selv som en Raabuk ned!

Bhartrihari.

(7. Aarhundrede).

FISKEREN.

Ved Livshavets Bred
 Slaaer *Kāma**) sig ned.
 Han fisker, saa klog,
 Med Kvinden som Krog.

Snart svømme derhen
 Forelskede Mænd,
 Mod svulmende Læbe
 Som Agn vil de stræbe.

Et Kast nu med Stangen,
 Og Fisken er fangen;
 Da ristes den sprød
 I Elskovens Glød.

SLANGEBLIK.

Som Slangen hendes Øje sig udvider
 Og smutter pilsnart om til alle Sider
 Og funkler blaat som Lotus under Bryn;
 Langt heller jeg dog alle Kvaler lider,
 Naar Slangen mig, med Gift i Tandens, bider,
 End jeg tør møde hendes Øjes Lyn.
 Thi Lægen kan for Slangebids Dig frelse
 Og, Gud til Ære, atter skjænke Helse;
 Men fik af hendes Øje Du dit Saar,
 Slet intet Urt og Tryllesprog formaaer.

*) *Kāma*, den indiske Kærlighedsgud.

I SLAVERI.

Jeg tør paastaa, hun maa have
 Elskovsguden selv til Slave;
 Thi han møder strax, den Strik,
 Hvor hun sender hen sit Blik.

TVENDE VEJE.

Ved Gangās syndudslettende Vove
 Du bygge dit Bo med andægtig Lyst,
 Medmindre Du hellere sødt vil sove
 Ved Pigens perlesmykkede Bryst.

Amaru.

(9. Aarhundrede).

HVAD SAA?

Naar Glimtet fra hans Øjne mod mig foer,
 Mit eget Blik jeg sænkede strax til Jord,
 Jeg lukkede for hans Røst mit Øre til,
 Og blusser Kinden, jeg den dække vil;
 Men sig mig, Kjære, hvad jeg gjør i Hast,
 Om alle Snore i mit Snorliv brast?

SURMULERI.

Da jeg knæle vilde ved den Lilles Fod,
 Strax den side Kjole ned hun falde lod,
 Og naar hendes Læbe sig fortrak til Smil,
 Holdt hun Haand for Munden, drejede sig med Il.

Hvad jeg end har talt, hun ej et Muk forstod,
 Men til sin Veninde snakkede stik imod.
 Fortsæt, søde Lille, dit Surmuleri,
 For det klæ'er Dig, Du! — Jeg finder mig deri.

PAA VILKAAR.

Skjønne, er det Alvor nu,
 At jeg kun dit Had kan vække,
 Da jeg handle maa som Du
 Og min Haand til Afsked række.

Men jeg kræver, først Du skal
 Give mig hvert Kys tilbage
 Og hvert Kjærtegn med, ifald
 Jeg med Fred herfra skal drage.

Govardhana.

(11. Aarhundrede).

FORSKJEL.

Skjemt blev paa den Elsktes Læber blot,
 Hvad i fremmed Mund Dig klang som Spot:
 Af en simpel Brand kun Røg opstaaer,
 Røgelse af Aloe Du faaer.

KINESISKE DIGTE.

GJENGJÆLD.

Af »*Shi King*«.

Du sendte Kvæder, som Du bad mig nyde,
 Og en Rubin til Gjengjæld Dig jeg sendte;
 Nej, ej som Gjengjæld — blodrød Stenen brændte
 Og skulde trofast Kjærlighed betyde.

Du gav mig Ferskner fra din egen Have,
 En Jaspis vilde jeg til Gjengjæld skjænke;

Dog ej som Gjengjæld just — Du skulde tænke,
At trofast Kjærlighed laa bag min Gave.

Du sendte Blommer, duggede og søde,
En mørkeblaa Saphir jeg da lod sende;
Som Gjengjæld ej, men at Du maa erkjende,
Hvor trofast Kjærlighed Dig slaar imøde!

MIN FAGRE VIV.

Af »Shi King«.

Nu, naar jeg i Vogn vil age,
Læner sig min unge Mage
Frisk og fager som en Rose mod min Skulder;
Bæltets Ædelstene bryde
Solens Lys og Øjet fryde,
Mens de rasle fint trods vore Vognhjuls Bulder.
Skjøn og straalende er Bruden med Kiang til Pigenavn,
Blid og dejlig, naar hun hviler i min Favn.

Har jeg Lyst at promenere,
Vil min Viv med Fryd spadsere
Frisk og fager som en Rose ved min Side;
Bæltets Ædelstene funkle,
Alle Andres de fordunkle,
Og de klirre, naar vi henad Gaden skride.
Skjøn og straalende er Bruden af den stolte Slægt
Kiang,
Hun skal evig sættes højt i Ry og Rang!

ENKESORG.

Af »Shi King«.

Slyngplanten smyger sig om Busk og Træ,
Konvolvolus den mørke Hede dækker. —

Min Elskte er mig ikke mere nær,
Hvo mon den Ensomme nu Haanden rækker?

Slyngplanten vikler sig om Tjørnen tæt,
Konvolvolus om Graven fletter Ranker. —
Min Elskte er mig ikke mere nær,
Hvo mon den Ensomme vil skjænke Tanker?

Du skjønnede Hovedskammel, helt af Horn,
Du rigt broderede Tæppe til mit Leje!
Min Elskte er mig ikke mere nær,
Hvo vil den Ensomme i Natten eje?

VAABENFÆLLER.

Af »Shi King«.

Hvad Sladder, at vi maa gaa nøgne?
Min Kappe kan række til dine Ben.
Lad Kongen kun sørge for Spyd og Lanser,
Saa kæmpe vi To vel som een!

Hvad Sladder, at vi maa gaa nøgne?
Dit Bryst kan en Flig af min Kjortel faae.
Lad Kongen kun skaffe os Glavind og Øxer,
Og Side om Side vi slaa!

Hvad Sladder, at vi maa gaa nøgne?
Min Kittel kan varme min Fælles Ryg.
Lad Kongen os ruste med Panzer og Plade, —
I Krig da hos Dig er jeg tryg!

STEVNEMØDE.

Af »Shi King«.

Østportens Voldgrav gaaer hun ved,
Naar hun sin Hamp skal bløde.

Mit Hjertes fagre Dronning dør
Med Sang min Sang vil møde.

Østportens Voldgrav vælger hun,
Om hun skal Hørren væde.
Min Dronning vil mit Hjerte dør
Med Hjertets Tale glæde.

Østportens Voldgrav rummer Vand,
Skal hun sit Kvikgræs rensé.
Om jeg min Dronning træffer dør,
Vor Fryd har ingen Grænsé!

BRUDT LØFTE.

Af »*Shi King*«.

Østportens heldende Pile ved Graven
Har glatte, glinsende Blade i Vrimmel.
Hun skulde mig møde i Skumringens Time —
Nu Morgenskjær farver den østlige Himmel!

Østportens heldende Pile ved Graven
Af skinnende Blade er bugnende rige.
I Skumringens Time hun her skulde komme:
Nu straalér alt Solen — hun vilde mig svige!

GODT RAAD.

Af »*Shi King*«.

Den tunge Karre skal Du ej gaa nær;
Med Støv og Smuds den ellers vil Dig dække.
Tag ej for tungt som Embedsmand dit Hverv;
Derved Du bare vil dit Helbred svække.

Den tunge Karre skal Du ej gaa nær;
 Støv bringer da dit Øje til at rinde.
 Tag ej for tungt som Embedsmand dit Hverv;
 Thi derved kan Du aldrig Klarhed vinde.

Den tunge Karre skal Du ej gaa nær,
 At Støvet ej din Klædning skal spolere.
 Tag ej for tungt som Embedsmand dit Hverv;
 Thi ellers faaer Du let af Arbejd mere!

EN FORAARSRUS.

Ode af *Li-l'āi-pé*.

(8. Aarhundrede).

Hvad andet er det hele Liv end Drømme?
 Hvortil det Slid og Slæb, den Støj og Plage?
 Langt heller saa det fulde Bæger tømme
 Og døse bort i Skyggen sine Dage.

Da vaagner jeg og kiger ud paa Engen,
 Hvor Fuglen kvidrer mellem Blomsterklynger.
 »Mon det er Aften?« spørger jeg fra Sengen.
 »Nej, det er Foraar!« Mangofuglen synger.

Med Øjet glad det skønne Syn jeg maaler,
 Mens jeg til Vaarens Pris et Bæger drikker:
 Jeg syngte vil, til Maanens Skive straalere —
 Men snart jeg atter fuld paa Sengen ligger!

FINSKE FOLKEVISER.

MIN VEN.

De har lokket, de har listet
 Og med skønne Sager fristet,
 Lækker Mad og fine Klæder,
 Gods og Penge, Glans og Hæder,
 Blot min Troskab kunde glippe,
 Blot min Ven jeg vilde slippe!
 Men min Ven fuldtro jeg bliver,
 Ham jeg aldrig fra mig giver,
 Ej for Mad og fine Klæder,
 Ej for Gods og Guld og Hæder.
 Alt jeg gjerne vil forsage,
 Tager ej mit Ord tilbage,
 Glemmer ej mit Hjertes Pligter;
 Thi min Ven jeg aldrig svigter.

Er Du Smaamand kun og kjender
 Ej til Slægt og ej til Venner,
 Og vil Mangen grim Dig kalde —
 Vend Du Ryggen til dem Alle!
 Kom til mig, naar man Dig smæder,
 I mit Hjerte faaer Du Hæder,
 Dèr Du skinner lys og fager,
 Som en Vaarsol over Ager.
 Lad dem haane, lad dem høde!
 Paa din Grimhed kan vi bøde:
 Kom til mig, din egen Pige!
 Du faaer Vanter uden Lige,
 Snehvid Skjorte skal Du have,
 Og en Halsdug vil jeg lave,
 Smukke Strømper kan jeg strikke,
 Stedbarn bliver Frakken ikke,
 Du faaer Fløjelskrave skaaret, —
 Og en fin Kaskjet til Haaret!

HAABLØS.

Se, hvor Held kan følge andre Piger!
 De har Kjærester, har gode Venner,
 Som de skjænke deres Hjertegaver,
 Fine Skjorter, varme, uldne Strømper.
 Ingen Ven jeg stakkels Pige ejer,
 Hvem jeg kunde skjænke ømme Gaver:
 Jeg syer Skjorter kun til mine Sorger,
 Strikker bløde Strømper til min Længsel.

Om jeg Stakkel snart fandt Fred i Graven,
 Af den blege Mand derned blev hentet,
 Kunde jeg til Døden Strømper strikke,
 Skjorter sy til Kalmas*) mørke Dreng,
 Strømperne af mine Hjertekvaler,
 Skjorterne af mine mørke Dage,
 Frakke kan jeg sy af tunge Tanker
 Og en Trøje til af Taarestømme!

VELKOMMEN.

Der synger en Fugl i den Sommerlund!
 Kvivit!
 Hvi kvidrer Du saadan af Hjertens Grund?
 Kvivit!
 Fortæller din Sang, at min søde Ven,
 Kvivit!
 Min Hjertenskjer nu er paa Vej herhen?
 Kvivit! Kvivit!
 For Støv og for Smuds vil min Ven jeg fri
 Saa fro!
 Med Silke jeg breder hans Vej og Sti
 Saa fro!

*) Døden.

Og Fløjel jeg lægger ved Kjærets Rand
Saa fro!

Og fineste Klæde paa Grus og Sand
Saa fro! Saa fro!

Af Eg jeg mig bygger en Bolig stor,
Saa stolt!

Med Guldplader klæder jeg Stol og Bord,
Saa stolt!

Og Bænken skal være af Elfenben,
Saa stolt!

Og Arnen af hvideste Marmorsten,
Saa stolt! Saa stolt!

Da leder til Stalden min Elsktes Hest
Jeg selv!

Da fører tilbords ham som Hædersgjæst
Jeg selv!

Og Hovedet hviler mod Vennens Barm
Jeg selv!

Og ømt om hans Nakke tør slaa min Arm
Jeg selv! Jeg selv!

SORGERNE.

Sorger tre mig stakkels Pige nager:
Tungt den ene ruger over Panden,
Men den anden snoer sig under Foden,
Og den tredie dølger sig i Hjertet.

Ak, den Sorg, som ruger over Panden,
Kunde jeg vel flette ind i Haaret,
Lænkebinde den med Silkebaandet.

Ak, den Sorg, som snoer sig under Foden,
Kunde jeg vel snøre ind i Støvlen,
Kunde baste den med Strømpebaandet.

Men den Sorg, som dølger sig i Hjertet,
 Om jeg vil den tøjle med mit Livbaand,
 Om jeg vil den lænke ved mit Bælte,
 Altfor skjørt mit Livbaand er tilvisse,
 Og i Stumper Bæltet maatte briste.

Ve, den Sorg det arme Hjerte gnaver,
 Gnaver Hjertet, lægger mig i Graven,
 I Tuonis*) Skjød den Svage fører.

Og det falder dog saa svært at sænke
 I det grove Sand de klare Øjne,
 Gjemme dybt i Mulden Kindens Roser,
 Kun til Føde for Tuonis Larver,
 Kun til Æde for Manalas**) Orme!

FRIERNE.

Naar mon faaer jeg kjære Gjæster,
 Naar vil Frierflokken komme?
 Han med Krøllerne paa Fredag,
 Han med kæmmet Haar paa Lørdag;
 Men min Hjertenskjær, min Egen,
 Han maa komme her paa Søndag.

Hvor skal jeg vel mod dem tage?
 Mod den Krøllede i Stuen,
 Mod den Kæmmede i Gangen;
 Men min Hjertenskjær, min Egen,
 Vil jeg møde midt i Gaarden.

Og hvad skal de faae at spise?
 Han med Krøllerne faaer Rugbrød,
 Han med kæmmet Haar faaer Surbrød;

*) Døden.

**) Dødsriget.

Men min Hjertenskjær, min Egen,
Han faaer varme Hvedeboller.

Hvad skal skjænkes dem at drikke?
Hjemmebryg faaer han med Krøller,
Han med kæmmet Haar faaer Hvidtøl;
Men min Hjertenskjær, min Egen,
Ham jeg Dobbeltøl vil byde.

Hvor skal mine Gjæster sove?
Han med Krøllerne i Gangen,
Han med kæmmet Haar i Stuen;
Men min Hjertenskjær, min Egen,
Han skal føres op i Kammers.

Hvormed skal saa Sengen redes?
Han med krøllet Haar faaer Tæpper,
Han med kæmmet Haar faaer Dynner;
Men min Hjertenskjær, min Egen,
Han faaer bløde Silkepuder.

Selv jeg lister rosenrød,
Selv jeg tripper hvid og skjær,
Ung og fager op at puttes
Ved min Elsktes Side.

MOD VAAR.

Isen brister nu paa Kjæret,
Jordens frosne Skorpe smelter,
Sneens Driver tøer paa Marken,
Fra hver Bakketop det risler;
Men et sorgfuldt Sind ej smelter,
Ind til Hjertet naaer ej Varmen, —
Høstens Storm i Sjælen raser,
Vinterfrost mit Hjerte isner!

TØV IKKE!

Her er Skovbær nok,
 Piger smaa i Flok —
 Ingen kommer og os plukker,
 Ingen efter Bær sig bukker.

Sommertid er kort,
 Bær vil tørre bort,
 Ned fra Stilken maa de drysse,
 Trille under Mossets Dysse.

Somrens Liv og Lyst
 Rækker ej til Høst,
 Ingen kan dens Blomsterskare
 Til sin Vinterglæde spare.

VED HAANDKVÆRNEN.

Hvorfor stønner Du og jamrer?
 Hvide Sten, hvi maa Du sukke?

— Derfor stønner jeg og jamrer,
 Derfor Stenen tidt maa sukke:
 Tung er Stenen, spinkel Pigen,
 Har ej Kræfter til at male.

— Hvide Sten, Du skal ej stønne!
 Gode Kværn, Du maa ej sukke!
 Snart en anden Haand Dig trækker,
 Anden Haand med større Kræfter —
 Dybt i Graven, dybt i Mørket
 Slumrer da den spinkle Pige.

SMAAVERS
AF TYDSKE MINNESANGERE.

ELSKOVSVÆ.

Af *von Kurenberg.*

(ca. 1150).

Naar, ædle Ridder, jeg ene staaer,
Alt i min Fruerstue,
Og Tanken lønlig til Eder gaaer,
Da brænder min Kind i Lue,
Da blusser den som en Rose rød
Blandt skarpe Torne paa Kviste,
Og Hjertet svulmer i bitter Nød,
Som vilde det hartad briste.

HUSET I HIMLEN.

Af *Spervogel.*

(ca. 1150).

Et Hus i Himmerige staaer,
En gylden Vej til Porten gaaer,
Og Marmorøjler skinne frem,
Vorherre selv har smykket dem
Med kostelige Stene.
Men dør faae kun de Sjæle Hjem,
Som tvætted sig for alle Synder rene.

FORAAR.

Af *Dietmar von Aist.*

(ca. 1170).

En liden Fugl sang af sit Næb fra Lindetræets høje
Top;

Vidt over Skov dens Kvidren klang. I Fryd mit
 Hjerter svang sig op
 Og iled til sit gamle Sted. Roser røde i Blomst jeg
 saae,
 De lokke tusind Tanker frem, som lønlig til min
 Elskte gaa.

TRISTAN.

Af *Heinrich von Veldecke*.

(ca. 1170).

Tro sin Dronning til sin Grav
 Tristan lød ej Hjertets Stemme,
 Villieløs han maatte fremme,
 Hvad ham Elskovsdrik indgav.
 Hulde, Du mig skylder Tak,
 At jeg Trylledrik ej drak,
 At kun Du mit Sind fortryller,
 At af Hjertets Væld jeg hylder
 Dig, Du Rene,
 Blide, Væne,
 Lad mig nu da blive din,
 Som Du kaaret er til min!

ET KYS.

Af *Walther von der Vogelweide*.

(1168—1230).

Om det maa times mig, ak, om det hænder,
 Jeg med den Smukke
 Roser skal plukke,
 Gantes vi vil da som gamle Venner.
 Og faaer jeg Held til, i Rosenlund
 At stjæle Kys fra den røde Mund,
 Lindres den Kval, som i Hjertet brænder.

MAJGLÆDE.

Af *Neidhart von Reuenthal*.

(ca. 1230).

Nu paa Bjerg, i Dal, mod Sky
 Lyder Fuglesang paany,
 Græsset grønt
 Skyder skjønt,
 Slemme Vinter, Du maa fly!

Alle Træer, før helt graa,
 Løves nu, saa Fugle smaa
 Frydefuld'
 Lege Skjul —
 Maj Alverden love maa!

Bedstemo'r selv kom i Kog,
 Voved frem sig af sin Krog,
 Kaad som Kid
 Sprang hun hid,
 Forrest i de Unges Tog.

 DEN UNGE MODER.

Af *Gottfried von Neifen*.

(ca. 1250).

Skal i Sommer som i Vaar
 Jeg til Vuggen lænkes?
 Nej, det tør ej tænkes!
 Under Linden Dansen gaaer,
 Maa den Lyst jeg miste,
 Vil mit Hjerte briste.
 Visselulle, visselulle,
 Sov nu snart, Du Lille!
 Visselulle, søde Tulle,
 Du maa tie stille!

Amme, hold ved Barnet Vagt!
 Gængen maa Du træde,
 At det ej skal græde.
 Ene Du har nu i Magt
 Nøglen til mit Fængsel,
 Lindring for min Længsel.
 Visselulle, visselulle,
 Sov nu snart, Du Lille!
 Visselulle, søde Tulle,
 Du maa tie stille!

FORSKJELLIGE DIGTERE.

VED LØVFALDSTID.

Af Adolf Friedrich von Schack.

I klare, kølige Oktoberdage,
 Hvis friske Aande gennem Skoven suser,
 Langt skjønnere mig tykkes Eders Klage
 End Vaarens Jubel, naar den stoltest bruser.

Se, brunt og rødt og gyldent Løvet skinner,
 De sidste Blade sig til Grenen klynge;
 For hvert et lille Vindpust Flokken svinder,
 Alt fejes sammen i en broget Dynge.

Ja, alle, alle maa de Døden prøve,
 De, som holdt Stand i Storm og Slud og Kulde,
 Vil Solens Kys de sidste Safter røve
 Og sænke blødt og stille under Mulde.

End fra den vilde Rose Duften vælder,
 En Strøm af krydret Duft til alle Sider;

Men snart i Afmagt ogsaa den sig helder,
Og Blad for Blad til Jorden sagte glider.

Selv tyer jeg ud blandt Blomsterne og Løvet
Og hører Vinden deres Gravsang nynne,
Og nyder i hvert Blad paa Vej mod Støvet
Tilintetgjørelsens storladne Ynde.

DAG OG NAT!

Af *Heinrich Heine*.

Hver Morgen jeg jubled, naar Sol oprandt:
Min Hjertenskjær kommer idag!
Hver Aften jeg sukked paa Sengekant:
Ak nej, hun blev borte idag!

Søvn fik ej mit Øje den hele Nat,
Beständig var Længslen paa Spring;
Om Dagen jeg drømte om Dig, min Skat,
Og gik som i Søvn omkring!

EN GOETHEFORTOLKER.

Epigram af *Gottfried Keller*.

Han sin Hjerne, fyldt med tørre Ærter,
Dukker i det Hav, man Goethe nævner, —
Se, hvor Ærterne af Væde svulme,
Og hvor Staklens skjøre Hjerne revner!

FRANSK DUEL.

Skjemtedigt af *Friedrich Bodenstedt*.

Frankrigs store Krigsminister
Boullanger af Harme fnøs.

Lareinty Kujon ham kaldte,
Jøsses, dør var Pokker løs!

»Frække, tag det Ord tilbage«,
Skreg Ministren, »eller hi!
Du er dødsens, før Du troer det.«
— »Sagt er sagt!« sa'e Lareinty.

»Vid, min Ære og er Frankrigs,
Den maa holdes hvid som Sne.
Pletten jeg med Blod aftvætter«,
Stolt forkyndte Boulanger.

Og til Tvekamp, vild og blodig,
Som stort Røre vækker i
Hele Frankrig, strax sig ruste
Boulanger og Lareinty.

Lynsnart over hele Verden
Dette Rædselsbudskab gaaer,
Spændt man venter Nyf om, hvem der
Faaer i Kampen Banesaar.

Dog de tvende Stridsmænd tænkte:
I os ruller Frankrigs Blod —
Frankrig, som uhævnet lider!
Lad os spare Kraft og Mod!

Vinden let et Ord henvejrer,
Kuglen kjender ej Pardon,
Dybt i Kjødet den sig borer,
Derfor, Frankrig, os forson!

Saa det skete. Begge fyred
Af i Luften deres Skud,
Og lig Offerdamp slog Røgen
Af de to Pistolløb ud.

Bou langer af Folket førtes
 Til sit Hjem med Pragt og Pomp.
 Lareinty sa'e: »Mellem Brødre
 Bli'er selv skarpest Klinge stump.«

Frankrig jubler, Tydskland skjælver:
 Alle Engle staa det bi!
 Thi i Live blev jo baade
 Bou langer og Lareinty.

SVALERNE.

Af *Gustavo Adolfo Becquer*.

Sikkert vil de sorte Svaler atter flokke sig derude,
 Atter fra Balkonens Gitter lydt og muntert lade klinge
 Deres klare Elskovskvidder, naar de slaa imod din
 Rude,

Flagrende paa rastløs Vinge.

Men de Svaler, hvis Du mindes, der for Aar tilbage
 tøved
 Midt i Flugten for at titte paa din Skjønhed uden Mage
 Og paa mig, hvem Sans og Samling dine mørke Øjne
 røved,

Ak, de vende ej tilbage.

Og din Gedeblad vil atter skyde nye, friske Kviste,
 Klattre rundtom Lysthusgittret og i Tag og Væg sig
 flette,
 Atter vil i Skumringstimen Blomsterknoppen svulme,
 briste,

Med sin Pragt dit Øje mætte.

Men de svundne Somres Blomster, duftende og
 farverige,

I hvis Bægre Duggens Perler sittrede som Taarer søde,
 Hine Blomster, som i yppig Glød ej kjendte deres
 Lige,

Aldrig mer dit Blik vil møde.

Atter vil vel Attraa hviske hede Bønner i dit Øre,
 Lidenskabens Flammeord den tunge Taushed vold-
 somt bryde,

Vakt af Sønnen vil dit Hjerte da maaske sig lade røre,
 Kjærlighedens Kalden lyde.

Men hin blinde, ømme Elskov, som paa Løn ej turde
 tænke,

Hine taabelige Drømme, Alfebørn af Ungdomstiden,
 Skjønne, dem vil ingensinde nogen anden Mand Dig
 skjænke,

De fløj bort for længe siden!

SMAADIGTE.

Af *Gustavo Adolfo Becquer*.

I.

Idag er Luften ren og Himlen blaa,
 Idag min Elskte jeg paa Gaden saae,
 Hun sendte mig et Blik, hun saae herhen:
 Idag er hele Verden lys igjen!

II.

Luft er Sukkene, Luften sluger dem,
 Vand er Taarerne, Havet suger dem;
 Men vor Elskov, naar vi forsmaaer den,
 Elskte, sig mig dog, hvorhen gaaer den?

III.

Jeg gjerne gav en Verden for dit Blik,
 Den hele Himmel for et Smil Du fik;

Men for et Kys — ak nej, jeg veed slet ej,
Hvad for det Kys jeg kunde skjænke Dig!

IV.

I Selskabslivet maa jeg hende møde,
Se hende svæve let forbi min Side
Og hilse mig med Smil, forbindtlig — søde —
Hvor kan hun smile, medens jeg maa lide!

Til Svar jeg selv maa smile, høflig bøjet,
Mens Døden mod mig Knokkelhaanden strækker;
Maaske dog hendes Smil, som mit, er løjet,
En Maske kun, som over Smerten dækker.

V.

En Taare jeg i hendes Øje saae,
Bøn om Forsoning paa min Læbe laa —
Men trodsig Stolthed standsed hendes Klage
Og holdt med jernhaard Haand min Bøn tilbage.

Saa ensom vandred Hver sin egen Vej;
Ak, nu, da aarlang Sorg har knuget mig,
Fortvivlet spørger jeg, hvi jeg ej talte
Hin Dag, da blindt vort Hjertes Røst vi kvalte.

VI.

Jeg kjender den dybe Kilde
Til dine nølende Sukke,
Selv dine skjulte Længsler
Kjender jeg alle, Du Smukke:
Nu smiler Du; men der kommer den Tid,
Da ogsaa din Tanke vil vinde did.
Hvad næppe Du aner, ak, god Besked
Jeg derom veed.

Jeg kjender de straalende Drømme,
Din Søvnns forviltrede Følge,

Og som i en Bog paa din Pande
 Læser jeg, hvad Du vil dølge:
 Nu smiler Du; men der kommer den Tid,
 Da ogsaa din Tanke vil vinde did.
 Hvad næppe Du aner, ak, god Besked
 Jeg derom veed.

Jeg veed selv, hvorfor Du skifter
 Saa tidt mellem Graad og Latter,
 Dit bankende Kvindehjertes
 Dunkleste Dybder jeg fatter:
 Nu smiler Du; men der kommer den Tid,
 Da ogsaa din Tanke vil vinde did.
 Nu føler Du Alt og slet intet veed;
 Min Følelse døde — ak, god Besked
 Om Alt jeg veed!

THEMISTOCLES'S SØN.

Af Maria Letizia de Rute.

En Dag Themistocles, vel halvt i Spot,
 Paa Sønnen, Moders Kjæledægge, peged
 Og sagde, medens Smil om Munden leged:
 »Den Lille dør er Hellas' sande Drot.«
 Man studsed.

»Jo«, han gjentog, »det er sandt!«

»Hvorledes det?«

»Den Lille jo sin Moder

I sine Ønskers Lænker hidtil bandt,
 Og hun igjen i mig en Slave fandt;
 Men mig Athenienserne maa lyde,
 Som atter over hele Hellas byde!«

Han talte klogt. Saaledes tidt Smaapoder
 I Roret gribe vil med Hænder svage,

Og Kejserriger styres af de Smaa
 Endda vi Stakler skulde ikke klage,
 Ifald man aldrig værre Styr mænd saae!

BARFODMUNKEN.

Af *Walter Scott*.

Kammerat, jeg vil unde Dig et Aar eller to —
 Snus Europa igjennem uden Rist, uden Ro:
 En Mand saa frisk og munter som Barfodmunken —
 nej,
 Søger Du, til Du styrter, Du finder ham ej.

En Ridder galopperer for sin Dame i Dyst,
 Ved Aften hjem han bæres med gjennemboret Bryst;
 I Hast jeg ham skrifter — thi paa den ganske Jord
 Hans Dame veed ej bedre Trøst end Barfodmunkens
 Ord.

En Konge? — Pyt! For Hætten og Munkekappens Uld
 Gav mangan Prins med Glæde sit Purpur og Guld,
 Men bytte med en Krone sin kjære Kutte graa —
 Nej, nej, saa dum en Tiggermunk Du sikkert aldrig
 saae.

Paa Vandring drager Munken; det hele fede Land
 Sit Herredom, sit Eje han trøstigt nævne kan;
 Gang har han, hvor han lyster, og naar han hvile vil,
 Er hver Mands Dør ham aaben, hvert Hus ham hører
 til!

Man venter ham til Middag: tom Lænestolen staaer,
 Og Ingen rører Suppen, før han til Sæde gaaer;
 Thi sidde blødt ved Ilden og blive dygtig mæt,
 Det, skulde jeg mene, er Barfodmunkens Ret.

Man venter ham til Aften: Postejen damper alt,
 Det sorte Krus de fylde og brygge Øl af Malt,
 Før jager Konen Manden ud paa den vaade Eng,
 Før hendes Munk skal mangle en Pude i sin Seng.

Højt leve da Sandaler og Kutte og Snor,
 Frygt Djævlen, ær din Pave, det er et Visdomsord!
 At plukke Livets Roser, men uden Tornestik,
 Den Gave Barfodmunken fremfor de Andre fik.

DE TO ROTTER.

Engelsk Skjemtedigt.

En Rotte var han, en Rotte var hun,
 Og et Rottehul blev deres Bo.
 Sorte, det var de som Hexens Kat,
 Men holdt af hinanden, de To.

Han havde en Svands, hun havde en Svands,
 Uh, saa lang, saa smidig, saa fin,
 Og de peb til hinanden: »Din Svands paa Jord
 Er den kjønneste — næstefter min!«

Han lugted en Ost, hun lugted en Ost,
 Og Duften behaged dem godt.
 De tænkte, til deres daglige Brød
 Lidt Ost som Forandring var flot.

Han voved sig ud, hun voved sig ud,
 Men Katten er let paa Taa!
 Og hvordan det gik dem, jeg siger det ej,
 Tænk — aldrig mer man dem saae!

SANGEN OM TIGILAU.

Et Sagn fra Sámooøerne.

Af *Marcus Clarke*.

Sangen om Sinas Bejler, den Kjække,
 Tigilau! — Helten, som Intet evned at skrække!
 Lykkelig foer han fra Sámoo over
 Til egen Bred
 Gjennem svulmende, skummende Vover,
 Sejled derover, Sina, da Maanen gik ned.

Maanen skinnede, rund og hvid,
 Mørkøjede Piger om Sina stod,
 Hun vaaged paa Havets Ebbe og Flod,
 Spejded, om ej det var Flodens Tid.
 Natten var stjerneklar, duftende, tyst,
 Vindene svaled,
 Og langsomt svulmede Havet mod Kyst,
 Langsomt, Sina, mens Maanen daled.

Natten er omme, Natten er endt,
 Maanen synker i Vest.
 Og Havets Hjerte banker saa spændt,
 Og Sina spejder og lytter i Blæst,
 Med Uro i Barmen, der bølger og bølger,
 Lig Havet, Sina, naar Maanen sig dølger.

Som Sølv over Sølvsand de skvulpende Vover
 Glide med sydende Fart.
 Kommer han snart?
 Og Bølgerne rulle sig over
 Sinas yndige Fod.
 De klukke og hviske saa sødt,
 De skvulpe saa blødt
 Med den stigende, stigende Flod,
 De lege Tagfat,
 Brusende, Sina, nu, Maanen har Havet forladt.

Han kommer! — Din Bejler i Løn,
 Tigilau selv — Tui Vitis Søn!
 Og Pigerne flokkes forskræmt,
 Og din hvide Fod er i Brænding gjemt. —
 Tigilau! Hil! Tui Vitis Søn!
 Af Mulmet frem hans Proaer ile
 Lig flyvende Pile,
 Og Havet fnyser og fraader som Vilddyr i Vrede,
 Fraader, Sina, da Maanen er nede.

Fortøjningspæle har Flaaden forladt,
 Da det mørkned mod Nat;
 Tui Vitis Stævne skar frem over Havet,
 Kjølene dybt i Skummet begravet,
 Lang var Farten, og dybt var Havet,
 Og skummende hvid hver Vove! —
 Men Sámoas gule Krigere sove;
 Dog snart vil de vaagne, og snart vil de græde,
 Fra Sámoas duftende Dale bortvisner hver Glæde,
 Vinden fra Land
 Fører Flaaden langt bort paa det fraadende Vand.
 Tui Vitis Sejl vil svulmende bære dem frem
 Til det fjerne Hjem,
 Tigilaus egen Bred,
 Over Havet, Sina, hvor Maanen gik ned.

Hun flyver sin Bejler imøde
 Som i svævende Dans,
 I brændende Elskov gløde
 Hendes Læber mod hans. —
 Til Kanoerne, Du!
 Til de sammenkoblede Krigskanoer i stormende Nu!
 Og Havet mumler og smidsker,
 Bølge til Bølge din Kjærligheds Eventyr hvisker,
 Det Eventyr om Tui Viti,
 Om Sina og om Tui Viti,

Om Vej, som Tigilaus Flaade i Dønning og Tidevand
 fandt,
 Dønning og Tidevand, Sina, da Maanen forsvandt.

Borte er Sina!
 Flygtet er Sina,
 Krigernes Attraa og Lyst!
 Hun, som de hylded med Perler paa blottede Bryst
 Og med det glinsende Hovedhaars vajende Pryd —
 Borte er Sina, Sámoas Fryd!
 Hun, for hvis Fødder i Mængde
 Højrøde Maatter af Fuglenes Fjedre de slængte.
 Sámoas Krigere, vaagn dog! Vaagn op!
 Sina er fløjet som Skum over Bølgernes Top,
 Flygtet med Tigilau, Helten, — fra Sámoas Land
 Over det brusende Vand
 Langt, langt bort mod den fremmede Bred,
 Over det brusende Vand, ak, Sina, da Maanen gik ned.

ET MØDE.

Af *Joséphin Soulary*.

Inde i Kirken mødes to vidt forskellige Følger.
 Efter en Barnekiste det ene saa stille gaaer;
 Forrest skrider en Kvinde, der søger, saa godt hun
 formaar,
 At standse sin sviende Hulken, mens Barmen kramp-
 agtig bølger.

En Daab har samlet det andet; — se, Moderen Armen
 slaaer
 Saa fast om den Spæde, som gjaldt det imod en
 usynlig Forfølger
 At værne ham; stolt hun betragter sin Lille, der
 Ansigtet dølger

Hjemmevant ved hendes Bryst og pludrende kræver
sin Taar.

Snart er Puslingens Daab og den tunge Ligfærd
tilende,
Kirken tømmes, — da mødes i Gangen tilfældig de
Tvende,
Vexle et hastigt Blik og forlade det hellige Sted.

Men — som et Tegn paa, hvor Bønnen forunderlig
Sjælen kan bøje —
Græder den unge Moder, da hun paa Kisten faaer Øje,
Og til den Nyfødte smiler Kvinden, som nylig græd.

ÆRGJERRIGE DRØMME.

Af *Joséphin Souлары.*

Ejed jeg blot en Stump Jord. Bakke, Dal eller Slette,
Dog helst ved en lille Pyt Vand, Kilde, Bæk eller Aa,
En Ahorn, Pil eller Eg jeg vilde i Jorden sætte
Og bygge en Hytte, tækket med Skifer, Tegl eller
Straa.

En Drossel, Stær eller Spurv i Træet skulde sig flette
En Rede, foret med Dun, Uld, Mos — hvad den nu
kunde faae!

I Hytten skulde et Leje, Seng, Bænk eller Vugge staa,
Bestemt for en lille Rødtop, Blondine eller Brunette.

Blot en smal Strimmel Jord! — For at maale den
vilde jeg sige

En sommerlys Morgenstund til min lille fortryllende
Pige:

»Stil Dig nu hen foran Solen, som stiger paa Himlens
Blaa!

Saa langt, som din Skygge evner paa Grønsværets
 Flade at række,
 Saa langt jeg min hele Synskreds for Resten af Livet
 vil trække.«
 — Kun Drømme er al den Lykke, man ej kan med
 Haanden naa!

MONTE CARLO.

Af *Jacques Normand*.

Det ligner en Dekoration til et straalende Feeri
 Med sit Marmorpalads, sine yppige Haver,
 Sine Palmer, Oranger, Mimoser og Agaver
 Grupperede i pyntelig, streng Harmoni,
 Sine Aloer ordnede i lange, stive Rader,
 Sine mægtige Trapper, Terrasser, Balustrader —
 Og til Bagtæppe Bjerget, det nøgne, mørke Bjerg.
 Man blændes og undrer sig — man venter, at en Dverg,
 En fantastisk Klørkonge med Guldstads paa Frakken,
 Gulgrønne Strømper og Kronen bag ad Nakken
 Skal rave ind paa Scenen med sin støjende Flok
 Skjæggede Livgardister med Hjelme og Epauletter,
 Luftige Danserinder i Silke, Tyll og Pailletter. —
 Og pludselig svinger Dvergen sin tunge, gyldne Stok
 Og stamper til Lyd i Gulvet med sine Skanker tynde:
 »Muntert, tag fat, I Herrer! Lad Festen begynde!«

Den blanke Sol sig skjuler bag Horizontens Rand.

I Haven foran Slottet staaer der en ensom Mand.
 Han ændser ej Blomsterduften, han stirrer med sløve
 Blikke
 Paa al denne yppige Skjønhed; — h a m rører den
 ikke,
 Ham, som ved Spillebordet har kæmpet saa vildt og
 saa længe,

At Lykken tilsidst ham narred for alle de kjære Penge.
 Nu mærker han med Gysen Selvmordets kolde Vind
 Pusle omkring hans Pande og blæse i Haaret ind.
 Han stirrer paa Solen derude med blege, blodløse

Kinder:

Hvor rund, hvor rød den dog er! — Det er jo en
 kæmpestor,
 Gyldent luende, blændende, lokkende Louisd'or!
 Og Haanden griber krampagtig efter den — ak, men
 den svinder!

NATTERGALEN.

Folkesang fra Bretagne.

I Saint Malo ved det høje Vindves Karm
 Sad den unge Viv og græd af Sorg og Harm.

— Ak, jeg er fortabt! Jeg maa forgaa i Kval!
 Dræbt er jo min stakkels, stakkels Nattergal.

— Tal, min unge Viv, og lad mig høre frit,
 Hvorfor du ved Nattetid staaer op saa tidt?

Ofte seer jeg, midt om Natten op Du staaer,
 Fra min Side, fra mit Leje bort Du gaaer,

Gaaer med blottet Hoved og paa nøgen Fod —
 Hvi dog gaaer Du bort fra mig, Du unge Blod?

— Kjære Mand, om jeg er vaagnet af mit Blund
 Og ved Nat fra Lejet gik en lille Stund,

Det var kun af Lyst at skue Havets Blaa,
 Se de store Skibe komme, se dem gaa.

— Sig ej, Du til Vindvet gik for Skib at se, —
 Intet Skib Dig drog, saa lidt som to og tre.

Ej for Skibe, Maanen eller Stjerner smaa
 Vilde Du saa tidt ved Nat fra Lejet gaa.

Tal nu aabent, Hustru! Sig, hvad er der fat,
 Siden Du fra Sengen lister bort hver Nat?

— Tidt om Natten rejser jeg mig fra min Seng
 For at se til Vuggen med min lille Dreng.

— Hustru, ej til Vuggen gaaer hver Nat din Vej,
 Og om Barnet sover trygt, Du seer slet ej.

Jeg til Snak og Pjank ej længer Stunder har;
 Hvorfor staaer Du op om Natten? Giv mig Svar!

— Du, min lille gamle Mand, bliv ej saa vred!
 Nu jeg taler sandt og giver fuld Besked.

Det er kun for Nattergalens Sang jeg gaaer;
 Højt fra Havens Rosenbusk den Triller slaaer.

Og hver Nat jeg lytter til dens blide Sang;
 Nattergalens Triller har saa sød en Klang.

Ak, saa dejligt synger den for mig hver Nat,
 Ja, hver Nat, naar Havet ligger blankt og glat! —

Hendes Udsagn bored som en Braad sig ind
 I den gamle Herres mistrofyldte Sind.

Dybt han grunded, om han var bag Lyset ført,
 Tænkte stille, da han havde Ordet hørt:

— Enten hun har sagt mig Sandhed eller Løgn,
 Nattergalen fanges maa i næste Døgn!

Og da han ved Morgengry fra Lejet gik,
Strax den Gamle Gartneren i Tale fik.

— Gode Gartner, hør, hvad jeg paa Hjerte har;
Nattergalen volder mig Bekymring svar.

I vort Vænge fra sin Plads i Rosens Top
Skriger denne Fugl hver Nat bestandig op.

Slaaer saa høje Triller hele Natten lang,
At den vækker mig af Søvn med sin Sang.

Om den inden Aften i din Snare gaaer,
Du til Løn herfor af mig en Guldmønt faaer.

Gartneren, som Fuglesnøren listig bandt,
Snart en lille Nattergal i Snøren fandt.

Fangsten bragte han afsted i samme Stund;
Men da lo hans Herre ret af Hjertens Grund.

Nattergalen kvalte han og slængte den
Paa sin stakkels Frues hvide Kjole hen.

— Se, min unge Viv, den smukke Gave her!
Er det ej den Nattergal, Du har saa kjær?

Paa dit Vink blev Fuglen fanget nys af mig, —
Nu jeg tænker, Skjønne, den vil fryde Dig!

Men da hendes unge Ven fik dette Bud,
Ramt af Skræk og Sorg han brast i Klage ud:

— Jeg min Elskte og mig selv i Snaren seer;
Thi nu vil vi aldrig kunne mødes mer.

Aldrig se fra Vindvet til hinanden ind,
Vexle blide Blikke under Maaneskin. —

AF EN GRAVTALE.

Efter *Bellman*.

Nu Krusets Laag maa smækkes til,
 Og bort maa Gubben haste;
 Hvorhen — det jeg ej vide vil,
 Jeg skal Dig aldrig laste.
 Du Forfald har, Du maatte dø
 Og ud af Lavet rømme,
 Men hædres højt paa denne Ø
 Ved Bollerne, vi tømme.

Du krysted Druen til din Barm
 Og drak saa tæt tilvisse,
 At Olien siver fed og varm
 Ud paa din kolde Isse.
 Ja, vaadt var alt dit Støv idag,
 Saa gjennemvaadt af Mosten,
 At Knokkelmanden ved sit Slag
 Fik Leen ganske rusten!

DET UENDELIGE.

Af *Giacomo Leopardi*.

Kjær var mig stedse denne øde Høj
 Og Krattet her, selv om det Blikket røver
 Saa meget af den fjerne Horizont:
 Her finder Sindet Hvile i Beskuen, —
 Hinsides hint umaadelige Fjerne
 Til dybest Fred, til hellig Guddomsstilhed
 Kan Sjælen drømme sig, om ej forinden
 Smaa lumpne Ting har opfyldt den med Gru.
 Og hører jeg i Krattet Vinden suse,
 Med Evighedens Stilhed sammenligner
 Jeg denne Susen, og da vil min Tanke

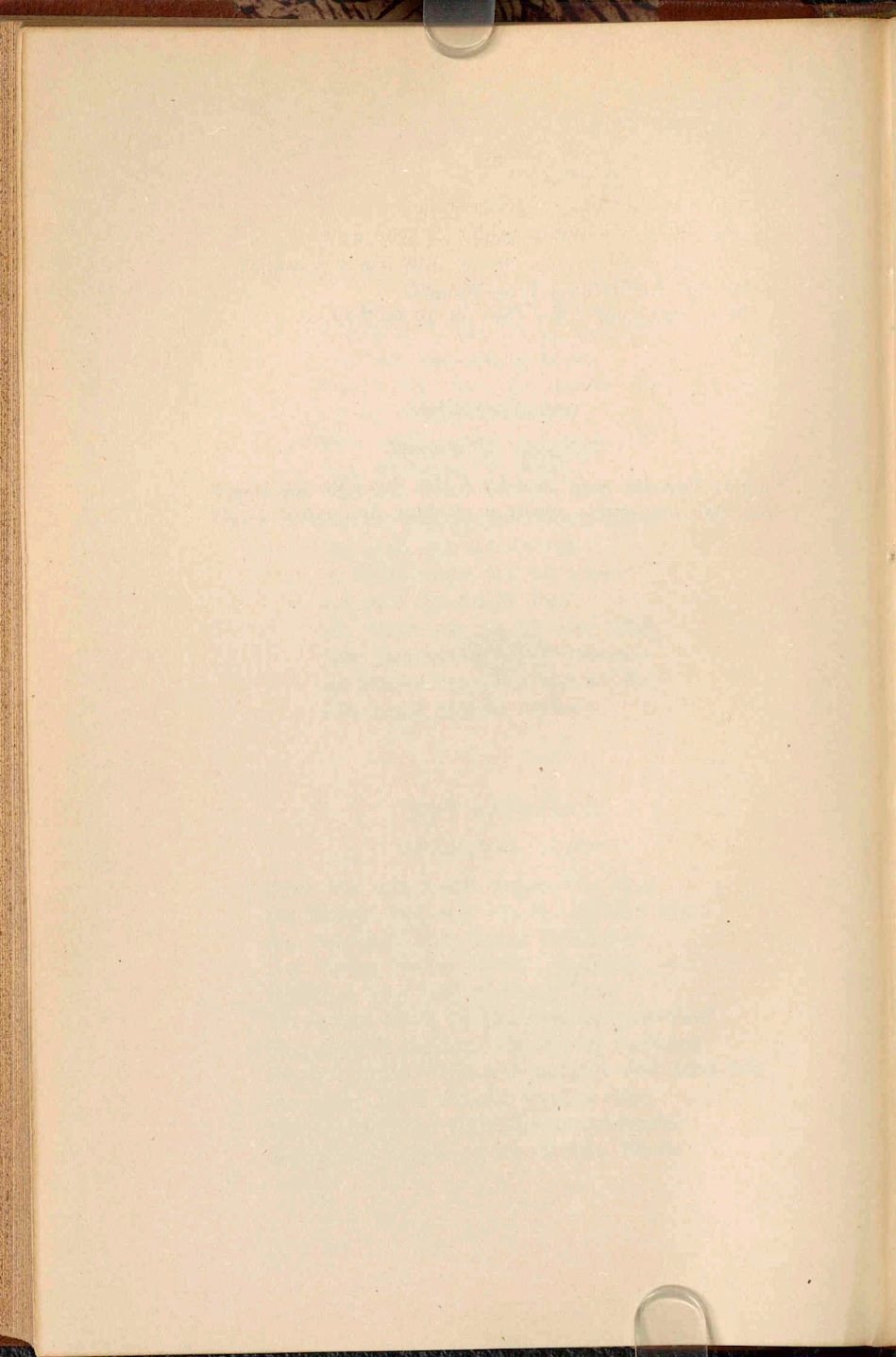
Imod det Uforgjængelige hige.
Jeg mindes svundne Tider og vor egen
Med al dens Larm. Og se, min Aand opsluges
Af det Uendeliges dybe Bølger:
Men Skibbrud i det Hav er jo en Lykke!

DIGTERVÆRD.

Epigram af *Martial*.

Stor er Verona, men skylder Catul dog lige saa meget,
Som den smaabitte Mantua skylder den store Virgil.

OPLYSNINGER.

CZECHISKE DIGTERE.

Jan Kollar f. 1793 d. 1852. I hans Hovedværk, Sonetsamlingen »Slávas Datter«, er hans Elskede, en Præstedatter fra Omegnen af Jena, Hovedskikkelsen, hvem Digteren, der i hende, saae en germaniseret Kvinde af slavisk Afstamning, gjør til en Datter af selve Gudinden Sláva.

Boleslav Jablonský, hvis egentlige Navn var *Eugen Tupý*, f. 1813 d. 1881.

F. L. Čelakovský f. 1798 d. 1852.

K. J. Erben f. 1810 d. 1870.

K. H. Mácha f. 1810 d. 1836.

J. C. Tyl f. 1808 d. 1856. Frugtbar Romanforfatter og dramatisk Forfatter. Sangen »Mit Hjem« af et af hans dramatiske Arbejder hører til Czechernes Nationalsange.

Karel Havlíček Borovský f. 1821 d. 1856. Fremragende Publicist.

Vítězslav Hálek f. 1835 d. 1874.

Jan Neruda f. 1834 d. 1891. Fremragende Lyriker og Novellist.

Adolf Heyduk f. 1835, lever i Pisek. Hans 80aarige Fødselsdag den 7. Juni 1915 fejredes med stor Højtidelighed af alle Retninger i den czechiske Literatur.

Elise Krásnohorská f. 1847. Digterinde og Kritiker. Præsident for Kvindeforeningen »Minerva«.

Svatopluk Čech f. 1846 d. 1908. Fremragende Digter og

- Novellist. Forfatter bl. a. af en større Digtning om Dronning Dagmar og Valdemar Sejv.
- J. V. Sládek* f. 1845 d. 1912. Digter og Publicist, Professor ved Handelsakademiet i Prag. Oversætter af Drachmann, I. P. Jacobsen m. fl. Opholdt sig en Tid i Amerika.
- Ladislaus Quis* f. 1846 d. 1913.
- Julius Zeyer* f. 1841 d. 1901.
- Jaroslav Vrchlický*, hvis egentlige Navn var *Emil Frida*, f. 1853 d. 1912. Tjeckernes betydeligste Digter. Til lige udmærket Oversætter af Dante, Torquato Tasso, Ariosto, Goethes »Faust«, Victor Hugo m. m.
- Karel Kučera* f. 1854 d. 1915. Historiker. Oversætter af Henrik Ibsen og Paludan-Müller m. fl.
- F. A. Šubert* f. 1849 d. 1915. Direktør for det tjeckiske Nationaltheater.

ANDRE SLAVISKE DIGTERE.

- G. P. Danilevski* f. 1829 d. 1890. Anset Romanforfatter og Kjender af Ukraines Historie og Folkeliv.
- Ivan Turgénjev* f. 1818 d. 1883. Berømt Romanforfatter og Novellist.
- Adam Mickiewicz* f. 1798 d. 1855. Polakkernes betydeligste Digter.
- Fran Levstik* f. 1831 d. 1887. Slovenisk Digter og Publicist.
- Ivan Trnski* f. 1819 d. 1910. Kroatisk Digter og højtstaaende militær Embedsmand.
- F. A. Katschitsch* kld. *Milovan* f. 1690 d. 1760. Kroatisk Franciskanermunk og Digter af gammel Fyrsteslægts Statue af Digteren i Byen Makarska i Dalmatien.

UNGARSKKE DIGTERE.

- Johan Vajda* f. 1827 d. 1897.
- Alexander Petöfy* f. 1823 d. 1849. Berømt ungarsk Digter. Digtet »Min Ungdom«, der er forfattet i 1845, blev først fundet i nyere Tid, længe efter Udgivelsen

af Thurahs danske Oversættelse af Petöfys Digte, men er nu optaget i Udgaverne af Digterens samlede Værker. *Karl Sczász* f. 1829 d. 1905. Digter og Oversætter af Dante, Shakespeare og Goethe.

FORSKJELLIGE DIGTERE.

Friedrich Bodenstedt, den kjendte Forfatter af »Mirza-Schaffys Sange«, offentliggjorde i Anledning af en kuriøs Duel mellem den franske Krigsminister, General Boulanger og Senator Larcinty Skjemtedigtet »Fransk Duél« i »Tägliche Rundschau«.

Gustavo Adolfo Becquer f. i Sevilla 1836 d. i Madrid 1870.

Marcus Andrew Hislop Clarke, australsk-engelsk Digter og Journalist, f. i Kensington, London, 1846, kom til Australien (Victoria) 1864, d. 1881. Sangen om Tigilau er en Paraphrase over en original Folkesang fra Sámoa, der efter Forfatterens Paavisning har Interesse ved at omhandle et direkte Samkvem mellem Sámoa og Fiji, og som ved Betegnelsen »Tui Viti« godtgjør, at forud en Konge har hersket over hele Fiji.

NATTERGALEN. Den normanniske Adelsfrue *Marie de France*, der i Begyndelsen af det 13. Aarhundrede vandt Ry som Digterinde, har bearbejdet denne Folkesang, der altsaa maa være ældre end det 13. Aarhundrede, i Trouvèrernes Maner, men nævner selv Folkesangen som sin Kilde og følger den ret nøje. (Jfr. *Villemarquè*).

INDHOLD.

	Side
Tilegnelse	3
Fortale	5
I. BLANDEDE DIGTE.	
<i>Billeder fra Nibe.</i>	
Nibe Bredning	15
Fugleskydning i Skal	16
Tyvedal	16
Mølledammen	17
I Anlæget	18
Skovene ved Lundbæk (Vesterskoven, Østerskoven)	19
Frendrup Nihøje	20
Troldkirken	21
Mit Valgsprog	22
<i>Skizzer fra Bosporus.</i>	
Det gamle Serail	24
Sofia-Moskeen	25
I den store Bazar	26
Sultanen drager til Bøn	27
Fra et Haremsvindue	27
Nat i Konstantinopel	28
Morgenhilsen	29
Sneen flyger	30
Oktober	31
Professor Vilhelm Thomsen	31
Professor Frederik Dahl	32
Jeppes Aakjær	32
Til Edm. Bügel Hartmann	33
Højskolen paa Store Restrup	34
For Kongen	34

	Side
Sommerregn (Rondeau).....	35
Min første Kjærlighed (Sestine)	36
Terziner	37
Ghasele.....	38
Rococo	39
Vinterbillede	39
<i>Fængselsbilleder.</i>	
Barnemordersken	40
Glippet Haab	41
Dronningens Død.....	42
Jul.....	42
I Straffecelle	43
Kammeratskab	44
Duen	44
Begravelse	45
Snelagt Fjord	45
Lokkeænder.....	46
Løn som forskyldt.....	47
Raadhuspladsen	49

II. VISER OG VERS.

Et Sollysbillede (Parodi).....	55
I Procession	55
For Kvinden	57
Sommerfuglen	58
Luftslotte	59
Til Bruden.....	60
Fra Legepladsen	61
Sang om Amager	62

III. GJENDIGTNINGER.

Czechiske Digtere.

Jan Kollar: Germaner og Slaver.....	67
Boleslav Jablonský: Fædrene Visdom.....	68
F. L. Čelakovský: Toman og Skovfeen	69
— : Pragervise	72
K. J. Erben: Epigram	73
K. H. Mácha: Den Hjemløse.....	73

	Side
J. C. Tyl: Mit Hjem.....	74
K. Havlíček Borovský: Prags Universitet..	74
— : Ecclesia militans ..	75
Vitězslav Hálek: Postillonon	75
Jan Neruda: Stjernehimlen	76
— : Kornblomsten	77
— : Det syge Barn.....	78
— : Paa tre Hjul	79
— : Familiegravstedet	80
— : Til min Moder	81
Adolf Heyduk: Dødningetoget.....	81
— : Det røde Kjær	82
Elise Krásnohorská: Hold ud!.....	84
Svatopluk Čech: Gjøgen	85
— : Spillemandens Datter	86
— : Længsel	88
— : Vognen	89
— : I Klosterkjælderen.....	90
J. V. Sládek: Maskindrejeren	92
— : Min Moder	93
— : Papu'en	94
Ladislav Quis: Dødens Løfte	98
Julius Zeyer: Spaadommen	102
Jaroslav Vrchlický: Frosne Ruder	103
— : Foraarsromance	104
— : Vision	106
— : Event. om Guldnøglen	107
— : Ekloge.....	113
— : Stjerner	114
— : Skovmotiv	114
— : Efter Regn.....	114
— : Mellem Valnøddetræer	115
— : Psyche og Satyr.....	115
— : Satyrens Sang	119
— : Aktæon	123
— : Mater dolorosa	125
— : Min Datters Fødselsdag	126

	Side
Jaroslav Vrchlický: Et Barn	126
— : Zita	128
— : Amarus	134
— : Giotto og Sjælen	136
— : Grev Breda	137
— : De Fattiges Ax	139
— : Arabisk Motiv	141
— : Nektar	141
— : Henrik Ibsen	142
— : Th. de Banville	144
— : Thorvaldsen	144
— : Caligula og Philon	147
— : Fra Kjærlighedens Kar-	
neval. I—V	156
— : To Skygger	165
— : Sangenes Vin	165
— : Omnes vulnerant,ultima	
: necat	166
— : Farvespil	167
— : Mine Rejser	167
— : Diogeneslygten	168
— : Stigma	169
— : Satans Fald	169
— : Don Juans Bod	170
— : Moderne Ballade	182
— : Ensomhedens Aand	185
Karel Kučera: Montenegrinerinden	188
— : Lægemidlet	190
F. A. Šubert: Poesien!	191
<i>Czechiske Folkeviser.</i>	
Fangst	195
Opsigelse	196
Før og nu	197
Barnet	197
Birken	198
<i>Andre slaviske Digtere.</i>	
Alexander Maikov: Den sidste Sne	199

	Side
G. P. Danilevski: Snehvidelil	199
Ivan Turgénjev: Fedjá	202
Adam Mickiewicz: Paa Steppen	203
— : Paa Lur	204
Fran Levstik: Pigen og Fuglen	206
Ivan Trnski: Agaen og den Kristne	207
Fra Andrija Katschitsch kld. Milovan: Be- lejringen af Kroja	213
Czar Zischman, bulgarisk Folkevisé	214
<i>Ungarske Digtere.</i>	
Johan Vajda: Kometen	215
Alexander Petöfy: Min Ungdom	216
Karl Szász: Det dæmrrer!	217
<i>Japanesiske Digtere.</i>	
Nukada: Længsel	218
Ishikava: Maanen	218
Kibino: Et Minde	218
Ochi: Vildgaasen	219
Sodzyo Hendzyo: Pigernes Dans	219
Sosei: Blomsterroveren	219
Tomonori: Modsætninger	220
Motoyosi: Ankerbøjen	220
Kanemori: Umuligt	221
Inno Betto: Sommernatten	221
Tosinari: Haabløst	221
Kiutsune: Alderdom	222
<i>Indiske Elskovsvers.</i>	
Kalidasa: Hvorfor?	222
— : Jagt	222
Bhartrihari: Fiskeren	223
— : Slangeblik	223
— : I Slaveri	224
— : Tvende Veje	224
Amaru: Hvad saa?	224
— : Surmuleri	224
— : Paa Vilkaar	225
Govardhana: Forskjel	225

	Side
<i>Kinesiske Digte.</i>	
Af »Shi King«: Gjengjæld.....	225
— : Min fagre Viv.....	226
— : Enkesorg.....	226
— : Vaabenfæller.....	227
— : Stevnemøde.....	227
— : Brudt Løfte.....	228
— : Godt Raad.....	228
Li-t'aī-pé: En Foraarsrus.....	229
<i>Finske Folkeviser.</i>	
Min Ven.....	230
Haabløs.....	231
Velkommen.....	231
Sorgerne.....	232
Frierne.....	233
Mod Vaar.....	234
Tøv ikke!.....	235
Ved Haandkværnen.....	235
<i>Smaaers af tydske Minnesangere.</i>	
von Kürenberg: Elskovsve.....	236
Spervogel: Huset i Himlen.....	236
Dietmar von Aist: Foraar.....	236
Heinrich von Veldecke: Tristan.....	237
Walther von der Vogelweide: Et Kys....	237
Neidhart von Reuenthal: Majglæde.....	238
Gottfried von Neifen: Den unge Moder...	238
<i>Forskjellige Digtere.</i>	
Adolf Friedrich von Schack: Ved Løvfalds- tid.....	239
Heinrich Heine: Dag og Nat.....	240
Gottfried Keller: En Goethefortolker.....	240
Friedrich Bodenstedt: Fransk Duel.....	240
Gustavo Adolfo Becquer: Svalerne.....	242
— : Smaadigte. I—VI	243
Maria Letizia de Rute: Themistocles's Søn	245
Walter Scott: Barfodmunken.....	246
De to Rotter, engelsk Skjemtedigt.....	247

	Side
Marcus Clarke: Sangen om Tigilau.....	248
Joséphin Soulary: Et Møde.....	250
— : Ærgjerrige Drømme.....	251
Jacques Normand: Monte Carlo.....	252
Nattergalen, Folkesang fra Bretagne.....	253
Af en Gravtale, efter Bellman.....	256
Giacomo Leopardi: Det Uendelige.....	256
Martial: Digterværd.....	257
Oplysninger.....	259

Af samme Forfatter er tidligere udkommet:

MOMO TARO

ET JAPANESISK SAGN FORTALT I VERS

AF

SAMUTH

(JOHAN GROVE)

1 Kr. 50 Øre, indb. 2 Kr. 75 Øre.

»I formfuldendte Vers fortæller Forfatteren et kønt og stemningsfuldt Sagn fra Japan.«

(»Lolland-Falsters Stiftstidende«).

»Det i sig selv kønne Eventyr er gengivet paa ualmindelig lette og elegante Vers.«

(»Fyns Stiftstidende«).

»Skildringen river med, og Rimets brogede Dragt ligger smukt om Eventyrets Skikkelse . . . Et Fortrin er ogsaa den Afveksling, som Rigdommen paa forskelligartede, tildels nye eller sjældent brugte Versemaal bringer ind i Fortællingen.«

(Thor Lange i »Dagbladet«).

MIKADOENS LUNE

OG

ANDRE DIGTE

AF

JOHAN GROVE

2 Kr., indb. 3 Kr. 25 Øre.

»En lille Perle . . . en yndefuld Poesi, hvis lette Rhythme og vederhæftige Kolorit i Forening med de barokke Motiver frembringer en egen Charme.«

(»Aarhus Stiftstidende«).

»Hans nye Digtsamling bekræfter ikke blot de Forventninger, man knyttede til Samuth, men den overtræffer dem. De japanesiske Eventyrdigte ere aldeles henrivende baade i Form og Indhold.«

(»Avisen«).

SERBISKE OG BULGARISKE FOLKESANGE

VED

JOHAN GROVE

2 Kr. 25 Øre.

»Samlingen gør Oversætteren stor Ære. Den Nibe Borgmester har jo før vist, at han besad særlige Evner til digterisk Overførelse fra fremmede Originaler, men med »Serbiske og bulgariske Folkesange« har han slaæet et Hovedslag, og man har al Grund til at være ham taknemlig for hans dygtige Overførelse paa Dansk af denne ejendommelige og karakteristiske Folkedigtning. Det er en ligefrem Skat, han herved har gjort tilgængelig for sine Landsmænd.«
(»Nationaltidende«).

»For komparativ Litteraturforskning er en saadan Samling som den af Hr. Grove oversatte af ubestridelig Interesse; især da Oversætteren har et rhythmisk fortræffelig udviklet Øre.«
(»Berlingske Tidende«).

»Det foretagne Udvalg giver en Række smukke Prøver af alle forskellige Sider i den sydslaviske Folkedigtning, og den stadige Interesse, som Balkannationerne har i vore Dage, giver Arbejdet en helt aktuel Karakter. De oversatte Sange er forsynede med en klar og kundskabsrig litterær-historisk Indledning.«
(»Vort Land«).

»Gendigtninge, som er behandlede med virkelig poetisk Evne.«
(»Ord och Bild«).

FOLKEVISER FRA BALKANHALVØEN

VED

JOHAN GROVE

1 Kr.

»Borgmester Johan Grove i Nibe, der tidligere har udgivet en større og meget interessant Samling »Serbiske og bulgariske Folkesange«, har i disse Dage paa G. E. C. Gads Forlag udgivet et nyt Skrift, der som en Art Supplement

slutter sig hertil. Den nye Bog hedder »Folkeviser fra Balkanhalvøen« og indeholder, oversatte paa smukke danske Vers, skønsomt udvalgte Prøver paa baade tyrkiske, græske, rumænske, serbiske og bulgariske Folkeviser. Folk, der ved de sidste Krige har faaet Interesse for Balkanfolkene, Sympathi for nogle af dem, Antipathi maaske mod andre af dem, bør læse denne lille Bog, der i mangt og meget vil formaa at retlede deres Opfattelse. I disse Folkeviser ser man selve Balkanfolkernes Folkesjæl, klar og uforvansket, udtrykt i maleriske og ejendommelige Vers«.

(»Aalborg Venstreblad«).

»Bogen har ikke blot poetisk, men ogsaa folkepsykologisk Værdi«.

(»Dagbladet »Nordjylland«).

»Disse af Hr. Johan Grove særdeles smukt og smagfuldt oversatte Folkeviser fra Balkan vilde sikkert virke stærkere, naar man hørte dem sungne eller deklamerede . . . Man bør læse dem langsomt og med god Villie — da vil mangan Blomst, som stod skjult i Græsset, aabenbare sig. Friske og malende Linier, fremmedartede og almenmenneskelige Træk. Og Tonen vil dæmre for een«.

(»Berlingske Tidende«).

FRA WEICHSELFLODEN TIL DET STILLE HAV FORTÆLLINGER AF POLSKE FORFATTERE

VED

JOHAN GROVE

3 Kr. 50 Øre.

»Bedre Oversættelseslitteratur end denne kan man ikke faa.«

(»Bergens Tidende«).

»Blandt de Arbejder, vi have modtaget til Anmeldelse, ville vi først og fremmest fremhæve Johan Groves fortrinlige Oversættelser af polske Fortællinger.«

(»Adresseavisen«).

»Det er øjensynlig et godt Udvalg af den polske Litteraturs Forfattere, man bydes i denne Bog . . . Sproget er godt.«

(»Morgenbladet«, Kristiania).

»En af de Bøger, som man vil have ublandet Fornøjelse af at stifte Bekendtskab med.«

(»Avisen«).

»Sproget er allevegne behandlet med Omhu; det falder let og lyder rent . . . Man maa være den sagkyndige Fortolker meget taknemlig for hans smukke, smagfuldt udførte Arbejde.«

(»Thor Lange i »Dagbladet«).

